

Đạp Tuyết Tìm Mai

Contents

Đạp Tuyết Tìm Mai	1
1. Chương 1: Nhất Kiếm Nam Hạ (Thượng)	2
2. Chương 2: Nhất Kiếm Nam Hạ (Hạ)	5
3. Chương 3: Nhiếp Hồn Ma Nhân (Thượng)	8
4. Chương 4: Nhiếp Hồn Ma Nhân (Hạ)	11
5. Chương 5: Họa Vô Đơn Chí (Thượng)	16
6. Chương 6: Họa Vô Đơn Chí (Hạ)	19
7. Chương 7: Thộ Dương Lạc Mai (Thượng)	23
8. Chương 8: Thộ Dương Lạc Mai (Hạ)	25
9. Chương 9: Biến Sinh Nội Bộ	29
10. Chương 10: Một Hồn Thực Cốt (Thượng)	35
11. Chương 11: Một Hồn Thực Cốt (Hạ)	39
12. Chương 12: Kiến Sát Vệ Giới	41
13. Chương 13: Đại Phu Bất Lương	47
14. Chương 14: Thiên Linh Sở Ẩn	53
15. Chương 15: Đắm Máu Lực Chiến	60

Đạp Tuyết Tìm Mai



Giới thiệu

Hắn đường đường là con trai của bang chủ võ lâm Giang Nam nhưng lại là một người có đầu óc khá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dap-tuyet-tim-mai>

1. Chương 1: Nhất Kiếm Nam Hạ (Thượng)

Trời dần về chiều, ánh tà dương nhuộm đỏ cả một khoảng không trên bầu trời bao la rộng lớn. Trường Giang lặng lẽ như tờ, hai chiếc thuyền con ở giữa con kinh Hồng Đào lúc dừng lúc di động, bập bênh giữa chốn mù khơi.

Đối mặt với sông nước mênh mông, con thuyền trôi về hướng bắc, sau lưng bỏ lại những cánh rừng thưa. Cây đào màu tím bầm, dưới ánh hoàng hôn phát ra ánh sáng chói mắt. Hắn dừng lại, đối diện với kẻ đứng ở đầu thuyền, nói: “Các hạ chính là Đàn Hạo Thanh?”

Nắng chiều diễm lệ, người đứng ở đầu thuyền như tạc bằng ngọc quý, quanh thân tựa hồ tỏa ánh hào quang rực rỡ, quần áo mang màu trắng tinh khôi như tuyết mới ở vùng Cao Lãnh, không vương bụi trần. Hắn trầm mặc một lát rồi mới mở miệng. Âm sắc rất rõ ràng nhưng không mang theo vẻ cứng ngắt, nhàm chán.

“Ta nghe nói Chu bang chủ võ công tái thế, nay Đàn mỗ nam hạ chẳng qua chỉ muốn khiêu chiến cùng các Tổng đường cao thủ.

Chu Thiết Sam ngửa mặt lên trời, cười to nói: “Cẩu Kim khẩu khí thật lớn lối! Đại Tổng ta cao thủ nhiều vô số kể. Người một mình một ngựa lại nói muốn khiêu chiến giang hồ võ lâm, e chỉ là nằm mộng ban ngày!”

Đàn Hạo Thanh nói: “Có phải là nằm mơ hay không, phải thử mới có thể biết được.”

Cả hai lờm lờm, cùng lúc rút ra vũ khí mang theo trong người.

Lúc này một cơn sóng dâng lên, hai chiếc thuyền con lần lượt chao đảo, kiếm khí hiện lên ngùn ngụt. Mặt trời lặn rồi, đao kiếm hòa lẫn, dường như trong những tia nắng cuối cùng còn sót lại đang hiện lên một tia quang sắc đẹp đẽ.

Thắng bại trong nháy mắt đã được phân định.

Kiếm khí dần chèn ép khí thế của kẻ cầm đao. Thân thể cường tráng của Chu Thiết Sam ngã mạnh xuống mạn thuyền, một dòng máu đỏ chảy xuống từ khóe miệng, cổ họng ho khan khách mấy tiếng, nói không nên lời.

Trường kiếm dài, sáng bóng như ánh sao, Đàn Hạo Thanh dùng khí lực đẩy tiểu thuyền của mình hướng ra ngoài. Nước sông cuộn cuộn đỏ, hai chiếc thuyền con đã cách xa lại càng cách xa.

Sông dài trời rộng, cuối cùng kẻ kia cũng sức tĩnh lại, vội vàng nhìn theo. Chỉ thấy Đàn Hạo Thanh đứng lặng yên ở đầu thuyền, dáng người đứng thẳng uy nghiêm nhìn về hướng xa. Tay áo màu tuyết phiêu dật bay bay trong gió chiều như cảnh thần tiên, vạn trượng kim ba đều để lại sau lưng, nhanh chóng rời đi.

Trái tim bỗng nhiên đập mạnh một nhịp, này, đã không thể theo kịp nữa rồi.

Mặt trời về tây, rất tròn, lại mang một màu máu đỏ thẫm. Nước sông cũng nhiễm màu bi ai, như muốn báo trước trận cuồng phong sắp nổi dậy giữa chốn giang hồ.

Giang Nam, Lạc Mai sơn trang.

“Ai, cười thuyền vượt sông, kiếm khí đánh thắng cả kim ba...Tuyệt Y Hầu Đàn Hạo Thanh quả thật khiến người ta phải kinh ngạc”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đã lâu chưa nhìn thấy anh tài như vậy.”

“Dù hắn là người Kim, nhưng lại là một trang anh hùng hảo hớn.”

Lúc đó cũng đã là đầu đông, một đêm tuyết trắng đã phủ đầy sân đình. Tiểu tuyết vừa tới, ngọn núi phía sau Lạc Mai sơn trang đã phủ một lớp trắng nõn nà, nhìn từ xa thật sáng trong, tươi đẹp.

Đình viên sơn trang, các thiên kim tiểu thư của võ lâm thế gia Giang Nam tụ năm tụ ba vào bàn chuyện, một bên thưởng tuyết, một bên lại trao đổi về giang hồ bát quái. Nói tới kẻ thù của người Tổng, Đàn Hạo Thanh, hiệp nữ không thể giấu được vẻ say mê, ái mộ. Đại đệ tử của Lạc Mai trang chủ Lâm Tông Khả lướt qua nơi các nàng bàn chuyện, vô tình nghe được một chút mà đỏ mặt khóc dở cười.

Bữa tiệc sớm đã được bày trí xong, hương thơm hòa quyện vào không khí, sơn hào hải vị chẳng thiếu một thứ nào. Lâm Tông Khả cùng khách khứa an tọa, đang buổi hàn huyên trò chuyện, bỗng nhiên lại nhìn thấy một kẻ toàn thân ăn mặc rách rưới, nghênh ngang tiến vào trong, tuyệt không coi ai ra gì.

Lâm Tông Khả ngây người một chút, nghĩ thầm, rằng: chẳng lẽ hắn là đệ tử Cái Bang?

Bữa tiệc hôm nay tổ chức là để tập hợp Giang Nam võ lâm nhân sĩ, cùng nhau bàn bạc kế sách tiêu diệt Kim quốc đại ma đầu, Đàn Hạo Thanh. Cái Bang là đệ nhất bang phái ở Giang Nam, bang chủ Hồng Đào là một đại cao thủ không ai là không biết tới, cư nhiên sẽ được mời tới Lạc Mai sơn trang vào hôm nay. Chính là, nếu đệ tử Cái Bang được phép theo hắn đến đây thì sao lại dám trước mặt bao nhiêu cao thủ mà tỏ thái độ xấc xược.

Kẻ kia đầu tóc rối bù, không rõ tướng mạo, ngay cả đôi mắt cũng bị mái tóc dài trước trán che phủ đi. Hắn thông dong đi đến chỗ ngồi của các vị chương môn mà ngồi xuống, sơ lược nhìn ra chung quanh một lát, vươn tay đã bắt một khối bún thịt đầy dầu mỡ cho vào miệng, khóe miệng vẫn còn vương lại nước dãi đầm đìa.

Lâm Tông Khả sắc mặt bắt đầu tối dần: đang xảy ra chuyện gì? Ai lại dám chạy đến Lạc Mai sơn trang hí lộng quần hùng?

Các vị chương môn cũng cảm thấy kinh ngạc, đảo mắt nhìn nhau.

Tiểu khát cái hoàn toàn chẳng để ý đến điều đó, hàm hàm hồ hồ, lẩm bẩm nói: "Sao không có gà! Mau mau mang gà lên đây!"

Vừa lúc lão quản gia chỉ huy hạ nhân mang món sa oa đôn kê đặt ở trước chỗ ngồi của bang chủ Cái Bang, Hồng Đào. Mơ hồ có thể cảm thấy làn hương nồng nàn từ con gà bay dật dờ trong không gian. Mùi thơm tấn công vào khứu giác, kẻ kia tay đã chuẩn bị hành động.

Tiểu khát cái hoan hô một tiếng, cũng không sợ phỏng tay, tay trái liền nhanh chóng bẻ lấy cái chân gà, lúc này đã trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Hắn không chỉ toàn thân dơ bẩn mà ngay cả mười đầu ngón tay cũng đen đúa, bám đầy đất cát. Hắn dùng bàn tay bẩn thỉu của mình nắm chặt chân gà cho vào miệng, trong nháy mắt đã sử dụng đến hảo hảo công phu phun ra một cái xương thật dài, lại còn lưu luyến mà liếm láp mấy đầu ngón tay, sau đó lại động vào nước canh.

Việc này khiến cho ngay cả bang chủ Cái Bang Hồng Đào cũng phải rơi mồ hôi. Hắn mặc dù xuất thân từ Cái Bang nhưng cũng không thể ăn uống một cách quá dơ bẩn thô thiển và dơ bẩn như thế! Cái Bang tiêu thụ thịt gà, chuyện này cả giang hồ đương nhiên ai cũng biết. Vì vậy mà việc đặt món này trước mặt bang chủ Cái Bang đã trở thành một thông lệ tuyệt không được gỡ bỏ. Vậy mà tiểu khát cái này lại tự tiện lấy đi chân gà, làm cho hắn không khỏi mất mặt. Hồng Đào quan sát kỹ lưỡng quần áo trên người hắn, nghi hoặc là đệ tử chức vị thấp kém ở Cái Bang, liền thanh khụ một tiếng: "Người, khụ, người là ai? Phân đàn nào? Là thuộc hạ của ai? Vì sao tự tiện động đến thức ăn của bốn tọa?"

Tiểu khát cái dừng lại công cuộc liếm mút ngón tay, nói: "Gì, đây là thức ăn của người à?"

Mặt mày của Hồng Đào nhăn rúm lại, nộ khí đến đỏ cả mặt mày.

Bốn phía trần trời nhìn về cùng một điểm, duy chỉ có lão quản gia là vững như thái sơn, không thể lên tiếng trách phạt đành cười cợt nói: "Thiếu gia, sa oa đôn kê là món dành riêng cho bang chủ Cái Bang. Nếu người muốn ăn thì theo Lâm bá vào bếp, có được không?"

Lâm Tông Khả cả người run run, chỉ tay về phía tiểu khát cái, thất thanh la lên: "Tiểu Đạc Đầu!"

Hắn cuối cùng cũng có thể nhận ra kẻ bí ẩn vô lễ này là ai. Kể từ khi xuất sư cho đến nay cũng đã được năm năm, tiểu tử này thật vẫn không có chút tiến bộ, hại hắn đường đường là đại sư huynh phải mất mặt trước Giang Nam võ lâm quần hùng. Hắn sau đó miễn cưỡng nặn ra nụ cười, quay sang giải thích với các đấng hào kiệt, lúc này vẫn còn đang ngây người: "Khụ khụ, đây...đây là tiểu sư đệ của ta...đầu óc của hắn có... có chút vấn đề, ha ha. Hắn tên thường gọi là Tiểu Đạc Đầu, không cần để ý, không cần để ý."

Nguyên lai Lạc Mai sơn trang chính là sản nghiệp của Giang Nam võ lâm minh chủ tiền nhiệm Lưu Thế Nghĩa. Hơn mười năm trước, nhắc tới cái tên Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa thì không có người nào

là không biết đến. Nhưng người này lại trở về quy ẩn và chỉ nhận một đệ tử duy nhất là Lâm Tông Khả. Còn vị thiếu niên này, nếu không phải là đệ tử thì nhất định là đứa con trai duy nhất của hắn.

Từ xưa đã có câu ‘tạo vật kị doanh’, không có thứ nào có thể hoàn mỹ. Lưu Thế Nghĩa tung hoành Giang Nam vô lâm, văn thao vũ lược đều thuộc hàng thượng thừa nhưng con trai hắn lại là một kẻ có đầu óc cực kì đơn giản. Nhiều lúc Lâm Tông Khả hoài nghi đứa con này chính là nguyên nhân khiến sư phụ hắn phải rút lui khỏi giang hồ.

Tiểu Đạc Đầu là cái tên mà người ta đặt cho hắn. Kẻ này từ nhỏ đầu óc đã thực ngu ngốc, ăn nói hàm hồ, hơn mười tuổi mà nói năng cũng không chu toàn, lời nói không có trước sau cũng không biết phân biệt nặng nhẹ, cho nên Lạc Mai sơn trang từ trên xuống dưới đều gọi hắn là Tiểu Đạc Đầu. Phụ thân hắn, Lưu Thế Nghĩa tuy rằng là một thế hệ đại hiệp, nhưng đối với đứa con ngốc nghếch cũng chẳng chút nề hà, chỉ lo thanh tịnh nghỉ ngơi, tìm vui với phong cảnh.

Lâm Tông Khả nhớ rõ năm đó, khi hắn rời khỏi sơn trang, tiểu sư đệ chỉ mới tròn mười hai tuổi. Năm năm qua đi, tiểu tử này xem ra cũng không hề tiến bộ, trí lực so với một tiểu hài đồng e không cách biệt là mấy. Hắn nghiên răng nghiên lợi, nhưng chẳng thể làm gì hơn, đành bảo lão quản gia nhanh kéo tiểu đật đầu ra ngoài. Các vị anh hùng nhìn thấy hổ phụ nhưng lại sanh khuyển tử, trong lòng rất muốn cười, nhưng ngoài mặt lại cố tình kiềm chế, không thể hiện ra.

Sau đó, hạ nhân mới lên dọn dẹp nơi còn vương vãi chút nước canh. Bàn tiệc trở lại với sự sạch sẽ, sang trọng.

Lâm Tông Khả mặc dù rời khỏi sư môn đã năm năm, nhưng sư phụ đã thoát ẩn giang hồ đến nay cũng không đến dự thính, cho nên, buổi tiệc này hắn không nhường cho ai ngồi lên chỗ ngồi của kẻ thống lĩnh quần hùng. Đưa mắt nhìn khắp chung quanh, tất cả những kẻ này đều là nhất đại môn chủ, Lâm Tông Khả âm thầm tự hào, chỉ là có một chút bất mãn, vì tuổi còn quá trẻ nên không thể cùng bọn họ ngồi chung.

Dừng lại một chút, hắn mở miệng hỏi: “Đại hội lần này, các bậc anh hùng ở Giang Nam đều tề tụ đông đủ. Cho nên tại hạ sẽ vào vấn đề chính, chư vị tiền bối chắc cũng đã biết, gần đây vô lâm gặp đại nạn. Kim quốc bói tử Đan Hạo Thanh đơn thân độc mã mà nam hạ, khiêu chiến với người Tống ta. Gần hai tháng, hắn đã đánh bại vô số cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo trên đường đi. Hiện tại hắn đã đến Giang Nam, trước mắt đối với chúng ta sẽ là một hiểm họa lớn...”

Hắn vừa nói tới đây thì bên ngoài có một âm thanh cười cợt vọng vào: “A nha, Lâm bá người xem, bọn họ ngồi trên bàn, thức ăn ế hê mà lại chẳng động đũa. Chi bằng người để ta thay họ giải quyết hết những thứ đó!”

Lâm Tông Khả thái dương nổi gân xanh, quả nhiên ở đằng kia Tiểu Đạc Đầu đang hăm hở chạy vào. Lão quản gia đã cao tuổi, lại không nỡ đối xử ‘tàn nhẫn’ với tiểu chủ tử tính tình ương bướng, nên đành chạy theo phía sau, không khỏi lắc đầu thở dài.

Vừa lúc hạ nhân của sơn trang mang lên món đi du đề bàn, hương thơm tỏa ra khắp bốn phía. Tiểu Đạc Đầu vừa nhìn thấy liền hoan hô: “Thịt, thịt, ta thích ăn thịt!”

Nguyên lai hắn không biết đi du đề bang là món ăn gì, mà chỉ biết rằng đó là một miếng thịt lợn thật lớn, trông rất hấp dẫn.

Tiểu tử kia không biết cái gì là đúng cái gì là sai, nên năm ngón tay lại bắt đầu động đậy. Lâm Tông Khả nhiều lần bị hắn làm cho ế mặt, nên âm thầm sinh khí, đứng lên, dùng chiếc đũa đánh thật mạnh vào bàn tay đang chực vươn ra: “Thật không biết quy củ! Sư huynh người đang tiếp khách, sao lại có thể cư xử xằng bậy, mau theo Lâm bá vào bếp!”

Những kẻ chung quanh đều là hoành gia cao thủ, tất nhiên chuyện Lâm Tông Khả dùng một chút khí lực vào cú đánh vừa rồi không thể nào thoát khỏi mắt họ. Bàn tay Tiểu Đạc Đầu nhanh xuất hiện vết sưng tấy đỏ, đau đến nước mắt cũng muốn trào ra. Hắn đành thu tay lại, trong lòng âm ức.

Tuệ Thâm phương trượng đích thực kinh hãi vì lúc này mới phát hiện con trai độc nhất của tiền minh chủ, chẳng những ý nghĩ hồ đồ, trí lực ngu dốt, ngay cả nửa điểm võ công cũng không có.

Tiểu Đạc Đầu ôm bàn tay bị thương mà tức giận, thấy tình hình không ổn, Lâm bá liền nắm cánh tay còn lại của hắn mà kéo đi. Hắn một bên giãy dụa, một bên quay đầu. Hắn cảm thấy rất đau, hai hàng nước mắt bắt đầu chảy dài. Cũng vì vậy mà rửa trôi đi một ít lớp bụi dày trên mặt, để lộ ra nước da trắng sáng.

Ngồi im quan sát từ lúc đầu, hiệp nữ khăn trùm kín mặt mày là kẻ được mệnh danh đệ nhất mỹ nữ Giang Nam. Nàng nhìn thấy làn da trắng như ngọc trên gương mặt của tiểu tử, trong lòng cảm thấy có chút ghen tị. Chính mình cũng không có làn da nõn nà đến như vậy, không khỏi than thở tạo vật trên người.

Tiểu Đạc Đầu nước mắt ngấn nước mắt dài mà rửa xả Lâm Tông Khả, bỗng nhiên nhớ đến liên nhại nhại giọng người khác, âm ức nói: “Tên họ Lâm chết tiệt, ra ngoài đã mấy năm trời mà cũng chẳng biết thế sự. Dám đem bọn người đó đến đây ăn cơm không trả tiền, còn vọng tưởng cha ta sẽ thay bọn chúng giải quyết Tuyết Y Hầu Đan Hạo Thanh. Thật là một lũ không biết xấu hổ mà”

Hắn nói chuyện tuy đồng âm chưa được phân biệt rõ, lại học theo khí thế cứng cỏi của nam nhân trưởng thành, tuy rằng chưa thật giống, nhưng mồm miệng lại cử động rất rõ ràng, đủ làm cho tất cả khách khứa có thể nghe thấy rành mạch, không bỏ sót một chữ. Không kị vui vẻ chung quanh đột nhiên tiêu biến, khiến không gian trở nên tĩnh mịch. Mọi người hai mắt nhìn nhau, phi thường xấu hổ.

Tuy rằng không nói thẳng tên họ, nhưng chỉ một lời lại có thể hạ thấp tất cả Giang Nam nhân sĩ, đối với việc đại kế tiêu diệt Đan Hạo Thanh lại tỏ vẻ xem thường. Nhìn khắp Giang Nam, kẻ có khí thế và can đảm để nói ra những lời này chỉ có một...

Đó chính là Lạc Mai trang chủ kiêm Giang Nam võ lâm minh chủ tiền nhiệm, Lưu Thế Nghĩa.

2. Chương 2: Nhất Kiếm Nam Hạ (Hạ)

Lâm Tông Khả khoe miệng run rẩy, nhìn thấy tiểu sư đệ ngốc nghếch đang cố làm ra vẻ ta đây hiểu hết mà nổi trận lôi đình. Cơn tức giận đã lên tới đỉnh điểm khiến cho cơ thể trong phút chốc cứng đờ, không thể động .

Tiểu Đạc Đầu lại hướng về phía Lâm bá, nói với giọng rõ ràng là đang rất âm ức: “Phụ thân nói bọn họ tới đây ăn quýt không trả tiền, ta vì cớ gì lại không được ăn chứ? Còn nữa, bọn chúng nhờ cậy phụ thân ta mà không biết xấu hổ hay sao?”

Một số người nhìn không được liền bật cười khanh khách. Nhưng đa phần tất cả những người ở đây, kể cả Lâm Tông Khả đều cảm thấy rất bẽ mặt.

Lúc ấy Nam Tống cùng Kim quốc phân chia, chiến tranh liên miên, chuyện tranh quyền đoạt vị của triều đình cũng vì vậy mà ảnh hưởng đến giới giang hồ. Không ít cao thủ Nam Tống vì lòng yêu nước sâu sắc mà gia nhập nghĩa quân, cùng chống lại Kim quốc đang lộng hành ở phương bắc. Bởi vậy Giang Nam nhân sĩ cũng có thể xem là những người đã lập vô số công lao hạng mã. Lâm Ẩn Tự Tuệ Thâm phương trượng cùng bang chủ Cái Bang Hồng Đào, có thể xem là hai trong số các đại cao thủ đứng đầu võ lâm. Nhưng nếu đem đi so sánh với kẻ từ lâu đã thoái ẩn giang hồ, Lưu Thế Nghĩa thì còn phải kém hơn nhiều phần.

Lần này Đan Hạo Thanh nam hạ, khiêu chiến các Tống quốc đại cao thủ, thân phận hắn lại là Kim quốc bối tử, họ Đan lại gần gũi với họ Hoàng Nhan, đều cùng là vương gia vọng tộc, bao năm qua có biết bao nhiêu hoàng hậu, quan lớn xuất thân từ hai dòng họ danh giá này. Mà Hoàng Nhan Lượng, hoàng đế Kim quốc lại là người có dã tâm bừng bừng, luôn nuôi chí thu phục Giang Nam. Theo tình hình hiện nay mà suy đoán, Đan Hạo Thanh lần này ngoài mặt khiêu chiến với Nam Tống võ lâm nhưng bên trong có lẽ là tự mình thăm dò, âm thầm chuẩn bị kế sách. Trước tiên là giương oai chốn giang hồ, sau là dụng quân nam phạt.

Bởi vậy, Đan Hạo Thanh lần này khiêu chiến cao thủ Tống quốc không còn là chuyện của giang hồ mà đã trở thành một đại sự, liên quan đến an nguy của quốc gia. Do đó, đối với chuyện này, Nam Tống nhân sĩ đã không còn đường thoái lui.

Chính là, nghe nói năm đó quân Kim giết người cướp của, vợ vé sạch các bí tịch võ công được cất giấu trong hoàng cung Bắc Tống. Trong đó lợi hại nhất chính là Huyết Đạo Đồng Nhân Hòa Thủy Tinh Đăng bí kíp. Đàn Hạo Thanh bất quá tuổi nhỏ mà võ công thâm hậu, quét ngang phương bắc vô lâm, chắc hẳn đã được luyện qua tuyệt thế võ công đã thất truyền từ lâu này!

Tuệ Thâm phương trượng cùng Hồng Đào bang chủ trái lo phải nghĩ, đều cảm thấy được mình không có cách nào có thể đối phó với người này. Cuối cùng bọn họ quyết định nhờ Lâm Tông Khả làm người dẫn đường, thỉnh Lưu Thế Nghĩa nhiều năm thoái ẩn ra tay cứu giúp. Nhưng họ làm sao có thể ngờ tới chuyện gặp được con của hắn, Tiểu Đạc Đầu, và gây ra tình cảnh ‘trái ngang’ như bây giờ.

Lưu Thế Nghĩa thoái ẩn đã lâu, tất nhiên sẽ không dễ dàng chịu nhúng tay vào chuyện giang hồ. Nhưng Lâm Tông Khả vẫn đinh ninh cho rằng, việc này liên quan đến sự tự tôn dân tộc, vô cùng nghiêm trọng, sự phụ hẩn nhất định sẽ không khoan tay làm ngơ, nên mới tràn đầy tự tin mà dẫn dắt quần hùng trở lại Lạc Mai sơn trang. Ai ngờ tiểu sư đệ ngu ngốc lại phun ra những lời nhục mạ tất cả mọi người, trong đó có cả hắn nữa. Điều này khiến Lâm Tông Khả thật rất tức giận.

Hắn vừa vội vừa tức, oán hận trừng mắt nhìn về phía Tiểu Đạc Đầu. Tiểu tử kia dù có vô năng, nhưng khi bắt gặp ánh nhìn dữ dội của sư huynh liền hiểu ý, cúi mặt xuống mà gào khóc to lên y hệt một tiểu hài tử. Lâm Tông Khả ngạc nhiên, trong lòng hơi hơi áy náy. Hắn nhớ rõ lúc còn thiếu niên thường hay nô đùa cùng sư đệ, tiểu hài tử so với hắn dù sao cũng có tình thâm thủ túc. Tiểu Đạc Đầu tuy rằng khờ dại nhưng vẫn rất đáng yêu, là kẻ mà Lâm Tông Khả không nỡ xa rời nhất.

Bên cạnh là Mạnh Tuyết Quyên, nhìn thấy tên tiểu tử ngồi khóc nỉ non, cảm lòng không đành bèn đứng dậy đi tới, lấy khăn tay ra, giúp Tiểu Đạc Đầu lau đi nước mắt trên mặt. Lau xong cho hắn, khăn tay không biết tự lúc nào đã biến thành giẻ lau, mặt mũi Tiểu Đạc Đầu cũng sáng sủa ra không ít. Mọi người ngưng thần nhìn lại, quan sát thấy làn da trắng trong như tuyết, ngũ quan tinh xảo, đây đích thực là một thiếu niên xinh đẹp. Nhưng so với Lưu Thế Nghĩa dung mạo bình thường thì tiểu tử này lại khác xa. Có thể dường ra được một đứa nhỏ đẹp đẽ như vậy, Lưu phu nhân ắt phải là một tuyệt đại mỹ nhân. Tưởng tượng ra dáng vẻ yêu kiều của nàng, không ít kẻ tự nhiên trở nên ngơ ngẩn.

Bang chủ Cái Bang Hồng Đào lẳng lẳng nhìn tiểu tử hồi lâu, bỗng nhiên cả kinh nói: “Đứa nhỏ này bộ dạng dường như giống một người...” Hắn muốn nói ra, nhưng nghĩ lại chuyện xảy ra năm xưa nên đành ngậm miệng...

Đương lúc này, một người trung niên vận cẩm bào đột nhiên xuất hiện ở ngưỡng cửa. Hai mắt hắn sáng ngời, rất có thần, khuôn mặt gầy và dài như mặt ngựa, nhưng hành động lại thanh tao, khí độ bất phàm, thật không hổ danh là Lạc Mai trang chủ Lưu Thế Nghĩa.

Trong không gian truyền đến tiếng cười nhạo. Nguyên lai là có một số kẻ chưa từng diện kiến Lưu Thế Nghĩa, vì vậy mà đem so gương mặt quá đỗi bình thường của hắn với nét đẹp như hoa như ngọc của Tiểu Đạc Đầu, không kiềm nén nổi mà cười thành tiếng.

Lưu Thế Nghĩa ho khan một tiếng, áp chế bốn phương, nói: “Các vị đường xa mệt nhọc, Lạc Mai sơn trang lại không tiếp đãi chu toàn, thỉnh xin chư vị thứ tội...”

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, đôi mắt đột nhiên dừng lại ở đứa con đầu óc đơn giản đang ngồi bên cạnh Mạnh Tuyết Quyên, bỗng nhiên biến sắc, lập tức đi đến chỗ tiểu hài nhi, mắng: “Ai cho người ra đây?”

Tiểu Đạc Đầu rất sợ cha hắn, vì vậy liền rụt cổ, thấp giọng trả lời: “Ta tìm sư huynh để ăn thịt.”

Lưu Thế Nghĩa nhìn gương mặt được lau chùi sạch sẽ của đứa con thì lại thêm phần nộ, quát: “Lâm bá, mang thiếu gia đi chỗ khác!” Hắn nắm lấy vạt áo của đứa con rồi tiện tay ném thẳng ra ngoài cửa.

Bang chủ Cái Bang nhíu nhíu mày nói: “Lưu huynh, lệnh lang không rành võ nghệ, mọi chuyện hắn làm đều xuất phát từ tâm hồn ngây thơ, có sao lại phạt nặng như vậy?”

Lưu Thế Nghĩa quay đầu lại, miễn cưỡng tươi cười, nói: “Gia môn bất hạnh lại có đứa con vô dụng như vậy a.” Quần gia Lâm bá nghĩ thấy mùi nguy hiểm, liền đỡ lấy cái lưng đang dán chặt xuống nền tuyết, nhanh nhanh mang hắn đi.

Lúc này Mạnh Tuyết Quyên vì để làm dịu đi không khí, bèn cười ôn nhu: “Lưu công tử tuy rằng ngây thơ khờ dại, nhưng tương mạo thật không tầm thường. Đúng rồi, vừa rồi Hồng bang chủ nói hấn lớn lên sẽ giống một người, không biết là giống vị nào đây? Dù sao thì hấn bây giờ cũng thật sự là một tiểu mỹ nhân rồi a.”

Chỉ một thoáng, Lưu Thế Nghĩa sắc mặt biến trắng xanh, liền nhanh chóng chuyển đổi chủ đề: “Các vị hào kiệt đến Lạc Mai sơn trang là vì bàn bạc đại kế đối phó Kim cẩu Đàm Hạo Thanh. Việc này liên quan đến sự tồn vong của quốc gia, không thể xem nhẹ, chư vị mau mau ngồi vào vị trí cùng nhau tìm ra sách lược. Tại hạ tuy tài đức hèn mọn cũng không dám thoái thác trách nhiệm.”

Lâm Tông Khả nhất thời sửng sốt, không nghĩ tới việc sư phụ thay đổi chủ ý nhanh như vậy nên nhanh trở nên hứng thú hơn với chuyện này. Chung quanh quần hùng cũng có chung một nghi vấn, nhưng đối phó Đàm Hạo Thanh quả thật là đại sự cấp bách của Giang Nam võ lâm. Hiếm khi được Lưu Thế Nghĩa nguyện ý ra chủ trì đại cuộc, thật sự là cầu còn không được. Mọi người lập tức chau đầu vào thảo luận, nghi vấn của Mạnh Tuyết Quyên vừa đưa ra cũng nhanh chóng bị chìm vào quên lãng.

Tiểu Đạc Đầu bị phụ thân đá ra khỏi cửa, mông an vị trên mặt đất lạnh ngắt. Tiểu tuyết vừa mới qua đi, một lớp tuyết mỏng vẫn còn đang lưu lại nên cảm giác lạnh lẽo đích thực rất đáng sợ. Do Lưu Thế Nghĩa ra tay cũng không nặng nên cái đau cũng không thật nghiêm trọng, Tiểu Đạc Đầu vì thế vẫn thoải mái vốc một nắm tuyết trong tay với vẻ thích thú.

Bên trong lại bắt đầu ồn ào, một chút quan tâm hấn cũng không nhận được, duy chỉ có Lâm bá là cực lực chạy tới, đỡ hấn đứng lên, miệng không ngừng lải nhải “Thiếu gia a, người không học qua võ công, nên để ý, đừng để bị nhiễm phong hàn.”

Tiểu Đạc đầu liền thắc mắc, hỏi: “Nhiễm phong hàn là cái gì? Chơi có vui không?”

Lâm bá dở khóc dở cười “Nhiễm phong hàn là...à...tóm lại, nếu người bị nhiễm phong hàn, thì sẽ phải nằm trên giường, ngày ngày phải uống những chén thuốc đắng nghét. Người đã thấy nó đáng sợ thế nào chưa?”

Đôi mày thanh tú của Tiểu Đạc Đầu nhăn lại: “Ta không nhiễm phong hàn mà ngày nào cũng phải uống thuốc. Vậy thì có gì khác nhau chứ?”

Lâm bá lắc đầu. Thiếu gia đầu óc bất minh, đã qua biết bao nhiêu vị danh y và không ít dược liệu quý hiếm, nhưng lại không hề khởi sắc, suy nghĩ vẫn như một đứa trẻ lên ba mà có khi lại còn kém hơn vài phần. Hấn căn bản không thể phân biệt giữa bệnh phong hàn với bệnh liên quan đến trí óc, Lâm bá cũng không biết nên nói gì, đành phải làm bộ như không nghe thấy mà lẳng lặng giúp hấn đi tới phòng bếp.

“Thịt! Thịt!”

Tiểu Đạc Đầu hiện tại đang rất phấn khởi. Hấn chỉ đơn giản là ngồi đó, được người ta lôi đi và cười lên khanh khách. Lâm bá tuổi già sức yếu nên chỉ trong chốc lát đã thở lên thở xuống đầy mệt nhọc, thuận miệng nói: “Thiếu gia a, tự người đi được không? Đất chỗ này bằng phẳng, chẳng thể trượt tuyết được đâu.”

Tiểu Đạc Đầu liền thắc mắc hỏi: “Vậy làm sao mới có thể trượt tuyết được? Ác, ta nhớ ra rồi, sư huynh trước kia có mang ta lên núi trượt tuyết!”

Lâm bá trừng mắt nói: “Hắc, đó đã là chuyện của trước đây rồi. Khi đó các người tình cảm tốt, hấn mới tận tâm mang người lên đó du ngoạn. Hiện tại người vẫn còn muốn đi, chỉ e là không thể được.”

“Nhưng vì cái gì sư huynh không quan tâm tới ta, lại còn ra tay đánh ta?”

Lâm bá sửng sốt nhìn hấn, nói “Khụ, sư huynh người đang có đại sự cần giải quyết, tất nhiên không thể cùng người chơi đùa.”

Tiểu Đạc Đầu trầm tư, cúi đầu không nói. Lâm bá nhìn thấy biểu hiện này của hấn thì không khỏi cảm thấy buồn cười, thiếu một chút nữa thì đã thể hiện ra bên ngoài.

Lúc cả hai vừa tới phòng bếp, người đầu bếp được dặn dò trước đó đã bày biện trên bàn đầy đủ các món ăn sơn hào hải vị, trông rất ngon lành. Tiểu Đạc Đầu vui mừng hô lên một tiếng, trong tay cầm hai chiếc đũa, thoắt cái đã trở thành một tiểu tướng quân, bắt đầu cuộc chinh phạt của mình. Trong khi miệng vẫn

còn đang nhồi nhét những miếng thịt chưng thơm phức thì tay phải hắn đã nhanh gấp lấy mấy viên thịt bỏ vào miệng. Nhưng việc phải cầm đũa quá lâu khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, không những cổ tay bắt đầu cảm thấy không thoải mái mà ngay cả việc ăn uống cũng chậm chạp đi. Chỉ trong phút chốc, Tiểu Đạc Đầu đã quăng đôi đũa trong tay ra xa, sử dụng toàn bộ công lực dồn vào hai bàn tay. Gương mặt trắng nõn vừa được lau sạch, nháy mắt lại trở nên đỏ hồng.

Người hầu đứng bên cạnh nhìn không nổi mà bật cười. Bọn hạ nhân đáng lẽ không nên làm càn xem thường chủ nhân, nhưng người ta có câu ‘đánh chó phải nể mặt chủ’, Lưu Thế Nghĩa đối với đứa con này chẳng hề quan tâm, thời gian dài khiến cho bọn họ không còn kiêng nể gì nữa. Tuy không đến mức mạo phạm nhưng cười nhạo hành động ngờ nghệch ngốc nghếch của tiểu thiếu gia thì không phải là không có.

Tiểu Đạc Đầu thôi không ăn nữa, gương mặt đang tươi cười xụ xuống đến tội nghiệp. Hắn tuy rằng trí lực thấp kém, nhưng không phải là người gỗ vô tri vô giác, bị hạ nhân cười nhạo, sư huynh chán ghét, phụ thân lạnh nhạt, hắn tất nhiên đều có thể cảm nhận được.

Hắn cắn nhanh môi dưới, nhớ lại chuyện trước đây thường được sư huynh dắt đến hậu sơn trượt tuyết. Khi đó, thân thiết vui vẻ biết mấy, sư huynh cũng rất mực yêu thương hắn chứ không tỏ ra chán ghét như bây giờ.

Nếu hắn có thể tự mình đến hậu sơn, sư huynh có lẽ nào sẽ lại đối xử tốt với hắn không?

Tiểu Đạc Đầu càng nghĩ thì sự việc càng thêm rối rắm, phức tạp. Mỗi lần hắn tập trung suy nghĩ thì đầu lại đau nhức, và bất tỉnh ngay sau đó. Khi tỉnh dậy thì bị người ta ép uống được, khó chịu vô cùng.

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng rồi sau đó lại nhanh chóng biến mất.

Bên trong đại sảnh, các Giang Nam hào kiệt cuối cùng cũng đã đi đến một quyết định cuối cùng. Đoàn Hạo Thanh nam hạ, khiêu chiến với quần hùng. Nếu để hắn cứ tùy ý tiến đến sẽ khiến cho võ lâm mất đi nhiều mạng người vô ích. Nay, đích thân Lạc Mai trang chủ Lưu Thế Nghĩa đã nghĩa hiệp, vì võ lâm mà quên mình, tự nguyện đứng ra khiêu chiến với Kim cầu Tuyệt Y Hầu Đoàn Hạo Thanh thì còn gì hơn nữa.

Đêm đông chí, tại Lạc Mai sơn điền sẽ xảy ra một trận chiến long trời lở đất!

Tin tức này nhanh chóng được truyền đi khắp đại giang nam bắc, cơn sóng ở Giang Nam võ lâm cũng bùng lên dữ dội. Nhiều nhân sĩ, kiếm khách không quản ngại đường xa, lặn lội từ bốn phương tám hướng đổ về Lạc Mai sơn trang, muốn xem trận đấu có một không hai này để mở mang tầm mắt. Mà Giang Nam quần hùng cũng đã lên đưa ra quyết định, Lưu Thế Nghĩa vạn nhất chiến bại, Nam Tống lại không có một ai có đủ năng lực đánh bại đại ma đầu, lúc đó đành hợp lực của tất cả mọi người, quyết tiêu diệt yêu nghiệt. Bất quá đây là hạ sách chỉ có thể dùng trong trường hợp bất đắc dĩ, không còn đường lui.

3. Chương 3: Nhiếp Hồn Ma Nhân (Thượng)

Trước đêm đông chí có một trận đại tuyết. Mùa đông ở Giang Nam cực kì giá lạnh. Lạc Mai sơn trang lại nằm cheo leo ở nơi có địa hình cao dốc, xung quanh tuyết phủ dày đặc. Từng cơn gió rét buốt, lạnh tận xương tủy, thiếu điều có thể đem người ta mà đóng vào một tảng băng lớn.

Dưới chân núi, võ lâm nhân sĩ tụ tập lại ngày càng đông đúc, có hơn trăm nhân mạng. Lạc Mai sơn trang tuy rằng rộng lớn, cũng không thể an bài nơi ở cho chừng này người, nên đành để mọi người ngồi xung quanh một đồng lửa lớn, bày biện thức ăn thơm phức, cùng chung vui trước khi bước vào trận đại chiến.

Đông chí về đêm, ánh trăng bị che khuất, màn đêm càng thêm đậm đặc.

Những lớp tuyết đọng lại trên tán cây Tuyệt Tùng, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm cho chúng rơi xuống đất. Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa khoanh tay đứng dưới tàng cây, vẻ mặt tĩnh như mặt nước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Tông Khả đứng bên cạnh sư phụ, thấy hấn không lên tiếng, vẻ mặt đăm chiêu nên cũng không dám nói lời nào.

Bỗng nhiên, từ đâu truyền tới một trận gió lạnh thấu xương. Tiếng người gào lên giữa màn tuyết trắng xóa “Đến rồi! Kim cầu đến rồi!”

Tất cả mọi người ở ven đường đều tránh sang bên, một cổ kiệu nhỏ từ từ xuất hiện.

Đi trước là hai người mặc thanh y, bộ dạng mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng. Càng khiến người ta ngạc nhiên hơn chính là hai người này ngũ quan đều giống nhau như hai giọt nước, một cặp song sinh tuyệt đẹp. Đi theo sau cổ kiệu là hai tiểu cô nương phần điêu ngọc thể, xinh đẹp tuyệt trần, cũng là một đôi tỉ muội như hoa như ngọc.

Trong đám người đang đứng có kẻ hậm hực hừ ra một tiếng: “Kim cầu quả nhiên thích phô trương thanh thế.”

Nhưng những người cao minh như Tuệ Thâm và Hồng Đào sớm đã tinh mắt nhìn ra đôi hài dưới chân bốn thiếu niên đẹp đẽ này hoàn toàn sạch sẽ, không hề vương một chút dơ bẩn. Khinh công như vậy, mặc dù không thể nói là đạt tới trình độ đập tuyết vô ngân nhưng cũng có thể khiến người khác cảm thấy bị uy hiếp. Hạ nhân đã lợi hại như thế thì chủ nhân của họ, võ công nhất định đạt tới trình độ thượng thừa.

Lưu Thế Nghĩa bỗng nhiên quay sang nhìn đệ tử, nhẹ nhàng nói: “Thay ta chiếu cố tiểu sư đệ của người.”

Lâm Tông Khả tỏ vẻ kinh ngạc, còn không kịp thấy rõ biểu tình trên mặt sư phụ thì hấn đã biến mất khỏi nơi đang đứng. Dưới ánh trăng mờ ảo, thân người của Lưu Thế Nghĩa bỗng nhiên trở nên cao to lạ lùng. Toàn cơ thể phát ra nhuệ khí kinh người.

Cổ kiệu dừng lại trước mặt Lưu Thế Nghĩa.

“Người đang tới là ai?” Hấn quát.

“Kim nhân Đàn Hạo Thanh.”

“Tại hạ Tổng nhân Lưu Thế Nghĩa. Nhân sự hưu lễ, trận chiến hôm nay, rất mong sẽ cùng nhau thi triển toàn bộ năng lực.”

“Hảo!”

Một lúc lâu trôi qua, người bên trong cổ kiệu cũng không có một chút động tĩnh. Lưu Thế Nghĩa nhin không được hỏi: “Các hạ vì sao còn không ra khỏi kiệu?”

Tấm màn trước cửa kiệu vẫn như cũ, không hề động đậy. Một thanh âm trong sáng, không quá thô lỗ từ trong kiệu truyền ra: “Ta đến đây là để quyết chiến cùng người, chứ không phải đến để xiếc khỉ.”

Lưu Thế Nghĩa nhìn khắp chung quanh, phát hiện ra ánh mắt chờ đợi, mong mỏi của vô lâm đồng đạo, sau bật cười nói: “Như vậy, ý của các hạ là?”

“Ta với người sẽ lên núi Diên quyết chiến, thắng thua là do thiên mệnh và chỉ có người thắng mới là người có thể trở xuống!” Đàn Hạo Thanh dứt khoát nói.

“Hảo!”

Quần hùng lúc này ồ lên kinh ngạc. Bang chủ Cái Bang Hồng Đào giữ chặt Lâm Tông Khả, hồ nghi nói: “Lệnh sư làm sao có thể đáp ứng hấn, một mình lên núi quyết chiến?”

Lâm Tông Khả vẻ mặt khổ sở đáp: “Tính tình của sư phụ vốn là như vậy, người nhất định không để kẻ khác tự tiện xen vào quyết định của mình.”

Nhóm người thở dài thở ngắn nhìn theo, Lưu Thế Nghĩa một cước đã bay đến lưng chừng núi. Hấn đáp xuống đất mà không gây ra bất kì tiếng động nào, hiển nhiên khinh công cũng đã đạt trình độ tối cao. Nhất thời những kẻ kia liền đồng thanh hô ứng.

Trong kiệu truyền ra một tiếng hừ lạnh, màn kiệu chợt bị một bàn tay nắm lấy, một người vận bạch y, từ đầu đến chân đều như tỏa sáng bước ra. Hấn đứng đưa lưng về phía ánh trăng nên mọi người không thể

thấy rõ gương mặt hắc, chỉ mơ hồ cảm thấy hàn khí lạnh lẽo từ người hắc tỏa ra, so với cái lạnh nơi đây chỉ có hơn chứ không có kém. Áo trắng khinh cừ cùng bộ dạng phiêu dật, cho dù là Giang Nam thư hương thế gia bất quá cũng chỉ có một vài người giống như thế.

Hắc cũng không nói gì, hướng thân mình về phía ngọn núi mà phóng đi. Dưới ánh trăng mờ nhạt, bộ bạch y thanh thoát, không vướng chút bụi trần giống như một cánh bạch hạc đang tung mình bay vào không trung. Trong nháy mắt hắc đã đuổi kịp Lưu Thế Nghĩa, cả hai cùng sóng bước tiến về phía núi Đền.

Giang Nam quần hùng đứng dưới chân núi, tất thấy đều trợ người, nuốt lấy từng ngụm lãnh khí. Thế mới biết, dù cho có là Giang Nam vô lâm minh chủ tiền nhiệm, danh tính nổi như cồn Lưu Thế Nghĩa cũng chưa chắc đã có thể đánh bại một bối tử Kim quốc miệng còn hôi sữa.

Nữ hiệp đội khăn trùm nhất thời chìm vào tình ái vì dáng vẻ phiêu dật mà vô cùng mỹ hoặc của vị bạch y nam tử kia.

Trận quyết đấu này hứa hẹn sẽ mang đến nhiều điều thú vị, nhưng đáng tiếc thay, hai nhân vật chính lại cự tuyệt để mọi người thưởng thức. Tất cả đều đồng loạt thở dài rầu rĩ, nhưng cũng chẳng còn biện pháp nào khả quan hơn.

Lâm Tông Khả là đại đệ tử tùy môn, lúc này chỉ có thể làm tốt nhiệm vụ chiêu đãi quần hùng, đem đồng lửa đốt lên ngày càng mãnh liệt, sưởi ấm cho tất cả những kẻ đang có mặt tại đây. Gió lạnh đi qua khe núi như gào thét, có nuốt lấy ngọn lửa nhỏ nhồi giữa không gian bao la, rộng lớn. Người người nét mặt u sầu thảm nã, lo lắng nghĩ về trận so tài trên đỉnh núi hiểm trở đằng kia.

Hai đôi song sinh đi theo Đàn Hạo Thanh kiên định đứng đó, gương mặt bình tĩnh, đạm mạc, giống như lúc bọn họ xuất hiện, tuyệt không thể hiện một chút cảm xúc nào.

Cả không gian chìm vào trong sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Gió lạnh rít lên từng cơn rét buốt...

Lạc Mai sơn điền.

Kiểm khí cao ngất trời, so với ánh trăng lại thấp phần trong trẻo hơn!

Đàn Hạo Thanh cùng Lưu Thế Nghĩa đã so tài hơn ba trăm chiêu thức, võ công cả hai đều vô cùng thâm hậu, biến hóa khôn lường. Khả dĩ có một kẻ vô tình chứng kiến, sẽ không khỏi thốt lên lời tán thưởng.

Nhưng mà, một trận chiến không thể không có người thắng kẻ bại.

Đàn Hạo Thanh tuổi trẻ cường tráng, chiêu thức linh diệu; Lưu Thế Nghĩa lại thành danh đã lâu, vô luận là nội lực hay kinh nghiệm đều cao hơn kẻ kia mấy bậc.

Lúc này Đàn Hạo Thanh mất đà một kiếm đâm ra, không kịp thu hồi liền bị Lưu Thế Nghĩa bất ngờ đánh cho thanh kiếm trong tay văng ra ngoài. Mắt thấy trận đấu kiếm bắt đầu chuyển sang đấu nội lực, hiển nhiên, một kẻ vừa mãn hai mươi tuổi đầu như Đàn Hạo Thanh, cho dù có học võ công từ trong bụng mẹ thì nội lực cũng không thể nào thắng được Lưu Thế Nghĩa.

Đàn Hạo Thanh có chút khiếp đảm. Từ khi nam hạ, trên đường hắc hoành hành vô địch, nhưng cho tới hôm nay cuối cùng cũng đã gặp được đối thủ.

– vô luận như thế nào, hắc cũng không thể trở thành kẻ chiến bại được!

Ánh mắt chớp động, thâm vận tâm pháp, lần thứ hai ngẩng đầu, đôi con ngươi ánh lên ba sắc màu khác nhau, luân chuyển không ngừng. Lưu Thế Nghĩa huy kiếm phóng ra, vừa mới chạm phải đôi mắt của kẻ trước mặt, nhất thời tâm động, đường kiếm cũng vì thế mà chậm dần lại.

Bóng đêm thâm lương, đôi mắt hắc lại càng trở nên trong trẻo và tuyệt mỹ, giữa bức tranh có trắng và tuyết lại càng hảo hảo xinh đẹp. Bên trong lại ẩn chứa vô số biểu tình, vừa hoảng hốt mê ly, vừa giống như một đại dương mênh mông sâu thẳm êm dịu.

“Nhiếp hồn ma nhân!” Lưu Thế Nghĩa vô lực hạ mũi kiếm, thần trí dần dần mơ hồ.

Khuôn mặt tuấn tú của Đàn Hạo Thanh hiện tại trắng nhợt như một tờ giấy, nguyên lai là chiêu thức nhiếp hồn ma nhân này đòi hỏi người sử dụng phải tốn hao rất nhiều công lực. Thanh kiếm trong tay cũng muốn hạ xuống, nhưng so với đối phương đã mất đi chiến ý, hẳn hiển nhiên sẽ có lợi thế hơn hẳn.

Trong lòng không khỏi hổ thẹn, hẳn vốn cho rằng sẽ không bao giờ phải sử dụng đến loại tâm pháp bàn môn tả đạo để đối phó với người khác. Nhưng đáng tiếc, chuyện trước mắt vô cùng hệ trọng không thể không đánh thắng nên nhất định hẳn phải sử dụng đến loại hạ sách này.

Đại tuyệt bỗng nhiên hạ xuống.

Mũi kiếm trên tay Đàn Hạo Thanh ánh lên bén ngọt, lao về phía trước.

Một kiếm này cũng không còn nhanh nhẹn nữa. Thể lực của hẳn đã đến điểm cực hạn, chỉ e không còn chống đỡ lâu hơn được nữa. Nhưng mà, tinh thần đối thủ coi như đã nằm dưới sự khống chế của hẳn, chỉ cần một chiêu, chiến thắng tất sẽ nằm trong tay.

Thông qua làn tuyệt, Đàn Hạo Thanh mơ hồ nhìn thấy khóe miệng của Lưu Thế Nghĩa nhếch lên thành một nụ cười, liền trở nên cảnh giác.

Bảo kiếm do hoàng ân ban thưởng trong tay Đàn Hạo Thanh ngập ngừng dừng lại. Lợi dụng sơ hở đó, Lưu Thế Nghĩa phi mình đến, một chưởng đánh trúng sườn trái của địch nhân.

Đàn Hạo Thanh phun ra một miệng đầy máu, trường kiếm chống xuống đất, cả thân bị đẩy lùi về sau vài bước. Lãnh nhận trực tiếp kinh lực kinh người của đối phương khiến hẳn trọng thương.

Hắn lấy kiếm trụ lại, lạnh lùng nói ra từng chữ thật rõ ràng: “Người không trúng nhiếp hồn ma nhân của ta?”

Lưu Thế Nghĩa ngửa mặt lên trời cười to.

“Chê cười! Chút tài mọn chỉ dám múa rìu qua mắt thợ. Hắc, so với mị công của nữ cung chủ năm xưa, ma nhân của ngươi vẫn còn kém nàng xa lắm!”

Lưu Thế Nghĩa tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng thực tế vì đối phương sử dụng nhiếp hồn ma nhân không đúng thời điểm nên hẳn mới có thể thoát khỏi, nếu không.... Cũng may hẳn kinh nghiệm cao thâm nên mới có thể bắt lấy thời cơ chuyển bại thành thắng! Hai người lúc này công lực cũng ngang ngang nhau, bất quá Đàn Hạo Thanh lại bị trọng thương...

Tiếng cười đắc ý đột nhiên gián đoạn, Lưu Thế Nghĩa trừng lớn ánh mắt nhìn chằm chằm vào kẻ đang dần dần xuất hiện phía sau lưng đối thủ, bất ngờ kêu lên thành tiếng

“Xuẩn, đồ ngu! Ngươi, ngươi như thế nào lại đến đây?”

4. Chương 4: Nhiếp Hồn Ma Nhân (Hạ)

“Xuẩn, đồ ngu! Ngươi, ngươi như thế nào lại đến đây?”

Thiếu niên đầu tóc rối nùi, quần áo cũng bám đầy bùn đất không ai khác chính là con trai duy nhất của hẳn – Tiểu Đạc Đầu!

Tâm thần rung chuyển, Lưu Thế Nghĩa cơ hồ đã muốn quên đi kẻ địch đang bị thương đang kia.

Đàn Hạo Thanh sao lại có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm này, hẳn thét lên một tiếng, đầu kiếm phát ra kiếm khí có hình dạng như những bông hoa, điểm hết tất cả bảy nguyệt đạo của Lưu Thế Nghĩa, đôi con ngươi đen láy bắt đầu trở nên huyền hoặc, vận dụng ngay nhiếp hồn ma nhân.

Hắn đang bị thương, nếu thua chỉ còn có con đường chết. Cho nên đành dồn hết phần nội công còn sót lại vào chiêu thức cuối cùng này. Nhất kiếm thất hoa, nhiếp hồn ma nhân là những chiêu thức do hẳn lãnh ngộ

được từ Huyệt Đạo Đồng Nhân Hòa Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng, nay không ngừng ngại mà thi triển hết.

Đột nhiên đứa con lại xuất hiện tại Sơn Điền khiến cho tinh thần của Lưu Thế Nghĩa một phen chấn động nên lập tức bị nhiếp hồn ma nhân thừa dịp nắm lấy thần trí. Kế tiếp lại bị chiêu nhất kiếm thất hoa phong tỏa toàn thân, nhất thời tổn thương tới cơ thể, máu loang ra như những bông tuyết, thấm đỏ vạt áo.

Nhưng võ lâm minh chủ tiền nhiệm không phải là một kẻ có tiếng mà không có miếng, ở tình thế chỉ mảnh treo chuông, hần tuy bị kiếm khí làm cho thần trí đau nhức, Tiểu Tuyết Mau Tình Kiếm trong tay cũng không thể nắm vững, nhưng vẫn có thể vận dụng công lực toàn thân, vèo một tiếng, bồi thêm một nhát kiếm cắm sâu vào sườn phải của Đàn Hạo Thanh.

Máu tươi tanh nồng, dày đặc làm bầu không khí quánh lại, đậm đặc. Ngay trong nháy mắt, hai đại cao thủ đều trọng thương mà ngã xuống đất.

Tuyết trắng bị nhuộm bởi một màu đỏ tươi tanh tưởi.

Tiểu Đạc Đầu đã gạt Lâm bá, hần trốn trong sơn động giữa lưng chừng núi cả ngày, khi nhìn thấy ánh trăng mới dám bước ra. Hần khổ sở men theo con đường nhỏ đến đây, thực tâm chỉ muốn bắt chước giống đại sư huynh trước đây, tự mình du ngoạn núi tuyết. Hần hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp gương mặt đáng sợ của phụ thân nên hiện đành ngồi thu mình không dám động đậy.

Trong lúc đó, Lưu Thế Nghĩa cùng Đàn Hạo Thanh đã lưỡng bại câu thương, nằm trong vũng máu không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay.

Tuyết rơi ngày một lớn hơn. Gió bắc từ đâu truyền tới mang theo giá lạnh, rét buốt thấu xương.

Tiểu Đạc Đầu ngồi xổm tại chỗ bất động, trong người không có chút võ công phòng thân nên nhanh chóng cảm thấy lạnh mà khê run run. Hần đợi một hồi lâu mới phát hiện vẫn chưa nghe thấy tiếng cha mình chửi mắng. Thật rất kì quái a! Hần rón rén nhích đến gần hơn liền nhìn thấy hai cơ thể đang nằm dài trên nền tuyết trắng.

“Người luyện võ công thực là kì quái, trời lạnh như vậy mà vẫn kiên quyết nằm trên tuyết. Một chút cũng không cảm nhận được hay sao? Hảo thần kỳ!”

“Ồ ngu! Người lại đây!” Lưu Thế Nghĩa rên rỉ nói.

Tiểu Đạc Đầu giật mình thối lui hai bước: “Phụ thân, ta không phải cố ý đến quấy rầy người luyện công.”

Nguyên lai hần từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua người khác bị thương đổ máu nên đinh ninh cho rằng Lưu Thế Nghĩa đang cùng bằng hữu giang hồ đàm luận, nghiên cứu loại võ công tuyệt học vô song gì đó.

Cơn giận của Lưu Thế Nghĩa hừng hực dâng lên, nhưng nghĩ đến đứa con vốn đầu óc rất đơn giản nên đành hòa nhã nói: “Người lại đây, lấy kiếm của ta, sau đó đâm chết hần cho ta!”

Nguyên lai hần bị Đàn Hạo Thanh dùng nhất kiếm thất hoa phong tỏa huyệt đạo, hơn nữa bản thân lại mang trọng thương, hiện tại tuy rằng miễn cưỡng có thể mở miệng nhưng ngay cả một ngón tay của hần cơ hồ cũng không cử động được. Hần biết Đàn Hạo Thanh một khi hồi phục đủ khí lực sẽ nhanh đứng lên một kiếm đâm chết hần nên đành phải đặt niềm tin vào đứa con trí óc ngu ngơ của mình. Dù Tiểu Đạc Đầu không có võ công, Tiểu Tuyết Mau Tình cũng không khác gì một mảnh sắt cùn đối với hần, nhưng đâm Đàn Hạo Thanh mấy nhát tuyết không phải là chuyện quá khó khăn.

Tiểu Đạc Đầu nháy mắt mấy cái tỏ vẻ không hiểu: “Cha thật là kì quái, sao người không tự mình làm lấy?”

Lưu Thế Nghĩa thiếu chút nữa lại phun máu ra, lời này mà con hần cũng không thể hiểu nổi hay sao? Lại nghĩ Tiểu Đạc Đầu vốn dần dện, càng giải thích chuyện sâu hần càng ngờ nghệch, đành phải nói: “Người không nghe lời ta sao? Đừng nói những lời vô nghĩa nữa!”

Nói được mấy câu, miệng vết thương lại bị động khiến cho hần không kiềm chế nổi mà ho khan mấy tiếng.

Tiểu Đạc Đầu không dám phản kháng, sợ hãi rụt rè, tay vừa chạm vào chuôi của Tiểu Tuyết Mau Tình kiếm đã nhanh chóng rút về: “Hảo lãnh!”

Lưu Thế Nghĩa giận muốn học máu, ho mạnh một tiếng: “Mau, nghe lời!”

Tiểu Đạc Đầu miễn cưỡng cầm lấy thanh kiếm, còn không biết cách dùng lực nữa là. Đàn Hạo Thanh bị ngất lúc này đã dần tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt nhỏ nhắn nhưng bầm đầy bụi bẩn của một thiếu niên xa lạ.

“Ách!”

Đàn Hạo Thanh xưa nay ưa thích bạch y, tất nhiên cũng yêu thích luôn cả sự sạch sẽ. Vừa mở mắt ra đã nhìn gương mặt quá đỗi dơ bẩn của Tiểu Đạc Đầu, hắn cảm thấy vô cùng chán ghét, nên nhất thời nhin không được mà quay mặt sang chỗ khác.

“Đồ ngu! Người mau nhanh lên! Kim cẩu kia gần tỉnh lại rồi, ngươi còn ở đó mà lằng nhằng gì nữa!”

Mồ hôi lạnh lập tức trượt dài trên gương mặt tuấn mỹ của Đàn Hạo Thanh, nhìn thấy trước mắt bần bần tiểu tử nắm trong tay Tiểu Tuyết Mau Tình kiếm, hắn biết nếu không nhanh nghĩ ra biện pháp, e rằng ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của hắn.

Chính là hắn toàn thân đầy thương tích, ngũ tạng cùng sườn phải lại bị thương nặng, ngay cả một tiểu hài tử ba tuổi ngay lúc này, nếu muốn cũng có thể lấy mạng hắn bất cứ lúc nào.

Hắn cười khổ một tiếng, liều mạng vận công, lần nữa sử dụng đến nhiếp hồn ma nhãn.

“Đến, nhìn ta đi.” Giọng nói của nam nhân đột ngột trở nên ôn thuận, thật trong sáng, còn mang theo trong đó một chút dụ ý ngọt ngào.

“Nhìn vào mắt của ta.”

Tiểu Đạc Đầu cả người chấn động, ma xui quỷ khiến thế nào lại đón nhận cả một bầu trời đen thẫm trong mắt người kia. Đàn Hạo Thanh nằm trong vũng máu, bạch sam dính bụi, chặt vật không chịu nổi, chỉ có cặp mắt là hiền hòa, dịu dàng, ánh lên những tia nhìn quyến rũ mê người...

“Đồ ngu, đừng nghe hắn! Mau dùng kiếm đâm xuống!” Lưu Thế Nghĩa hét lớn.

Tiểu Đạc Đầu bị tiếng gào to của cha mình làm cho bình tĩnh lại, hắn thắc mắc hỏi: “Cha, hắn là ai vậy? Ánh mắt của hắn thật rất khá a!”

Lưu Thế Nghĩa nộ khí xung thiên hét lớn: “Người, đồ ngu! Mau giết hắn!”

Tiểu Đạc Đầu cả kinh, tay hắn vô ý thức buông thanh kiếm ra: “Giết người? Phụ thân, ta không muốn giết người!”

Đàn Hạo Thanh nằm bên cạnh lòng nóng như lửa đốt. Mặc kệ Tiểu Đạc Đầu có nghe lời cha hắn hay không, ngọn núi này dù sao cũng là địa bàn của kẻ địch, một khi quần hùng dưới chân núi không kiên nhẫn mà ùn ùn kéo lên đây thì...Cầm Kỳ Thi Họa dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào cứu chủ tử của bọn họ thoát khỏi đây một cách an toàn được.

Tình huống quả thực rất nghiêm trọng. Hắn hận không thể một chưởng đánh chết tiểu tử ngu ngốc kia. Nhưng lại không còn cách nào khác, hắn đành cắn răng, vận dụng khí lực, lần nữa dùng nhiếp hồn ma nhãn.

“Ách. Tiểu.”

Đàn Hạo Thanh nửa chừng lại phát hiện cha con Lưu Thế Nghĩa nói chuyện lâu như vậy mà hắn vẫn không gọi tên con trai mình. Khả nhiếp hồn ma nhãn nếu muốn hiệu quả nhanh hơn, biện pháp tốt nhất chính là gọi đúng tên của đối phương.

Đàn Hạo Thanh khóe miệng run rẩy, cố nặng ra một cái tên thích hợp: “. Tiểu, tiểu xuân, đến đây, nhìn vào mắt của ta!”

Vốn tiếng Hán của Đàn Hạo Thanh vốn không thuộc hạng tinh tường, lại mang trọng thương, miệng mồm hàm hồ, ‘tiểu xuân’ lại bị hắn phát âm thành Tiểu Xuân.

Tiểu Đạc Đầu sửng sốt, không biết có phải hay không nam tử kia đang kêu mình, theo bản năng liền cúi đầu nhìn vào mắt hắn.

Những bông tuyết vẫn rơi lả tả từ bầu trời màu xám tàn tạ. Đêm trên đỉnh núi tĩnh không tiếng động, hẳn có thể cảm giác được mình đang nghe thấy tiếng tuyết rơi xuống đất, thật nhẹ nhàng thanh thúy.

Kia tạo vật trong sáng thuần khiết ngẫu nhiên dừng lại trên mi mắt Đàn Hạo Thanh, hóa thành một giọt nước, trôi xuống mềm như mộng.

Ánh mắt của hắn cũng thật hiền hòa ôn nhu, giống như đang tìm kiếm giữa chốn hồng trần một nơi xinh đẹp tuyệt mỹ, lại ẩn chứa vô số cảm tình mê ly, sâu thẳm như đại dương huyền bí.

Tiểu Đặc Đầu kinh ngạc dừng lại, bắt lấy ánh nhìn của hắn, ngay lập tức sa vào nơi sâu thẳm không đáy, cơ hồ đã quên đi như thế nào là hô hấp. Gương mặt trở nên ngơ ngác ngác ngác, cho dù có nhìn cả đời cũng không phát sinh cảm giác chán ghét.

Lưu Thế Nghĩa bên tai vẫn lớn tiếng kêu la, chính là thanh âm của hắn không cách nào truyền được đến lỗ tai Tiểu Đặc Đầu. Mắt hắn, tai hắn chỉ nhìn thấy một người, chỉ nghe thấy giọng nói của một người duy nhất...Đàn Hạo Thanh...

Vì cái gì lại ôn nhu như vậy nhìn hắn, gọi hắn?

Hắn gọi mình là Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân, là tên hắn đặt cho mình sao?

Bởi vì từ nhỏ ngu dốt, không được phụ thân yêu thương, Tiểu Đặc Đầu ngay cả cái tên cũng không có. Kể hầu người hạ trong sơn trang đều nghe theo đại sư huynh mà gọi hắn là Tiểu Đặc Đầu, phụ thân lại không gọi tên mình, cho dù có thì cũng chỉ là hai từ ‘ngu ngốc’, ‘ngu ngốc’ mà thôi...

Người này là người đầu tiên trên thế gian đặt tên cho mình!

Tiểu Đặc Đầu ngây ngốc cười rộ lên.

Đàn Hạo Thanh đang lo lắng đề phòng, nhìn thấy bản bản tiểu tử tự nhiên cười khanh khách, trong lòng có chút nghi hoặc. Nhưng sự việc cấp bách, hắn đành ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu, tiểu xuân, người nghe thấy ta nói không?”

Tiểu Đặc Đầu gật gật, nhanh trả lời: “Ân!”

Đàn Hạo Thanh bị tiếng nói của hắn làm cho kinh sợ. Chung quy, người trúng phải nhiếp hồn ma nhãn nhất định sẽ thần trí bất minh, mơ mơ màng màng. Nhưng tiểu tử này vẫn còn có thể cười được, chẳng lẽ hắn đã thất bại sao? Nghĩ sự việc cấp bách, hắn tạm gác nghi vấn sang bên, hừ giọng ra lệnh “Người nhặt thanh kiếm lên, đến giết kẻ đang nằm kia cho ta!”

Hắn lúc trước cùng Lưu Thế Nghĩa lưỡng bại câu thương, bảo kiếm bị đánh rơi trên mặt đất, cách chỗ Tiểu Đặc Đầu đang đứng một khoảng không xa.

Tiểu Đặc Đầu tựa hồn bị điều khiển, hoàn toàn không rõ kẻ hắn phải giết chính là cha mình nên đáp ứng một tiếng rồi cầm bảo kiếm lên.

Lưu Thế Nghĩa vẻ mặt tuyệt vọng, nghĩ thầm rằng đây đúng là bi kịch trong nhân gian. Đứa con đầu óc ngờ nghệch này không ngờ lại có ngày bức tử cha đẻ của mình.

Tiểu Đặc Đầu sau khi nghe xong lời Đàn Hạo Thanh nói thì không hề chuyển mũi kiếm về phía cha mình, mà ngược lại lại quay lưng, đối diện với hắn: “Tiểu Xuân không muốn giết người! Phụ thân cũng là người. Ta nhất quyết không sát!”

Động thân tiến lên, tay trái cầm lấy Tiểu Tuyết Mau Tình găm bên sườn phải của Đàn Hạo Thanh, dùng một chút lực rút ra: “Hi hi, Tiểu Xuân đem vứt hết hai thanh kiếm này, người cùng phụ thân sẽ không phải khó xử nữa!” Hắn nói được làm được, đem hai thanh tuyết khí thần kiếm tiến đến vách đá, dứt khoát quăng xuống.

Lưu Thế Nghĩa hai mắt trợn trắng, lăn ra hôn mê bất tỉnh. Nghiệp chương a, đứa con này muốn bức chết hắn a!

Hắn xử được thì tốt rồi, Đàn Hạo Thanh còn tỉnh càng đáng thương hơn! Tiểu Tuyết Mau Tình kiếm găm trên người hắn, Tiểu Đạc Đầu không nói không rằng rút ra, thật là đau đến chết đi sống lại a! Nếu là bình thường, hắn đã sớm đến cứu tuyền rồi! Bất quá lúc này trời đông giá rét, lại ở trên đỉnh núi, còn hắn thì nằm trên mặt tuyết rất lâu nên toàn thân sớm đã cứng đờ, máu huyết cũng vì thế mà lưu thông chậm đi. Lúc Tiểu Tuyết Mau Tình Kiếm bị rút ra máu cũng không tuôn nhiều, ngay lập tức máu trên miệng vết thương đã đọng lại như một đóa băng hoa.

Đàn Hạo Thanh cười khổ, nhìn xuyên qua tầng mây màu xám mà trong lòng rất dỗi lo âu. Ánh trăng đã sớm tắt đi, những hạt tuyết rơi xuống, cứ như vậy mà ở lại trên mặt hắn thật lạnh lẽo. Cả người gần như đã bắt đầu lạnh dần, có lẽ hôm nay số kiếp của hắn đã tận diệt rồi...

Hắn sàu não, chưa kịp chìm vào mê man, thân thể đang chết dần đột nhiên truyền đến một cảm giác thật đau đớn. Hắn hé mắt, nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu đang ung dung đặt móng lên đùi mình, hai tay đặt lên trước, khủy tay chống ở mạn sườn phải, ngay miệng vết thương, miệng cười tùm tùm.

“Ca ca, đứng lên chơi với ta được không?”

Đàn Hạo Thanh cả người đầy thương tích, lại bị kẻ kia không biết nặng nhẹ mà ngồi lên, đau muốn bật lời chửi rủa. Chính là hắn nghĩ lại, tiểu tử ngốc chính là người duy nhất hắn có thể nhờ vả lúc này. Vì thế, hắn miễn cưỡng cười cười, nói: “Ngoan, tiểu xuân. Người, người đem ta đến nơi nào đó giấu đi được không? Tiểu xuân, người có biết còn con đường nào dẫn xuống núi hay không?”

Nhiếp hồn ma nhả toàn lực thi triển, ánh mắt ôn nhu ánh lên những sắc màu biến hóa khôn lường. Tiếng gọi nhẹ nhàng, ấm áp khiến cho cả tinh thần lẫn thể xác của Tiểu Đạc Đầu đồng loạt chìm vào mị hoặc, không tài nào dứt ra được.

Đàn Hạo Thanh nhìn thấy biểu hiện si mê trong mắt của tiểu tử dơ bẩn, trong lòng mừng như điên, nghĩ thầm: Hảo a! Ta hôm nay mệnh vẫn chưa tận! Tục ngữ nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, chờ ta tỉnh dưỡng xong sẽ tìm phụ tử hai người tính toán cùng một lúc.

“Ân, Tiểu Xuân biết. Giữa sườn núi có cái sơn động, chỉ có mình Tiểu Xuân biết! Ngay cả Đại sư huynh cùng Lâm bá cũng không tìm được!”

Đàn Hạo Thanh vội ra lệnh: “Vậy người đem ta giấu vào nơi đó!” Tuy hắn mình mang trọng thương nhưng thuở nhỏ đã sở luyện thái huyền chân khí cùng đạo gia nội công, chữa thương là tốt nhất. Chỉ cần khôi phục một chút là có thể đưa tin đến Cẩm Kỳ Thi Họa, sau đó nhờ họ mang về Kim quốc dưỡng thương một thời gian.

Hắn đang cao hứng, Tiểu Đạc Đầu gật gật, đỡ hắn lên vai đứng dậy. Áp lực trên người qua đi, hắn thấy thật thoải mái. Đang vui vẻ đột nhiên hắn lại thấy khó chịu ở mắt cá chân. Đàn Hạo Thanh ngẩng người một chút, nhìn xuống nơi phát ra sự khó chịu đó –

Tiểu Đạc Đầu cúi bả đai lưng trên người, buộc vào mắt cá chân của Đàn Hạo Thanh.

“Người làm gì.” Hắn còn không kịp lên tiếng thì Tiểu Đạc Đầu đã nhanh đứng lên, nắm lấy đầu kia của đai lưng, hăm hở kéo đi.

Đàn Hạo Thanh đường đường là Kim quốc bồi tử, tuyệt thế kiếm khách mà lại bị tiểu tử dân đen này coi như một cái xác, kéo đi lê lét trên nền tuyết.

Vùng núi gập ghềnh, đâu đâu cũng là đất đá, Đàn Hạo Thanh bị tiểu tử ngốc ghéch lôi đi không thương tiếc. Hắn vốn mang trọng thương, không nói đến cả mình đều đầy thương tích. May mắn lúc này vừa có đại tuyết tạo nên một tầng nệm thật dày, hắn mới không đập đầu vào đá tảng mà trở thành một kẻ điên điên đại đại như tên tiểu tử này.

Vừa lạnh vừa đau, Đàn bồi tử không thể trở mình, kêu cũng không được, rốt cục cũng ngất đi. Tiểu Đạc Đầu tưởng tượng như chính mình là đại sư huynh năm đó đang giúp đệ đệ trượt tuyết, vô cùng cao hứng. Hắn lôi Đàn Hạo Thanh đang hôn mê, hiên ngang đi về hang động bí mật của riêng mình hắn.

Nơi này là do hắn phát hiện sau khi sư huynh rời đi, định bụng sẽ chia sẻ với Lâm Tông Khả nhưng không ngờ năm năm sau trở về, sư huynh một cái cũng không thèm liếc mắt nhìn. Tiểu Đạc Đầu rất lo lắng a, sợ

là không có ai cùng mình chia sẻ bí mật. Nhưng hiện tại lại không lo lắng nữa! Ca ca này không những có giọng nói ôn nhu, ánh mắt tuyệt đẹp, lại còn chủ động muốn đến cái động nhỏ của hần, vậy còn gì hơn nữa. Dấu vết lưu lại trên mặt đất, nháy mắt đã bị tuyết một trận che đi...

5. Chương 5: Họa Vô Đơn Chí (Thượng)

“Ca ca mau tỉnh lại chơi với ta!”

Thật là một âm thanh huyền ảo a!

Sườn phải, ngực, lưng, tiểu thối. Nơi nơi đều đau nhức, xương cốt toàn thân giống như bị ai đó đánh gãy vụn. Chính là không chỉ dừng lại ở đó, cơ thể hần còn bị người khác đè lên một cách không thương tiếc. Bên tai còn nghe loáng thoáng mấy câu.

“Đáng ghét! Mau tỉnh dậy cho ta! Người phải ngủ bao lâu hả?...”

Rất đau, một chút sức lực cũng không có, nhưng không thể ngay lập tức chết đi được.

Đàn Hạo Thanh uể oải lắc đầu, cuối cùng cũng có thể cử động mi mắt. Thứ đầu tiên lọt vào mắt hần chính là hình ảnh một thiếu niên đang ngồi phùng mang trợn má, vẻ mặt hết sức tức giận.

Nghĩ lại chuyện hôm qua hần đã cùng Lưu Thế Nghĩa quyết một trận sinh tử trên núi tuyết. Trận chiến bất phân thắng bại, cả hai đều bị thương nặng, cuối cùng hần đành nhờ tới nhiếp hồn ma nhân để mê hoặc một tên gốc tử...Khoan, nói vậy chẳng lẽ...

Nhìn lướt qua quần áo của Tiểu Đạc Đầu, Đàn Hạo Thanh bất động thanh sắc, rung mình một cái: hảo bản.

Quần áo của tiểu tử thú vị này dơ bẩn đến độ chẳng thể nhìn rõ màu gốc, khuôn mặt nhỏ nhắn thì rất bê bết, đầy vết bùn đất và cả mái tóc rối rùi nữa.... Khung cảnh xung quanh cũng y hệt con người hần, khắp nơi đều là mạng nhện chẳng đầy. Có lẽ là một sơn động bị bỏ hoang nhiều năm.

Nhìn khắp bốn phía, đầu đầu cũng đều dơ bẩn như nhau, Đàn bối tử cứng đờ mặt mày.

Đàn Hạo Thanh từ nhỏ đã là công tử của vương gia thế tộc.

Họ Đàn ở Kim quốc là thế gia vọng tộc, cùng đương kim hoàng hậu có mối quan hệ huyết thống. Đàn Hạo Thanh xuất thân từ vương phủ, thuở nhỏ thông minh lanh lợi, văn võ song toàn. Nhớ năm xưa, khi Kim quốc đánh chiếm Bắc Tống, đồng thời đoạt được bí tịch Huyết Đạo Đồng Nhân Hòa Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng, phóng nhân khắp các vương hầu quý tộc của Kim quốc cũng chỉ có mình hần là có thể lĩnh hội được những tinh túy của loại võ công này và hoàn toàn luyện thành. Luận tướng mạo, hần phong thần tuyển tú, ngọc thụ lâm phong, một đôi mắt xéch nhưng lại khiến người người điên đảo. Luận địa vị, hần kế thừa tước vị bối tử, được Kim quốc hoàng đế coi trọng. Luận công lao sự nghiệp, hần nam hạ tới nay, một mình khiêu chiến tất cả quân nhân Nam Tống, quét ngang bát phương, tung hoành vô địch.

Một người tuổi trẻ lại tuần tú, quyền thế thông thiên, võ công cái thế như vậy chung quy cũng là một con người. Mà con người thì không ai không có tật xấu cả.

Tính xấu lớn nhất của Đàn bối tử chính là khiết phích.

Cái danh Tuyệt Y Hầu do nhân sĩ võ lâm đặt cho hần cũng xuất phát từ chuyện hần lúc nào cũng phải tắm rửa sạch sẽ trước hoặc sau khi chiến đấu. Vô luận là như thế nào hần cũng luôn giữ cho mình hình tượng bạch y nhân thanh thoát, không vương bụi trần, dù chỉ là một hạt bụi nhỏ nhất...Đúng vậy, tất cả những việc hần làm cũng đều do khiết phích mà ra.

Đáng tiếc, ông trời thích trêu chọc con người, Đàn Hạo Thanh lúc này giống như một con vật bị thương nằm trong một chỗ thật dơ bẩn. Chuyện này...còn đau đớn hơn tất cả những vết thương của hần hợp lại.

Một mùi hương kì quái đột nhiên xộc vào mũi.

Mùi này thật rất khó để mà hình dung được, thối rửa tanh hôi...rất...phải, rất giống với mùi bó chân của bà vú ở vương phủ.

Dạ dày trống rỗng nên mặc dù hân rất buồn nôn cũng nôn không được. Nhưng cảm giác đó thật là ghê tởm đến chết đi được...

Nôn khan.

– không xong rồi, không biết hân đã hôn mê bao lâu, cơ thể vẫn chưa tắm rửa bao nhiêu ngày? Trên quần áo vẫn còn mấy vết máu khô, nói không chừng chúng cũng đang bắt đầu bốc mùi...

Đàn bồi tử sắc mặt xanh mét. Hân tưởng tượng được mùi hôi trên thân thể, căn bản không thể chịu nổi nữa nên càng thêm bất mãn.

Tái nôn.

“Ca ca, ánh mắt của ngươi thật là đẹp!” Tiểu Đặc Đầu ngồi xổm ở kế bên ngây ngô mỉm cười, hoàn toàn không quan tâm đến nội tâm đang gào khóc thảm thương của hân.

Đàn bồi tử trừng mắt: “Tiểu xuân! Nhanh đem khăn đến lau mặt cho ta đi!”

Miệng vết thương lại bắt đầu hành hạ hân, việc băng bó cầm máu lúc này kỳ thật cũng rất gấp gáp, bất quá tối quan trọng vẫn là vệ sinh thân thể. Bồi tử gia đời này không chịu nổi chỉ có hai thứ: bẩn và thối.

Nhiếp hồn ma nhân hân là vẫn còn hiệu lực nên Tiểu Đặc Đầu rất nhanh sau đó đã trở lại.

Hân đặc ý nhắm mắt lại, để cho tiểu tử kia chạm vào gương mặt thanh tú của mình. Cảm nhận được bàn tay đang tinh tế chà lau trên mặt, Đàn Hạo Thanh cảm thấy thoải mái hẳn. Chỉ có điều qua sự tiếp xúc, hân có thể cảm nhận được miếng vải này làm từ chất liệu vô cùng hạ đẳng, hoàn toàn không xứng với thân phận tôn quý của mình. Nhưng là, có còn hơn không, hân đành âm thầm chấp nhận.

Ai, nhiếp hồn ma nhân tuy là loại võ công bàn môn tả đạo nhưng nhiều khi cũng rất có lợi đó chứ. Có tiểu tử ngốc nghếch ở đây, hân cũng không cần tốn quá nhiều công sức vào chuyện khác. Tuy rằng hân chậm hiểu nhưng dù sao cũng rất nghe lời, có thể sai bảo được. Thật sự nếu không có kẻ này thì Đàn Hạo Thanh đã bị bẩn đến chết mất rồi...Khoan, từ từ đã...

Mùi vị tanh hôi sao lại nồng nặc, đậm đà như vậy? Tựa hồ đang ở rất gần...

Đàn bồi tử kinh hãi mở mắt ra. Tiểu tử kia trong mắt ánh lên tia cười ngớ ngẩn, trong tay đang cầm một khối gì đó ướt sũng mà hân vội đem tới...

– mùi hôi, chính là từ thứ này phát tiết ra.

Đàn Huyền Thanh nghe âm thanh của thứ gì đó đang đứt ra trong óc mình.

Trên tay hân...

Đàn bồi tử chậm rãi, dùng hết khí lực toàn thân mở to hai mắt: tiểu tử kia dùng... trên tay hân...một khối ướt sũng...đen tuyền... phát ra mùi hôi tanh kinh tởm...Khăn lau... Giúp ta...lau mặt...

Hân dùng cái khăn thối đó lau mặt cho ta ?

“Oa”

Đàn bồi tử nôn thốc nôn tháo. Mùi máu tươi xộc lên mũi, hân phun ra một họng đầy máu, lần nữa chìm vào mê man.

Nhìn ca ca anh tuấn lại nằm im bất động, Tiểu Đặc Đầu cảm thấy hứng thú đã vơi đi bớt một nửa. Khó khăn lắm mới có người chịu đến sơn động của hân làm khách vậy mà bây giờ kẻ đó cứ lăn ra ngủ hết lần này đến lần khác, thật không đáng chán hay sao?

Thời tiết rét lạnh, trong sơn động tuy rằng tránh gió, nhưng cũng khiến con người phải run rẩy. Tiểu Đặc Đầu ngồi bên cạnh Đàn bồi tử một hồi thì bắt đầu thấy lạnh và đói nên hân cuộn mình lại, tìm một góc

ngủ sâu. Trong lúc ngủ, cái lạnh vẫn tấn công cơ thể đáng thương của hắn, Tiểu Đạc Đầu theo bản năng đi tìm nguồn nhiệt. Đàn Hạo Thanh bị trọng thương, lại chưa qua băng bó chữa trị nên lúc này đang bị cơn sốt hành hạ, cơ thể nóng ran. Tiểu Đạc Đầu trở mình một cái, may mắn phát hiện được ‘vật thể’ cực nóng, hắn ngay lập tức phát huy ‘tinh thần bạch tuộc’, sử dụng tay chân quấn chặt lấy người kia, cố gắng hấp thu nhiệt lượng để làm ấm bản thân.

Đàn Hạo Thanh tỉnh dậy, trước mắt chứng kiến cảnh tượng tiểu tử thối miệng chảy nước miếng đang vòng tay ôm chặt lấy mình. Hắn nhú mày chán ghét, nhưng ngặt nỗi lại trọng thương, tay chân không có lực, cho dù muốn đá Tiểu Đạc Đầu một cước để hắn văng đi thật xa cũng không tài nào làm nổi. Tình cảnh thật sự rất trở trêu, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe a!

Lúc này mũi hắn tự nhiên ngửi được một làn hương thoang thoảng vô cùng kì lạ, thơm đến lạ lùng. Đàn Hạo Thanh thắc mắc tìm kiếm khắp chung quanh. Một lát sau mới phát hiện được này hương thơm là xuất phát từ trên người kẻ đang ngủ say như lợn chết – Tiểu Đạc Đầu.

Tiểu Đạc Đầu đầu tóc quần áo bẩn thỉu, rối bù, Đàn Hạo Thanh vốn cho rằng cả người hắn đều thối hoắc, hoàn toàn không ngờ tới việc này. Hơn nữa, càng nghe lâu, thân thể Đàn bối tử càng trở nên mềm nhũn, vô lực, trí óc lại thập phần thoải mái. Điều đáng nói hơn chính là, Tiểu Đạc Đầu vì cử động của nam nhân mà trở nên khó chịu nên xoay xoay người, tay chân dán chặt lấy người Đàn Hạo Thanh, một chút cũng không buông ra, ngược lại càng ngày càng ngày càng bám rịn lấy.

Đàn Hạo Thanh cảm thấy hạ phúc ảm áp, đan điền một cỗ nhiệt khí bùng cháy. Rõ ràng chỉ là một nam hài miệng chảy đầy nước miếng, ngáy to như sấm vậy mà dục niệm trong hắn không hiểu sao lại dâng lên, quét khắp cơ thể.

Đột nhiên hắn cảm nhận được thật rõ ràng cơ thể đang ép chặt lấy thân thể mình. Kết hợp nhiệt độ, cốt nhục đầy đủ, mùi thơm của cơ thể lại cực kỳ mê người, lý trí của hắn cuối cùng cũng hóa thành tro bụi.

Mặt Đàn Hạo Thanh bắt giắc đỏ lên, đây là việc không tưởng. Trời sinh tính tình khiết phích khiến hắn chẳng có người thân cận kề bên, lại càng không muốn cùng nữ tử tử làm những chuyện dâm oa. Vì chỉ cần tưởng tượng thôi hắn cũng đã thấy dơ bẩn đến ghê người. Hơn nữa, lần đầu tiên hắn nảy sinh ý niệm này lại là vì một nam nhân cả người dơ bẩn.

Vừa tức vừa thẹn, hắn bỗng dưng hét lớn: “Tiểu xuân! Người mau cút khỏi người ta!”

“ Ai?”

Tiểu tử kia mơ hồ mở mắt, ngáy người trong chốc lát, sau lại tươi cười, càng tiến đến gần hơn “Ca ca, người tốt cuộc cũng tỉnh rồi a! Mau đứng lên chơi với ta! Đừng ngủ nữa, chán lắm!”

Thấy hắn càng ngày càng gần, Đàn Hạo Thanh cảm thấy được nhiệt khí nung đỏ cả hai gò má, kia mùi hương mị hoặc càng thêm nồng đậm khiến cho hắn thần trí hỗn loạn, thiếu chút nữa là quên cả việc hô hấp.

Hắn thuở nhỏ bản tính đã tự phụ, hơn nữa tính tình cao ngạo lại khiết phích, hai mươi tuổi đầu vẫn chưa từng gần gũi với bất kì ai. Hơn nữa hắn một lòng si mê võ thuật, đối với việc dâm nhạc của nam nữ càng không hứng thú. Gặp được Tiểu Đạc Đầu coi như vận mệnh trên người, hắn tức giận đến độ muốn học máu lẫn nữa. Dưới tình thế cấp bách, hắn nghĩ không ra biện pháp gì, theo bản năng sử dụng nhiếp hồn ma nhân.

Những mảng sáng tối kết hợp với nhau, đôi mắt xé phát ra những màu sắc nhỏ luân chuyển không ngừng, thanh âm cũng ôn nhuận nhẹ nhàng: “Ngoan! Tiểu xuân, mau trèo xuống, tránh xa ta một chút...”

Tiểu Đạc Đầu si mê, ngáy người chăm chú nhìn vào ánh mắt đầy sở hoặc. Đàn bối tử thổ hất ra, nhìn biểu hiện trên mặt tiểu tử ngốc kia thì biết nhiếp hồn ma nhân cuối cùng cũng đã có hiệu quả.

Hắn còn chưa kịp cao hứng thì thấy Tiểu Đạc Đầu vẫn ngồi đó, gương mặt nhìn hắn chăm chăm. Đàn Hạo Thanh cả kinh run lên liền nhắm chặt hai mắt lại.

“Ca ca, ánh mắt của ngươi thật khá.” Tiểu Đạc Đầu nghiêng người, trong giọng có chút giận dỗi “Vì cái gì không cho ta xem? Ta thích nghe ngươi bảo ta Tiểu Xuân. Hảo thân thiết hảo ôn nhu ác.

.”

Đàn Hạo Thanh khí giận công tâm, chân tay luống cuống nhưng vẫn quyết tâm không mở mắt.

Tiểu Đạc Đầu thấy hấn nhắm mắt, không thể tự mình nhìn thấy đôi mắt kia thì thập phần thất vọng. Hấn lấy hai tay quàng qua cổ Đàn Hạo Thanh, giữ chặt tại đó khiến vị nam nhân dù muốn tránh đi cũng không thể động đậy được. Nghĩ nghĩ, Tiểu Đạc Đầu khanh khách cười rộ lên, khéo léo dùng đầu lưỡi chạm vào mí mắt của Đàn bối tử.

Đầu lưỡi nhẵn nhụi tinh tế chạm vào đôi mắt khiến người người hồn siêu phách lạc. Tuy là ý nghĩ cùng hành động thật ngu dốt nhưng lại khiến hấn cảm thấy tư vị, trong lòng bồn chồn.

Bất quá, trong lòng Đàn bối tử chỉ quanh quẩn một câu: bắn đến chết, bắn đến chết.

Đầu lưỡi mang theo dịch vị dính dính, để lại trên mí mắt, lông mi và chung quanh hốc mắt những dải nước trong suốt, hảo. ghê tởm.

Tiểu Đạc Đầu một chút cũng không phiền chán, tiếp tục hôn hết lần này đến lần khác. Đàn Hạo Thanh cuối cùng chịu không nổi, mở mắt ra, quát: “Người để ta yên! Mau rút đi!

Nghe thấy con người duy nhất đối đãi mình ôn nhu thân thiết đột nhiên lớn tiếng quát mắng, Tiểu Đạc Đầu cảm thấy có chút không cam lòng. Hấn thích thanh âm nhẹ nhàng êm ả của ca ca chứ không phải tiếng quát chói tai này. Hai tay vòng ra sau đầu Đàn Hạo Thanh, ôm chặt, Tiểu Đạc Đầu không suy nghĩ thêm, hấn cúi xuống, chặn ngay trước miệng vị nam nhân đang hết sức tức giận kia.

Đàn Hạo Thanh bị thái độ vô lễ của tiểu tử này làm cả kinh, trái tim đột nhiên đập mạnh, nói không nên lời, ngay cả hô hấp cũng gặp phải khó khăn.

Tiểu Đạc Đầu cảm thấy thật thích thú. Đàn Hạo Thanh bị thương mất máu quá nhiều, làn môi cũng lạnh như băng, nhưng lại mềm mại như cánh hoa, thanh hương trơn bóng, hấn liền liên tưởng đến giọng nói của vị ca ca này, tuy lạnh lùng như rất mềm mỏng, ôn nhu. Hấn trẻ người non dạ, chưa biết được tư vị của dục tình, nhưng ca ca này thật sự rất, rất, rất ‘ngon miệng’ a! Còn ngon hơn tất cả những cao lương mỹ vị mà hấn từng được nếm qua. Tiểu Đạc Đầu hận không thể một ngụm đem ca ca nuốt vào bụng, nhưng lại cảm thấy hối tiếc nên đành im lặng mà mút liếm từ từ. Trong lòng hấn dường như có hàng ngàn con kiến đang bò qua, vừa nhộn nhạo mà lại vừa sung sướng.

Trong khi Tiểu Đạc Đầu thả hồn theo những xúc cảm lâng lâng thì hương thơm trên người hấn cũng bắt ngờ tỏa ra một cách mãnh liệt hơn. Đàn Hạo Thanh đời này chưa từng biết qua bậc này tư vị: bị kẻ khác ngồi trên người giở trò, bữa bãi khinh bạc, cả người lại đầy thương tích, muốn trốn cũng chẳng xong. Mà dâm tặc này trên người lại có mùi hương kì quái, khiến người ta tâm trí bất minh, dục hỏa dâng lên hừng hực. Càng thật đáng buồn chính là cơ thể hấn hoàn toàn vô lực, chẳng thể làm được gì.

Từ khi sinh ra tới nay, Đàn bối tử chưa từng trải qua chuyện này bao giờ? Huống chi dâm tặc này bị nhiếp hồn ma nhân của hấn làm cho nổi tà tâm, thật đúng là ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo. Hấn càng nghĩ càng giận, hô hấp đột nhiên dừng lại.

Tiểu Đạc Đầu đột nhiên cảm thấy cơ thể vị ca ca đáng kính mềm nhũn. Hấn dời mắt thì nhìn thấy hai mắt của kẻ kia đã trắng dã.

6. Chương 6: Họa Vô Đơn Chí (Hạ)

Hoàng hôn buông xuống cũng là lúc con chim ưng mà vương phủ ở Kim quốc nuôi dưỡng tìm ra sơn động ở Lạc Mai sơn này.

Loại chim ưng này có kích thước nhỏ hơn so với bình thường, nhưng sức bật kinh người, tính tình hung mãnh. Nó được huấn luyện, sử dụng để truyền đạt tin tức, truy tìm tung tích con người, thậm chí thăm dò tình hình của địch nhân, so với bồ câu đưa tin càng cao minh hơn gấp trăm lần.

Đêm trước khi quyết chiến, quần hùng nhìn thấy hai thanh bảo kiếm rơi từ trên vực xuống thì khiếp sợ không thôi. Bọn họ lên núi thì phát hiện người đang mang trọng thương nằm trên nền tuyết lạnh – Lưu Thế Nghĩa, sau đó đem hắn về cứu chữa. Và đến bây giờ hắn vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Giang Nam quần hùng cho rằng Tuyết Y Hầu sau khi chiến thắng đã bỏ đi nhưng bốn tùy tùng của hắn lại không nghĩ sự tình đơn giản như vậy. Bối tử gia của họ nhất định sẽ không đem thanh kiếm hoàng thượng ngự ban vứt lại địa bàn của địch nhân, hắn là ngài đã bị thương và ẩn nấp một chỗ không xa nào đó. Vì thế họ đã thả con chim ưng được huấn luyện nghiêm ngặt đi truy tìm tông tích và cho đến chạng vạng hôm nay mới phát hiện ra hang động này.

Cầm Kỳ Thi Họa không chần chừ, liền nhanh chóng đuổi tới nơi, thừa dịp đang đêm không ai chú ý, đem cả Đàn Hạo Thanh và Tiểu Đạc Đầu đến nơi an toàn hơn.

– Bởi vì ngay tại thời điểm phát hiện bối tử gia, Tiểu Đạc Đầu vẫn giống như một con bạch tuộc, tay chân ra sức ôm lấy thân mình Đàn Hạo Thanh, không rời một bước. Nay tình cảnh kì dị khiến cho cả bốn người bọn họ vừa sợ vừa nghi, nhất thời không biết xử trí như thế nào nên đành đem hắn theo cùng.

Bọn họ ẩn thân trong một khách điểm nhỏ ở kinh thành. Thi Đồng cùng Họa Đồng đem xe ngựa đến, chốc lát đã đi xa được một đoạn.

Đối với họ, việc chủ nhân hôn mê bất tỉnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng cũng không tỏ ra thái độ kinh ngạc cho lắm mà nhanh bắt tay vào công việc. Bốn người bọn họ đi theo Đàn Hạo Thanh nhiều năm, tất nhiên biết rõ tính tình khiết phách của chủ tử. Trước là phải băng bó vết thương, sau dùng được trị liệu thật kĩ, cuối cùng là giúp Đàn bối tử đang hôn mê vệ sinh thân thể. Trình tự nhất định phải rõ ràng, không được đảo lộn. Chính là, làm thế nào để xử lý thiếu niên kia đây?

Cầm Kỳ Thi Họa đồng thời tự hỏi.

Đàn bối tử, ngoại trừ vết thương bên sườn phải, nội thương cũng thực nghiêm trọng. Cũng may là trước khi rời khỏi vương phủ họ có mang theo một ít đan dược, tuy không phải là tiên dược nhưng sau khi uống chỉ cần tịnh dưỡng, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục. Cầm Kỳ cùng Kỳ Tì cải trang ra ngoài mua dưỡng phẩm để giúp thân thể Đàn Hạo Thanh chuyển biến tốt hơn một chút. Còn Thi Đồng cùng Họa Đồng thì ở lại giúp chủ nhân chà lau thân thể và thay đổi quần áo.

Hai tiểu đồng này bất quá cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi nên không thể tránh khỏi tính tình ưa hồ nháo. Tuy rằng theo hầu hạ chủ nhân lạnh nhạt, nhưng họ đối với chuyện trong ngoài vương phủ đều hết sức thích thú.

“Không tin được a! Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bối tử gia bần như vậy. Quần áo toàn là vết máu khô cùng bùn đất.”

Thi Đồng như vậy cảm thán.

Họa Đồng nói: “Nói tới đây, thiếu niên chúng ta mang về hiện đang ở đâu? Khuôn mặt kia quá dơ bẩn, căn bản không thể nhìn rõ nhân dạng nên ta nhờ tiểu nhị mang hắn đi tắm rửa. Không hiểu sao đến lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng a.”

Bỗng nhiên tiểu nhị tiến vào, không chỉ mang tới nước nóng mà còn kèm thêm một Tiểu Đạc Đầu cực kì sạch sẽ.

Thi Đồng cùng Họa Đồng đồng loạt ngáy người.

Thiếu niên trước mắt kia có đôi mắt mê hồn, khuôn mặt như dương chi bạch ngọc, tướng mạo thập phần tuấn tú, so với bộ dạng dơ bẩn trước đó thật là cách biệt một trời một vực.

Thi Đồng nói “Ta đi theo bối tử, đọc qua thi thư của người Hán, thường nghe bọn hắn hình dung đôi mắt mỹ nhân như hồ thu sâu thẳm. Hiện xem như đã được mở mang tầm mắt rồi!”

Họa Đồng bĩu môi “Người không có học vấn sao? Những thứ đó đều là dùng cho nữ tử, người như thế nào lại dùng chúng để miêu tả nam nhân chứ?”

Tiểu Đạc Đầu nghe mãi mà vẫn không hiểu họ đang nói cái gì, ánh mắt tràn ngập băn khoăn. Nhưng khi vừa nhìn thấy người đang hôn mê nằm trên giường, hắn đã vội hoan hô lên một tiếng, nhanh chóng lao tới.

Thi Đồng cùng Họa Đồng đang giúp chủ tử chà lau thân mình cho nên nửa thân trên của Đàn Hạo Thanh hơi hơi lộ ra. Tiểu Đạc Đầu tò mò nhìn chăm chăm kẻ đang hôn mê kia, thầm đánh giá thân hình thon dài tuyệt mỹ của hắn.

Gương mặt tuấn tú của vị nam nhân hơi nhợt nhạt vì bị mất máu khá nhiều, hai hàng lông mi dài, nhếch nhếch bạc thân, kế tiếp là đường cong duyên dáng ở cổ, xương quai xanh hơi hơi nổi lên, tứ chi thon dài. Có lẽ vì luyện võ công nhiều năm liền nên cơ thể hắn thật cân xứng...

Mắt hắn tìm thấy hai đóa thù du màu sắc bắt mắt trên ngực Đàn Hạo Thanh. Lồng ngực hắn lại phập phồng khiến cho hai thứ xinh đẹp kia càng thêm sống động a!

Như bị quỷ ám, Tiểu Đạc Đầu cảm thấy chúng thập phần đáng yêu nên không cần nghĩ ngợi nhiều mà ngay lập tức vươn tay ra chạm vào một trong hai điểm hồng hồng mà hắn cho là vô cùng đáng yêu.

“Trời ạ!” Thi Đồng cùng Họa Đồng trở tay không kịp, hay nói đúng hơn là không hề ngờ tới chuyện có người dám tự tiện chạm vào thân thể của chủ tử họ, nhất thời kinh ngạc mà đứng yên bất động.

Cũng may Đàn bối tử mình mang trọng thương vẫn chưa tỉnh dậy nếu không, thật không biết hắn sẽ phản ứng ra sao nữa...

Tiểu Đạc Đầu bắt ngờ quay lại, oán giận nói “Sao ca ca lúc nào cũng ngủ thế hả?”

Thi Đồng lớn hơn Họa Đồng một tuổi nên nhanh lấy lại bình tĩnh, kéo Tiểu Đạc Đầu khỏi người Đàn Hạo Thanh. Sợ đánh thức chủ tử, hắn hạ giọng giáo huấn: “Người không muốn sống nữa! Dám như vậy. Ách, không có sự cho phép của chủ tử mà người dám bính hắn.” Cảm thấy lời nói có chỗ không đúng, hắn chán nản gục đầu.

Họa Đồng đứng ở một bên, tay vẫn che lấy miệng, không hề nhúc nhích.

Thi Đồng thấy có điểm kì quái liền lên tiếng hỏi “Người làm sao vậy?”

Họa Đồng hạ giọng “Người còn không nhìn ra thân phận của đứa nhỏ này sao?”

“Gi? Hắn có thể có thân phận gì?” Thi Đồng nhớ rõ bọn họ tìm được chủ tử trong một sơn động, lúc ấy Tiểu Đạc Đầu lại đang ôm chặt lấy cơ thể hắn. Bởi vì quần áo của tiểu tử kia cực kì tả tơi, rối bù, nên bọn họ không tài nào nghĩ được hắn là con ruột của Lưu Thế Nghĩa, mà ngược lại, họ nhất trí cho rằng hắn cùng lắm chỉ là một tiểu khát cái mà thôi.

Họa Đồng vẻ mặt lộ vẻ khinh thường “Cho nên nói người không học được những gì phu tử đã dạy! Người Hán có rất nhiều đam mê kì lạ, người đầu óc nông cạn làm sao có thể thấu hiểu hết được.”

“. Vậy người nói thử xem, nói cho ta biết người biết được điều gì đi.”

“Chiến quốc Ngụy tứ thư có ghi lại một điển cổ, người có nhớ hay không?” Họa Đồng nói.

Thi Đồng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lập tức nở nụ cười: “Ý người muốn nói là quan hệ giữa Ngụy vương và Long Dương Quân sao? Hắc, còn tưởng người học văn thâm sâu, chuyện này ai mà chẳng biết. Hơn nữa, ta còn nhớ rõ bày tỏ tâm tình hoài bão chương mười hai của Nguyễn Tịch cũng có nhắc đến long dương, sau người đời lại hay dùng từ này để miêu tả nam nhân.”

Họa Đồng tức giận nói: “Cho nên mới nói người không có đầu óc! Người xem bộ dáng của đứa nhỏ này, tế da nộn thịt, môi hồng răng trắng, nhìn thế nào cũng giống luyện đồng, không phải sao?”

Thi Đồng giật mình “Không thể nào? Sao người có thể nhìn tướng mạo mà đoán hắn là luyện đồng chứ?”

Tiểu Đạc Đầu hô lên một tiếng, không ngừng giãy dụa, nhắm hướng chiếc giường đằng kia mà lao tới.

“Sao lại không thể, người ngẫm lại xem, tiểu tử kia bộ dạng thanh tú như vậy, lại một thân rách nát, tướng mạo lúc đó lại dơ bẩn, chuyện này bình thường sao? Ta nghĩ hắn một mực tránh né chủ nhân, nhất thời biến mình thành một tên khát cái đó thôi.”

Thi Đồng bị lời nói thuyết phục, cảm thán nói: “Không biết chủ nhân của hắn là ai mà lại nhẫn tâm bức đứa nhỏ đáng yêu như vậy đến đường cùng a!”

Kì thật tuổi của Thi Đồng cùng Họa Đồng đều nhỏ hơn Tiểu Đặc Đầu, nhưng sớm theo chủ nhân bọn tẩu giang hồ nên họ không tránh khỏi sự chững chạc thái quá. Nhìn thế nào thì gương mặt của Tiểu Đặc Đầu – kẻ đã mười bảy tuổi – cũng rất giống trẻ con nên hai người bọn họ đều cho rằng tiểu tử kia nhỏ tuổi hơn mình.

Họa Đồng nheo nheo mắt: “Theo ta thấy, chủ nhân của hắc chặc chặc là kẻ thích lừa gạt thiên hạ – Lưu Thế Nghĩa. Hừ, thật hạ lưu, dám nuôi dưỡng luyện đồng! Nếu không sao hắc lại xuất hiện ở Lạc Mai sơn trang được?”

Tại Lạc Mai sơn trang, Lưu Thế Nghĩa đang nằm dưỡng thương dường như cảm nhận được thái độ khinh thường của những kẻ ở xa hắc vạn dặm nên hắt xì mấy cái, sau đó tỉnh lại. Hắc đương nhiên nằm mơ cũng không ngờ bị người khác coi là kẻ vô liêm sỉ hạ lưu, nuôi dưỡng luyện đồng, là thiên hạ đệ nhất sắc lang a.

Thi Đồng lúc này cực kì thắc mắc “Theo như lời người nói thì đứa nhỏ này là luyện đồng của Lưu Thế Nghĩa, nhưng vậy thì có liên hệ gì với chủ nhân chúng ta chứ?”

Họa Đồng khó khăn nói, tưởng tượng nước mắt đang chực trào ra “Người thật sự không phát hiện sao? Lúc ta đem tiểu tử này giao cho tiểu nhị, quần áo hắc thật rách nát, trên đó lại toàn là vết máu cùng băng tuyết, cùng chủ tử không sai biệt gì lắm. Ta nghĩ là.”

“Như thế nào?”

“Chủ tử cùng lão thất phu Lưu Thế Nghĩa lưỡng bại câu thương, ngã xuống khe núi, cũng vừa lúc tiểu luyện đồng chạy đến. Kết quả là, anh hùng được mỹ nhân, ách, luyện đồng cứu lên. Sau đó hắc liền chết mang chủ tử giấu vào sơn động. Sơn đạo gấp ghe, bản thân mặc dù bị thương nhiều chỗ nhưng hắc cũng không nhả tâm buông tay...”

Họa Đồng miêu tả lại chuyện Tiểu Đặc Đầu cứu Đan bối tử một cách thật sinh động, sau đó lại tiếp tục phát huy trí tưởng tượng, nói “Trong sơn động, bối tử gia tỉnh lại, nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ, ách, luyện đồng, cảm động không thôi nên quyết tâm lấy thân mình báo đáp.”

Thi Đồng bị hắc làm cho sững sốt, gật đầu nói: “Nói như vậy, đứa nhỏ này hiện tại là luyện đồng của bối tử gia sao?”

“Có thể cho là như vậy!” Họa Đồng đắc ý “Người ngấm lại xem, bối tử gia của chúng ta từ lúc sinh ra tới nay, không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư muốn vì ngài mà tình nguyện hiến tặng thân mình, vậy mà một chút để ý ngài cũng chưa từng dành cho các nàng. Nếu suy xét kĩ, bối tử gia chính là Ngụy vương tái thế, cả đời này chỉ có thể yêu long dương* thôi!

Thi Đồng bỗng nhiên khựng hoảng “Không thể nào? Ta còn nhớ rõ mỗi lần tắm rửa, bối tử gia đều chỉ thị ta và người giúp ngài... chẳng lẽ.”

Họa Đồng trầm ngâm nói: “Quả thật phải đề phòng. Hai huynh đệ chúng ta tuy rằng không thể tính là đệ nhất mỹ thiếu niên, nhưng này mi thanh mục tú, bộ dạng cũng không đến nỗi.”

“Không phải chứ?” Thi Đồng vẻ mặt sợ hãi, “Ta không muốn làm luyện đồng của bối tử gia đâu, nghe nói sẽ rất đau!”

“Đừng nói chuyện xui xẻo. Người xem, hiện tại đã có sẵn một mỹ thiếu niên, chúng ta chỉ cần giúp hắc chuẩn bị hảo, cam đoan bối tử gia yêu thương hắc, nhất định sẽ không tìm đến chúng ta gây phiền toái đâu.”

Thi Đồng mừng rỡ, nhanh đem Tiểu Đặc Đầu đặt trước mặt Họa Đồng “Tiểu Họa, người thật thông minh! Vậy người xem xem, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?”

Họa Đồng nâng cằm, nhìn gương mặt mỹ miều của Tiểu Đặc Đầu, miệng nhếch lên thành một nụ cười gian ác.

Chú thích:

(*) long dương: theo tại hạ nghĩ hai từ này muốn ám chỉ các bạn thụ.

7. Chương 7: Thọ Dương Lạc Mai (Thượng)

“Hi hi, nói vậy người cùng chủ tử đã...? Cảm giác thế nào?”

“Ngô, vừa lạnh lẽo lại vừa mềm mại, giống như là...à, giống như hạnh nhân!”

“Oa, hạnh nhân, thật sự rất tuyệt, hi hi.”

Đàn Hạo Thanh bị tiếng nói cười lú lú bên tai làm cho ngủ cũng không yên. Hắn chậm chạp tỉnh dậy sau bao ngày mê mang.

Hắn không vội vàng mở mắt ra mà lại vận thái huyền chân khí để kiểm tra thương thế. Kinh mạch bị thương, nội công vẫn đang đứt quãng, không thể lưu chuyển tự nhiên, vết thương bên sườn phải có chuyển biến tốt hơn. Trận chiến ở Lạc Mai sơn điên khiến hắn tổn hao nhiều nội lực, xem ra phải mất ba tháng hắn mới có thể hồi phục như trạng thái ban đầu. Như vậy, chuyện khiêu chiến cao thủ Nam Tống e là phải dời lại một thời gian.

“Cầm tỷ, người búi tóc cho Tiểu Xuân sao? Loại này chỉ sử dụng cho nữ nhân thôi mà.” Là giọng của Thi Đồng.

“Ha ha, Tiểu Xuân đẹp như vậy, cho dù có cải trang thành nữ cũng không có vấn đề gì. Hi hi, đến đây Tiểu Xuân! Mặc cho tỷ tỷ xem bộ hồng y này đi.”

Thi Đồng nhin không được nói: “Này căn bản là trò đùa quái ác của tỷ thôi!”

“Nha, Kỳ nhi, người mau tới đây ngửi thử xem. Trên người Tiểu Xuân còn có mùi thơm tự nhiên nữa này.” Cầm Tì không để ý đến kẻ kia mà quay sang Kỳ Tì nói với vẻ mặt phấn khởi.

“Thật sao? Ta cũng muốn ngửi!” Thi Đồng reo lên.

“Ai nha, ta nhớ ra rồi, nghe nói bọn người Tống đặt cho chủ tử chúng ta danh hiệu Tuyết Y Hầu. Tiểu Xuân của chúng ta lại có hương thơm tự nhiên, không phải xứng với chữ mai hay sao? Đạp tuyết tắm mai, a, thật là thanh nhã. Đúng là trời sinh một đôi a!”

Đàn Hạo Thanh càng nghe càng không chịu được bèn gầm nhẹ “Cầm Kỳ Thi Họa, các người làm gì ở đó?”

Nhìn kĩ lại, ngoại trừ Họa Đồng thì ba kẻ kia đều đủ cả. Chính là họ đang vây quanh một đứa nhỏ xa lạ, lú lú cười nói, nhìn thấy chủ tử cũng không chút e dè. Cầm Tì còn cười cười nói “Bối tử gia, ngài tỉnh rồi à?”

Nàng lập tức đẩy Tiểu Đạc Đầu về phía trước, tranh công nói “Nô tì đã giúp Tiểu Xuân thay đổi cách ăn mặc một chút. Bối tử gia, ngài xem, có vừa lòng không?”

Đàn Hạo Thanh kinh ngạc mở to hai mắt: đứa nhỏ trước mắt nhìn thế nào cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi. Hắn mặc bộ trường sam màu đỏ, gương mặt thật diễm lệ, thoát tục.

Đàn bối tử mất một lúc thật lâu mới nhận ra kẻ trước mắt chính là người đã cứu mình ở Lạc Mai sơn điên – Tiểu Đạc Đầu. Hắn ho khan một cái “Các người đem hắn, khụ, đem đứa nhỏ này ăn mặc như vậy làm gì?”

Thi Đồng lập tức lui bước: “Bối tử gia, đây không phải là chủ ý của tiểu nhân. Đều là do Cầm tỷ mà ra.”

Cầm Tì mặt không biến sắc, nụ cười vẫn giữ trên môi: “Bối tử gia, nếu ngài không thích hắn mặc như vậy, nô tì liền giúp hắn thay đổi. Ngài thích bộ dạng thế nào?”

Đàn Hạo Thanh nhíu mày: “Nam hài nên ăn mặc theo kiểu của nam hài.”

“Ác! Vậy Cầm nhi liền thay nam trang cho hắn!” Nàng trở lời thật lưu loát.

Đàn bối tử cảm thấy có gì đó không đúng. Đáng lẽ bọn họ phải đem đứa nhỏ ngốc nghếch không rõ địch – ta mà giết đi, cố sao lại cùng hắn gây ra chuyện hổ nháo thế này...

Trong khi đó, Tiểu Đạc Đầu lại gạt tay Cẩm Tì sang bên, chạy đến bên người nam nhân, hồ hởi nói “Thanh ca, người tốt cuộc cũng tỉnh rồi! Mau đến chơi cùng ta đi!”

Đàn Hạo Thanh nhìn hẩn với ánh mắt cực kì lạnh lùng, định hắt hẩn ra thì cửa phòng bật mở, Họa Đồng tiến vào với gương mặt cực kì vui sướng : “Ha ha, ta đã trở về. Cẩm tỷ, mấy thứ tỷ dặn ta đều mua được!”

“Ác, phải không? Quả nhiên là Tiểu Họa tài giỏi!” Cẩm Tì cùng Họa Đồng không hện mà nở nụ cười.

Đàn Hạo Thanh hồ nghi nhìn ba người, sau đó dời ánh mắt đến cái túi nhỏ trên tay Họa Đồng. Hẩn chần chờ, cảm thấy có gì đó vô cùng quý dị nên buột miệng hỏi “Đó là cái gì?”

Họa Đồng nhìn thấy chủ tử đã tỉnh nên vô cùng cao hứng: “Chính là Cẩm tỷ phân phó tiểu nhân đi mua một số thứ để chủ tử có thể sử dụng.”

Đàn Hạo Thanh tựa hồ nghĩ được sự mờ ám tràn ngập không gian “Người tốt cuộc đã mua cái gì?”

Ngữ khí của hẩn quá nghiêm khắc nên khiến cho nụ cười trên môi Họa Đồng bỗng nhiên tắt ngúm.

Đàn Hạo Thành phát tay, đẩy Tiểu Đạc Đầu sang một bên, sải bước tiến đến chỗ ba kẻ kia “Đưa ta xem!” Hẩn nhanh chộp lấy thứ trên tay Họa Đồng.

Cái túi nhỏ được làm bằng loại gấm thượng hạng, Họa Đồng bị hẩn quát, hai tay nhất thời run lên, làm rơi xuống đất. Những thứ bên trong lập tức lộ ra, bao gồm sừng tiên sinh, dầu bôi trơn, huyền ngọc hoàn, miễn tử linh* và còn có nhiều vật có hình dạng kì quái khác. Mặc kệ là muốn vui thú ở hậu đình hay thưởng ngoạn buộc chặt thứ khát vọng của nam nhân, yêu cầu nào cũng có thể thỏa mãn được. Tất cả dụng cụ đều hết sức chu toàn và đầy đủ a!

Hơn nữa, trên chiếc khăn được dùng bọc ngoài còn được cẩn thận đề lên một câu dâm thi: ‘Tự trở mình ngọc thụ tơ hoa khúc, tư diễn quỳnh lâu đảo được đồ’ khiến cho người ta hình dung đến tình cảnh luyến đồng đang dùng sừng tiên sinh** tự thỏa mãn mình.

– bọn họ cho rằng, ta cần dùng mấy thứ này sao...?

Đàn Hạo Thanh xanh cả mặt, không nói nên lời.

Cẩm Tì gan dạ nhất bèn nhanh nhất hết mọi thứ lên, nén giận nói “Tiểu Họa thật là, vừa mới khen người một câu người đã làm hư chuyện rồi. May mắn là không có thứ nào hư tổn. Nếu không người biết tay ta.”

Trong lúc đó, Kỳ Tì không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng đi ra khỏi cửa.

Thi Đồng lo lắng nhìn theo “Nàng làm sao vậy?”

“Khụ, nhìn bối tử gia và Tiểu Xuân thân thiết nên nàng ganh tị thôi. Không có gì đâu.” Cẩm Tì nhanh miệng đáp, ngay lập tức kéo Thi Đồng cùng Họa Đồng ra ngoài.

Căn phòng đột nhiên bị bao phủ bởi một bầu không khí hết sức quỷ dị. Những thứ kia được Cẩm Tì – kẻ luôn hiểu ý người khác, đặt trên bàn trang điểm. Tiểu Đạc Đầu nhìn gương mặt thất thần của Đàn Hạo Thanh, nhất thời không muốn làm phiền hẩn nên chuyển sự chú ý đến những đồ vật dâm oa kia.

Hẩn, nhìn thế nào cũng chỉ là một đứa nhỏ ngây thơ trong sáng vậy mà lại bị Cẩm Tì đùa dai, cho vận nữ trang, lúc này đôi tay nhỏ bé lại cầm lấy ngọc chất cực đại. A, hiệu quả cư nhiên tăng cao. Đây chẳng phải là hình ảnh mà những kẻ phong lưu thường tới thanh lâu tìm kiếm sao? Thật là đa tình, diễm lệ.

Đàn Hạo Thanh chưa bào giờ đến thanh lâu cho nên đối với cảnh tượng trước mắt chỉ thấy thật buồn cười. Hẩn cau mày, liếc nhìn Tiểu Đạc Đầu, đột nhiên nghĩ đến mùi hương làm cho hẩn loạn trí, giờ nghĩ lại thật vô cùng xấu hổ. Vả lại, người này còn dám hôn hẩn...

Nhớ tới cái hôn ướt át, ghê tởm lần đó, ách, tiểu tử ngốc này chắc chắn không biết rõ hành động của hẩn gọi là gì, cùng lắm chỉ cho là liếm thử thức ăn thôi. Hơn nữa, nghe nói nam nhân cùng nam nhân phải sử dụng đến hậu đình...chỗ đó không phải dành cho chuyện bài tiết sao?

Vừa nghĩ tới chuyện này, chút bình tĩnh còn sót lại của Đàn bối tử ngay lập tức tiêu biến.

Bắn chết, bắn chết a! Tiểu tử ngốc này mà xứng với chữ ‘mai’ sao? Còn cái gì trời sinh một đôi? Cầm Tì này đúng là tiểu nha đầu, còn Thi Đồng Hoa Đồng cũng thật là, ý được ta dung túng nên ngày càng quá đáng! Phi, ‘mai’ gì chứ! Hắn không xứng đáng a!

Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu ngơ ngác cầm ngọc chất trên tay, Đan Hạo Thanh đột nhiên trong lòng mềm nhũn.

Vô luận như thế nào, tiểu tử ngốc này cũng đã cứu hắn một mạng. Đương nhiên, lúc sau cũng chính hắn làm cho Đan bối tử gần như mất đi nửa cái mạng ... Đại trưởng phu phải ân oán phân minh. Dù sao hắn cũng là ngốc tử, giữ lại cũng chẳng gây hại gì.

Huống chi, Cầm Kỳ Thi Hoa đều không biết đến thân phận thật của tiểu tử này. Đan Hạo Thanh cũng là nhờ nghe chính miệng Lưu Thế Nghĩa nói nên mới có thể biết được. Bọn người Tống nổi tiếng lừa gạt thiên hạ, nhưng tài năng của Lưu Thế Nghĩa rất xứng đáng với cái danh của hắn nên trong lòng Đan bối tử tự nhiên dâng lên một chút kính trọng.

Vì thế hắn quyết định tạm thời giữ Tiểu Đạc Đầu lại, nhưng không quan tâm đến.

May mắn là Đan bối tử không biết Tiểu Đạc Đầu không chỉ dùng miệng mà còn dung tay sờ nắn đủ chỗ trên người hắn lúc hắn đang mê mang, nếu không, e mọi việc sẽ rất khó lường a.

Chú thích:

(*) Mấy thứ này nói vắn vẽ thì là thứ thỏa mãn dục vọng của con người mà dân gian thường gọi tắt là sextoy.

(**) Sừng tiên sinh: E hèm, theo tại hạ thì đây có lẽ là thứ mô phỏng ‘dục vọng’ của nam nhân, nếu không phải, thỉnh các vị đồng đạo chỉ giáo cho.

8. Chương 8: Thọ Dương Lạc Mai (Hạ)

Mấy ngày kế tiếp, Cầm Kỳ Thi Hoa ra sức tìm các loại dược liệu quý để tẩm bổ cho chủ tử họ. Trừ việc đó ra, hầu hết thời gian còn lại, Cầm Tì cùng Hoa Đồng đều sử dụng cho lạc thú mới của mình: trang điểm cho Tiểu Đạc Đầu.

Trong khoảng thời gian này, Đan Hạo Thanh lại rất bận bịu. Hắn ngày ngày đều dùng thuốc để lưu thông khí huyết, nếu không tính đến bọn người ồn ào kia thì mọi việc đều tiến triển thuận lợi. Hắn tuy là người Kim, nhưng võ công học từ võ lâm Trung Nguyên được khiến hắn luyện được thái huyền chân khí. Khi bị thương, chân khí trong thân sẽ tự động vận chuyển, sinh sôi không thôi, chữa trị cho các phần gân cốt bị thương. Hơn nữa Đan bối tử lại trẻ tuổi, sức khỏe cường tráng nên chỉ cần mất vài ngày, cơ thể đã bình phục rất nhiều.

Ngày hôm đó khi hắn vừa tỉnh dậy, toàn thân đã nhẹ nhàng không ít, hiển nhiên thương thế đã có chuyển biến tốt đẹp hơn. Đang cảm thấy vui vẻ thì bỗng nhiên hắn nghe thấy âm thanh rất nhỏ truyền đến, tiếp theo thì có cảm giác có người đang đến gần, trên mặt hơi lạnh. Đan Hạo Thanh nhin không được, mở to mắt thì nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu với nụ cười ngây ngốc.

Đan Hạo Thanh thấy sự việc kì quái, không tránh khỏi đề phòng. Hắn nhíu mày “Người muốn làm gì?” Giương mắt nhìn lại, lúc này hắn mới phát hiện Tiểu Đạc Đầu đang cầm trên tay một cây bút lông, mực nước đậm đà. Không cần phải nói, chắc chắn là hắn đã vẽ bậy trên mặt Đan bối tử a!

Đan Hạo Thanh cố gắng niệm ba lần: Hắn chỉ là ngốc tử, ngốc tử. Ta đại nhân đại lượng không so đó với người.

Miễn cưỡng áp chế lửa giận bùng bùng, hắn ngồi dậy, hô to “Hoa Đồng, người lại đây cho ta.”

Rất nhanh sau đó, Cầm Kỳ Thi Họa bốn người đều có mặt đông đủ. Ngoại trừ Kỳ Tì gương mặt vẫn lạnh băng thì ba người còn lại đang tùm tùm cười, chờ đợi kịch vui.

Đàn Hạo Thanh giận dữ “Ai kêu các người cho hấn đụng đến thứ này?”

Họa Đồng nhanh xua tay “Bối tử gia, tiểu nhân không cho hấn. Chính là hôm nay nhìn thấy tuyết rơi, nhả hứng quá, tiểu nhân mới cùng bọn Cầm tỷ họa lại bức tranh. Tiểu Xuân nhìn thấy nên thừa dịp không ai để ý mà mang bút lại đây. Chúng tiểu nhân nhất thời không ngăn cản được.”

Đàn bối tử nghe lời giải thích thuần thực của hấn, Cầm Tì đứng một bên lấy tay che miệng cười trộm, chỉ có kẻ diên mới không phát hiện ra mình đang bị lừa bỡn “Mau mang nước tới lau mặt cho ta. Còn nữa, đem hấn ra ngoài đi!”

Tiểu Đạc Đầu tất nhiên không chịu nghe lời, hấn nhanh tay nhanh chân phóng lên giường, khổ sở nói “Thanh ca, đừng đuổi ta đi. Ta vẽ con rùa cho người, trông rất khá mà.”

Đàn Hạo Thanh bị ghen, thiếu chút nữa là tát thở. Hấn cuối cùng cũng có thể hiểu thấu được tâm tình của Lưu Thế nghĩa. Tiểu tử này, thật đúng là oan nghiệt a!

Những người đứng chung quanh mặc dù nín cười rất vất vả, nhưng bị Đàn bối tử trừng mắt, bọn họ cũng không dám làm càn. Cầm Tì nhanh dẫn hai người kia lui xuống. Sau khi liếc Tiểu Đạc Đầu một cái, Kỳ Tì mới lẳng lặng rời đi.

Tiểu tử này thật không biết sống chết là gì. Đàn Hạo Thanh tức giận nắm lấy hấn, định đẩy sang bên, ai ngờ hai tay Tiểu Đạc Đầu lại vung loạn xạ, cây bút lông trong tay cũng vô tình để lại một nét trên mặt Đàn bối tử.

Đàn Hạo Thanh quẹt đi vết mực, nhìn thấy tay mình đen thùi, thái dương nổi đầy gân xanh.

Tiểu Đạc Đầu vẫn như trước, hờn giận nói “Nha! Người không thích rùa sao?”

Những lời này giống như đổ thêm dầu vào lửa. Sự tức giận khiến Đàn bối tử thất điên bát đảo. Hấn không nghĩ ngợi nhiều liền tùy tay ấn Tiểu Đạc Đầu xuống giường, chộp lấy cây bút lông trên tay tiểu tử này, âm hiểm cười “Nếu người đã thích rùa như vậy thì để ta vẽ tặng người, được không?”

Cúi đầu nhìn xuống thì lại phát hiện hấn đang cười hì hì, hết sức vui vẻ, Đàn Hạo Thanh hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thầm rằng: ngu ngốc chính là ngu ngốc, sắp bị người khác vẽ bậy lên mặt, cư nhiên còn có thể cười như thế. Cử chỉ ngây thơ này khiến hấn có đôi chút do dự. Hấn cúi đầu lần nữa, gương mặt như hoa như ngọc đập thật sâu vào mắt, xuân ý trong suốt, trong lòng bỗng nhiên rung động, cây bút cầm trên tay cũng khựng lại.

Lúc này Đàn Hạo Thanh tự nhiên nhớ tới lần Cầm Tì cho Tiểu Đạc Đầu vận nữ trang, sau do bị mình răn dạy nên mới cho hấn đổi sang khinh sam. Nhưng quần áo lại rộng thùng thình, nhất thời khiến người khác có ý tứ. Cũng khó trách Cầm Tì thích đùa dai. Ngày gương mặt vẫn chưa hết vẻ trẻ con, da thịt đầy đặn, ngũ quan cũng tinh xảo thanh tú, đúng là có vài phần giống như nhi nữ.

Cây bút lông trong tay cứ thế lơ lửng giữa không trung, mãi vẫn không hạ xuống. Bên tai lại vang lên lời thúc giục của Tiểu Đạc Đầu “Thanh ca, người không phải nói cho ta bức tranh rùa sao? Sao còn không vẽ?”

Đàn Hạo Thanh chăm chút nhìn gương mặt trắng nõn, vô cùng mịn màng, thầm nghĩ: nếu vẽ rùa lên chỗ này thì chẳng khác nào lấy đàn làm củi, nấu chim hạc để ăn, rất là phí phạm a. Lúc này hấn hơi suy tư, lại nhớ đến điển tích Thục Dương Lạc Mai. Chi bằng, thay rùa bằng hoa mai không phải là tốt hơn sao?

Nguyên lai thái bình ngự lãm có ghi lại, con gái của Nam triều Mạt Vũ Đế – Thục Dương công chúa một ngày đến điện Diêm Hạ, hoa mai vô tình điểm lên trán, thanh thoát vô ngần. Việc này khiến cho tất cả cung nữ noi theo, từ nay về sau quyết hoa mai trang, tức là ngay giữa trán họa lên một đóa Lạc Mai.

Đàn Hạo Thanh tuy là Kim quốc bối tử, nhưng vẫn vô song toàn. Ngay cả bốn tùy tùng là Cầm Kỳ Thi Họa cũng không có gì là không biết. Một đóa Lạc Mai dưới nét bút uyển chuyển cũng dần dần xuất hiện, khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng bằng quơ. Lúc này, gương mặt như tuyết như ngọc để lộ một nụ cười trong sáng, lại thêm đóa Lạc Mai mềm mại, quyến rũ. Đây chẳng phải là một tuyệt đại giai nhân hay sao?

Đàn Hạo Thanh tuy đã nhiều ngày nhìn thấy nét xinh đẹp của Tiểu Đạc Đầu nhưng hiện lại nhất thời ngây dại. Tư sắc như vậy, cho dù là hồng nhan họa thủy cũng là lẽ thường tình.

Tim hắn đang đập mạnh và loạn nhịp, vả lại trên mình đang mang trọng thương, căn bản không phát hiện được sự hiện diện của kẻ thứ ba.

Một thanh âm ôn nhuận, không màng danh lợi đột nhiên truyền tới “Đường ca thật sự rất sáng suốt. Giai nhân như vậy biết bao giờ mới gặp được. Phong thái được truyền từ nữ cung chủ quả nhiên lợi hại.”

Thiếu niên đứng ở ngưỡng cửa chậm rãi phe phẩy cây quạt trên tay. Bào phục màu xanh, dung mạo xinh đẹp nho nhã, ôn lương như ngọc, hơn cả tướng mạo anh tuấn bất phàm của Đàn Hạo Thanh. Bộ dáng của hắn vô cùng ôn nhu, uyển chuyển, mỗi khi cười lại lộ ra hai cái lúm đồng tiền giống như điệu bộ ngượng ngùng của nữ tử. Giọng nói của hắn cũng mềm mại, êm dịu lại thêm một chút phong tình, ẩn ý.

“Đường ca, đã lâu không gặp?” Hắn cười nói.

Đàn Hạo Thanh lạnh lùng trừng mắt “Đàn Huyền Vọng, ngươi tới đây làm gì?” Khí thế vốn thực uy nghiêm của hắn lại bị đám mực nước phá hư. Thật là đáng giận a!

Đàn Huyền Vọng cười “Đường ca, đừng khách khí. Ta nghe nói đường ca bị thương trong trận quyết đấu vừa rồi nên cố tình đến thăm hỏi thôi.”

Đàn bối tử nhíu mày “Không cần ngươi lo lắng. Ta cũng sắp hồi phục hoàn toàn rồi.”

Nhìn hai người bọn họ nói chuyện, Tiểu Đạc Đầu bắt đầu tò mò, trong lòng thầm đánh giá Đàn Huyền Vọng. Thấy người kia mỉm cười với mình tao nhã ôn thuận, Tiểu Đạc Đầu ngay lập tức sinh hảo cảm. Hắn toan nhảy xuống giường thì lại bị Đàn Hạo Thanh nắm lấy, nghiêm mặt hung hăng nói “Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, không được lộn xộn!”

Kỳ Tì lúc này mang nước tới hầu hạ Đàn bối tử rửa mặt. Nhìn thấy đóa Lạc Mai trên trán Tiểu Đạc Đầu, đôi mắt nàng chợt lóe lên tia nhìn sắc bén, nhưng vẫn không nói gì mà lặng lẽ lui xuống chuẩn bị trà thơm đãi khách.

Đàn Hạo Thanh rửa mặt xong, trong lòng cảm thấy thật thoải mái. Tay hắn vẫn nắm chặt Tiểu Đạc Đầu, không cho tiểu tử này động đậy. Đàn Huyền Vọng thấy cảnh này, cười cười “Đường ca, ngươi có biết thân phận của hắn không?”

“Hắn là con trai độc nhất của Lưu Thế Nghĩa.”

Đàn Huyền Vọng ha ha cười “Ai, không tồi, hắn quả thật là con của Lưu Thế Nghĩa. Nhưng mà, gương mặt mỹ miều này có thể nào được truyền từ một lão thất phu chứ?”

Đàn Hạo Thanh nhíu mày không nói, theo bản năng nắm chặt Tiểu Đạc Đầu.

Đàn Huyền Vọng thấy hắn không nói lời nào nên tiếp tục “Đường ca, hiểu biết của ngươi về chuyện của võ lâm Trung Nguyên không bằng ta, cũng khó trách không thể tưởng tượng được. Hai mươi năm trước, Trung Nguyên xuất hiện một người tự xưng là nữ cung chủ. Nàng ta thống lĩnh đệ tử dưới trướng gây nên sóng gió lớn trong giang hồ. Đệ tử trong cung đều là nữ tử đang độ thanh xuân, họ chuyên dụ dỗ đệ tử thế gia, và những thiếu niên háo sắc. Sau đó, họ dùng tâm pháp âm độc hấp thụ nguyên khí của những nam nhân đó. Sắc đẹp của nữ cung chủ cũng ngày càng lan xa, hơn nữa nghe nói trên người lại có mùi hương bả sinh, mất hồn thực cốt, không biết có bao nhiêu người đã chết dưới chân nàng. Chuyện này rốt cuộc đã gây ra sự căm phẫn trong giới giang hồ.”

“Lúc ấy võ lâm minh chủ Giang Nam, Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa thống lĩnh đệ tử các môn phái tấn công Nữ Cung, bắt sống nữ cung chủ. Sau, ở võ lâm đại hội, trước mặt toàn bộ võ lâm nhân sĩ ép nàng uống Hạc Đỉnh Hồng, xử quyết yêu nữ có một không hai này.”

Đàn Huyền Vọng nói tới đây, thì nhẹ nhàng khép quạt lại, dùng nó nâng cằm Tiểu Đạc Đầu lên.

“Đường ca, nhìn thấy gương mặt khuynh quốc khuynh thành này, ngươi còn không đoán ra hắn là con của ai sao?”

Đàn Hạo Thanh nhếch bạc khinh thần, thật lâu sau mới nói: “Cho dù như thế, thì thế nào?” Hắn dùng tay đẩy cây quạt của Đàn Huyền Vọng sang bên.

Đàn Huyền Vọng neho mắt lại “Đường ca, ngươi không biết? Ngươi nam hạ tới nay, đã khiêu chiến mười chín vị võ lâm cao thủ. Trong đó, giết chết mười ba người, làm bị thương sáu người. Tuy rằng các bang các phái có rối loạn nhưng chung quy vẫn không giải tán. Thậm chí dù Lưu Thế Nghĩa bị trọng thương, bọn họ không những không sợ mà càng ngày càng rục chiến ý, một lần nữa kết hợp với nhau, đưa Lưu Thế Nghĩa trở thành minh chủ Giang Nam.”

Đôi mắt xé của Đàn Hạo Thanh neho lại, bắn ra hàn khí “Vậy thì sao?”

“Đường ca, ngươi đừng quên. Ngươi nam hạ khiêu chiến Tổng nhân cao thủ, không phải vì luận võ kết bạn mà là vì Hoàng thượng. Ngươi tự cao với võ công cao cường nên mới khiêu chiến với chư môn các phái. Tuy rằng chiến tích kinh người, nhưng ngược lại kích khởi Giang Nam nhân sĩ cùng chung lòng thù hận. Vì vậy cần phải đổi sang biện pháp của ta. Tình hình võ lâm hiện nay đã sớm hỗn loạn, đại quân Kim quốc ta có thể lợi dụng điều đó để đánh vào, chiếm lấy một nửa giang san của Nam Tống.”

Đàn Hạo Thanh hừ lạnh một tiếng “Mưu mẹo của ngươi quá nham hiểm, bắt quá lại quá hạ lưu. Sau này đừng nên nhắc lại.”

Sắc mặt Đàn Huyền Vọng đột nhiên trầm lại, sau một lúc lâu mới nói “Đường ca, ngươi nghĩ mình là bối tử nên khinh thường ta sao? Ngươi đừng quên, Hoàng thượng sủng ngươi bất quá là vì cảm thấy võ công của ngươi có chút giá trị lợi dụng. Ngươi nên xử sự khôn khéo, không nhất thiết phải dựa vào võ công để phân thắng bại.”

Đàn Hạo Thanh khinh thường nói “Hừ, không dựa vào võ công? Chẳng lẽ ta phải dựa vào thủ đoạn của ngươi để bại hoại danh tiếng sao?”

Đàn Huyền Vọng nắm chặt chiết phiến* “Thủ đoạn thì sao, mấu chốt chính là kết cục kia. Lưu Thế Nghĩa một mình giấu kín yêu nữ, còn cùng nàng sinh hạ một đứa con. Tuy rằng nữ cung chủ vì khó sanh mà chết, nhưng nhìn gương mặt đứa nhỏ này đã đủ để làm bằng chứng rồi. Những người đã gặp qua nữ cung chủ năm đó đều có thể biết rõ. Chỉ cần chúng ta đem chuyện này công bố thiên hạ, lão thất phu Lưu Thế Nghĩa nhất định sẽ thân bại danh liệt. Giang Nam võ lâm sẽ không để hắn tham gia, như vậy tất nhiên cũng sẽ không có kẻ chỉ huy, bọn chúng sẽ nhanh chóng chia năm xẻ bảy. Chúng ta không đánh mà thắng, đoạt được Giang Nam. Hoàng thượng chắc chắn sẽ rất hài lòng.”

Đàn Hạo Thanh lắc đầu: “Lưu Thế Nghĩa là một thế hệ tông sư, võ công cái thế. Ta tuy rằng bị hắn làm trọng thương nhưng đối hắn thập phần kính trọng. Đối phó với anh hùng sao có thể dùng âm mưu thủ đoạn ti tiện được? Huống chi, sau khi quyết chiến ở Lạc Mai sơn diên, ta đã phát hiện được điểm sơ hở của hắn. Chỉ cần một thời gian tịnh dưỡng, ta nhất định sẽ đánh bại hắn, khiến cho đại Kim ta nổi danh thiên hạ.”

Đàn Huyền Vọng trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, thở dài “Đường ca, ngươi như thế làm sao có thể hoàn thành đại sự?”

Hai người bọn họ nói chuyện thật lâu, vẻ mặt nghiêm túc, không ai muốn nhường nhịn ai. Tiểu Đạc Đầu ngồi yên lắng nghe, hoàn toàn không hiểu. Cảm thấy chán nản, nhưng cũng không di chuyển được nên hắn đành ngả đầu lên vai Đàn Hạo Thanh, lấy tay nghịch mấy sợi tóc đen.

Đàn Huyền Vọng đảo mắt, lạnh lùng cười: “Tiểu tử này thật vô ưu vô sự. Lưu Thế Nghĩa một thế hệ tông sư cùng yêu nữ có một không hai – nữ cung chủ, lại sinh hạ ra một tên ngốc tử. Thật đúng là nghiệt duyên a!”

Đàn Hạo Thanh hơi động, cảm thấy chuyện Tiểu Đạc Đầu đêm đó bị phụ thân quát mắng không phải là ngẫu nhiên, chỉ sợ ngày thường ai cũng đối xử hằn tẻ bạc như vậy. Khó trách khi vừa gặp, hắn đã bị nhiếp hồn ma nhân mê hoặc. Vốn bị trọng thương, lại bị Lưu Thế Nghĩa phá đám, Đàn Hạo Thanh cơ hồ không có cơ hội thành công. Nhưng Tiểu Đạc Đầu chẳng những ngay lập tức trúng chiêu mà cho đến tận bây giờ vẫn đeo dính lấy hắn. Có lẽ tiểu tử này bình thường đã thiếu đi tình thương từ mọi người.

Nghĩ đến đây, Đàn Hạo Thanh bỗng liên tưởng đến tuổi nhỏ của mình. Mặc dù trong vương phủ, sơn hào mã vị không thiếu, hắn còn sớm được ban tước vị bối tử gia nhưng đối với tình thân huyết thống thì hắn

hoàn toàn xa lạ. Xét cho cùng, hấn và Tiểu Đạc Đầu là đồng bệnh tương lân, trong lòng hấn không kiềm được mà dâng lên một cổ áy náy.

Hấn ngẩng đầu nhìn Đàn Huyền Vọng, tuy rằng thái độ làm người của đường đệ là hoàn toàn sai trái, nhưng nghĩ đến huyết thống chí thân của cả hai, hướng chi Đàn Huyền Vọng lại bị hấn cướp mất tước vị nên hấn cũng không đành lòng. Đàn Hạo Thanh thở dài một tiếng, thành thật nói “Huyền Vọng, người cũng biết đại Kim ta vì Hoàng thượng mà lâm vào tình thế nguy ngập, đúng không?”

Đàn Huyền Vọng không nghĩ đến hấn đột nhiên toát ra giọng điệu kinh người, thêm chút nữa cây quạt trên tay cũng rút xuống đất.

“Hiện nay, thực lực của đại Kim ta tuy rằng cường thịnh, nhưng tai họa ngầm của nhiều vô số kể. Không nói đến nhân sĩ Tổng quốc; Liêu quốc tuy rằng diệt vong, nhưng thế lực còn sót lại vẫn đang rục rịch; thế lực mới ở thảo nguyên phương bắc cũng bắt đầu manh động. Hoàng thượng cực kì hiếu chiến nên nhìn không ra mối đe dọa này, một lòng muốn động đao binh với Giang Nam, chỉ sợ đại Kim ta sẽ phải chôn vùi trong tay hấn.”

Lời nói này đối với Kim quốc hoàng đế Hoàng Nhan Lượng mà nói là đại nghịch bất đạo.

Đàn Huyền Vọng sau khi nghe xong, sắc mặt âm tình bất định. Thật lâu sau, hấn nhoẻn miệng cười: “Ta nghe nói đường huynh si mê vô đạo, không màng thế sự, không nghĩ người lại nhìn xa trông rộng đến như vậy. Tiểu đệ cam bái hạ phong!”**

Tuy mùa đông khắc nghiệt nhưng hấn vẫn phe phẩy cây quạt không thôi và cười thật thoải mái: “Có câu ‘nghe quân buổi nói chuyện, thắng đọc mười năm thư’***, tiểu đệ hôm nay thụ giáo!” Dứt lời, hấn cười ẩn ý nhìn Tiểu Đạc Đầu, không nói thêm lời nào mà dứt áo ra đi.

Đàn Hạo Thanh nhìn thấy bóng hấn đã rời xa, mày kiếm mới giãn được một chút. Tiểu Đạc Đầu lúc này một mực giãy giụa nay lại nắm chặt lấy tay hấn, gương mặt cũng úp sấu vào lồng ngực nam nhân.

“Sao vậy?” Đàn Hạo Thanh nửa muốn đẩy ra, nửa lại chần chờ.

Tiểu Đạc Đầu nâng mặt lên, óa Lạc Mai nổi bật trên làn da trắng mịn, đúng là hương diễm. Đàn Hạo Thanh cảm thấy hơi chấn động.

“Nụ cười của vị ca ca đó... thật đáng sợ.”

Nụ cười của Đàn Huyền Vọng trước lúc rời đi tuy rằng ôn nhu nhưng lại mang theo sát khí cùng hàn khí. Tiểu Đạc Đầu tuy ngây thơ khờ dại cũng có thể nhận ra.

Đàn Hạo Thanh hơi thở dài. Nay đường đệ thông minh xảo trá, tính tình giang ngoan, quá trọng danh lợi. Tước vị bối tử của Đàn gia bị Đàn Hạo Thanh cướp lấy, hấn vẫn canh cánh trong lòng. Xem ra, sự ngăn cách của hai người quá sâu, khó có thể phá giải được.

Chú thích:

(*) Chiết phiên: quạt

(**) Cam bái hạ phong: đại loại như câu tâm phục khẩu phục

(***) Câu này có ý là nghe người bàn chuyện còn hơn mười năm đèn sách, đại khái là mở mang kiến thức, học tập từ người khác.

9. Chương 9: Biến Sinh Nội Bộ

Tuy rằng cùng đường đệ bất hòa nhưng Đàn Hạo Thanh cũng không lấy đó làm phiền lòng. Dù sao võ công của hấn cũng cao hơn Đàn Huyền Vọng mấy bậc. Tuy rằng hấn đang trọng thương như đường đệ hấn chắc

chấn sẽ không dám manh động vì Đàn thể tử khá là khiếp sợ nội công của hắn. Đàn Hạo Thanh lâu nay chuyên tâm chữa thương, vả lại còn tuyên bố rằng mình sắp hồi phục cho nên kẻ kia nhất định sẽ không dám làm càn.

Cầm Kỳ Thi Họa nhìn thấy đóa Lạc Mai trên trán Tiểu Đạc Đầu thì ánh mắt dành cho hắn càng thêm quỷ dị. Cầm Tì được dịp, cả ngày đem Tiểu Đạc Đầu ra mà chải tóc, phấn son, trước mặt Đàn Hạo Thanh làm mọi thứ loạn cả lên. Đàn bối tử đành ngoảnh mặt làm ngơ, xem như không nhìn thấy. Như vậy cũng tốt, hắn cũng chẳng có ý định giết chết tiểu tử kia.

Hoàng hôn hôm nay, Thi Đồng chạy về với vẻ mặt vô cùng hốt hoảng, nói là phát hiện trong thành có Tổng quốc quân nhân tạo thành một tiểu đội vào từng khách điểm kiểm tra, hiển nhiên là đang muốn tìm kiếm Đàn bối tử.

Vô công của Đàn Hạo Thanh chưa hoàn toàn hồi phục, lại ở địa bàn của địch nhân, dù sao cũng không nên tỏ ra kiêu ngạo. Hắn suy nghĩ một chút, sau đó hạ lệnh bốn tùy tùng thu dọn hành trang chuẩn bị rời đi.

Họa Đồng xưng phong nhận việc “Tiểu nhân sẽ ra ngoài thăm dò những nơi chúng đã đi qua, sau đó chúng ta sẽ sử dụng kế kim thiên thoát xác*, nhất định chúng không thể nào biết được.”

Đàn Hạo Thanh vượt cạm đồng ý. Cầm Tì vội vàng thu dọn hành trang. Bỗng nhiên Kỳ Tì hỏi “Bối tử gia, kia. . . . tiểu xuân kia nên xử trí thế nào?” Trong bốn người chỉ duy nhất mình nàng không chịu gọi Tiểu Đạc Đầu là Tiểu Xuân.

Đàn Hạo Thanh sửng sốt, do dự một chút nói: “Mang theo. Hắn, thân phận của hắn khi thiết yếu sẽ có được một chút công dụng.” Nói thì như vậy nhưng Lưu Thế Nghĩa đối với đứa con ngốc nghếch này một chút quan tâm cũng không có, vì vậy việc đem hắn làm con tin là hoàn toàn không có khả năng.

Tay Kỳ Tì bỗng run lên, thiếu chút nữa đã đánh rơi bình trà. Cầm Tì liếc nàng một cái, sau đó nói “Àn, một khi đã như vậy, nó thì sẽ giúp Tiểu Xuân giả làm nữ tử, tránh bị người khác phát hiện.”

Đàn Hạo Thanh da mặt run rẩy: này chẳng phải là sở thích quái dị của Cầm Tì sao? Nhưng hắn cũng không lên tiếng phản đối.

Thi Đồng cho xe ngựa chạy lại, Kỳ Tì hầu hạ Đàn Hạo Thanh cùng Tiểu Đạc Đầu trên xe. Vì Họa Đồng chưa trở về nên Cầm Tì cùng Thi Đồng ngồi bên ngoài điều khiển.

Trong xe rộng rãi thoải mái, ba người ngồi vẫn còn rộng. Tiểu Đạc Đầu vốn đang hoan hỉ vì sắp được ăn cơm chiều lại bị lôi lên đây nên vô cùng thất vọng “Chúng ta ra ngoài ăn thịt sao?”

Đàn bối tử nhăn mặt, tùy tay cầm lấy điểm tâm nhét vào miệng Tiểu Đạc Đầu. Tiểu Đạc Đầu chật vật nuốt lấy, một số rơi xuống đất. Kỳ Tì thấy vậy liền rót trà đưa cho hắn.

Kỳ Tì đem đệ nhất công phẩm trà – Cổ Chữ Tử Tuân nghiền nát, thêm vào một ít nước nóng khiến hương thơm lan tỏa. Vì là chạy nạn, nên nàng học theo dân gian, pha trà trước rồi bỏ vào ấm mang đi.

Đàn Hạo Thanh nhận lấy cái chén, phát hiện nước trà bị cái khắc nghiệt của mùa đông làm lạnh đi rất nhiều. Hắn thăm vận nội lực, truyền thêm chút nhiệt cho ly trà lạnh ngắt, sau đó mới đưa cho Tiểu Đạc Đầu. Kỳ Tì nhìn thấy hành động đó, đôi mày chột nhú lại.

Nhưng Tiểu Đạc Đầu có phúc mà không biết hưởng, lắc đầu không chịu uống. Tâm trí của Tiểu Đạc Đầu dù sao cũng chỉ ngang bằng một tiểu hài tử, đương nhiên sẽ không thích vị đắng đắng của trà, dù cho đó có là loại thượng hạng nhất.

Đàn Hạo Thanh khẽ lắc đầu. Nhìn thấy ly trà có màu sắc thanh nhã lại có hương hoa lan nên hớp lấy một ngụm. Lúc này hắn phát hiện ánh mắt sáng quắc của Kỳ Tì bên kính ngạc hỏi “Có chuyện gì?”

Bỗng nhiên bụng hắn quặn đau, mọi chuyện ngay tức khắc sáng tỏ, trường kiếm được tước ra khỏi vỏ. Bảo kiếm do đại nội ngự ban hắn đã để lại Lạc Mai sơn trang, thanh kiếm trên tay bất quá là một thanh kiếm bình thường. Nhưng công lực của hắn kinh người, nháy mắt lưỡi kiếm đã nằm trên yết hầu kẻ kia “Đưa thuốc giải ra, ta sẽ nghĩ tình người theo ta nhiều năm mà tha chết cho.”

Kỳ Tì nhìn hấn, ánh mắt vừa thê lương vừa cuồng loạn “Bối tử gia, Kỳ nhi theo ngài nhiều năm, ngài cũng không hề để ý đến. Vậy mà bây giờ lại trân trọng kẻ ngốc này, đã như vậy, Kỳ nhi nguyện chết dưới kiếm của ngài.”

Đàn Hạo Thanh nhất thời chần chờ, trường kiếm dừng lại giữa không trung, không hạ xuống. Bỗng nhiên trong bụng truyền tới cơn đau đớn, ngay cả thái huyền chân khí cũng không chế ngự được. Hấn cắn chặt răng “Giao thuốc giải ra, ta không muốn giết người.”

Kỳ Tì không đáp lời, trong mắt tuôn ra hai dòng lệ trong suốt.

Đàn Hạo Thanh cắn răng, lưỡi kiếm tạo ra trên cổ nàng một vết thương nhỏ, nhưng Kỳ Tì vẫn không hề né tránh. Đàn Hạo Thanh biết Kỳ Tì một lòng muốn chết, chỉ sợ nếu giết nàng sẽ không thể lấy được thuốc giải nên nhất thời do dự.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một cơn chấn động. Đàn Hạo Thanh kinh hãi, trầm giọng quát “Sao lại thế này?”

“Đường ca, chúng ta lại gặp nhau.”

Sau khi tiếng nói vang lên thì cũng là lúc vách gỗ mỏng manh của xe ngựa bị làm cho dập nát. Đàn Hạo Thanh thấy Kỳ Tì mặt mày thẫm biến, trong lòng thẫm than, một cước đá nàng ra ngoài, nhưng không có ý giết chết nàng.

Hấn đá văng Kỳ Tì, đẩy Tiểu Đặc Đầu sang bên, miễn cưỡng vận dụng khí lực phóng lên, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Họ đã đến ngoại ô, xe ngựa cũng đã bị phá hủy, Tiểu Đặc Đầu bị hấn ném rơi đúng vào bụi cỏ. Thi Đồng bị người ta bao vây, Cẩm Tì cũng cùng chung số phận. Kể đứng sau chuyện này chắc chắn chính là Đàn Huyền Vọng. Hấn một thân thanh bào, đầu đội phượng khăn, bộ dạng thực thụ sinh tảo nhĩ, nhưng mặt mày gian ác tàn nhẫn. Phía sau còn có Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Đàn Hạo Thanh hít một hơi, cảm thấy đan điền vô lực, thái huyền chân khí ở gân mạch bắt đầu tán loạn. Đây chính là tình trạng kịch độc công tâm. Hấn hừ lạnh một tiếng: “Ta đang nghĩ vì sao Kỳ Tì lại cả gan hạ độc, thì ra kẻ chủ mưu là người.”

Đàn Huyền Vọng thấy hấn phong thái cao ngất nên khá kiêng dè, nhất thời không dám đến gần, bèn đứng xa xa nói “Ai, ta xem đường ca lắm đường lạc lối, bị một Tiểu Bạch Si làm cho điên đảo thần trí. Thân là huynh đệ với nhau, ta đành phải trở thành kẻ ác, đánh thức người khỏi mê muội vậy.”

Đàn Hạo Thanh nhếch bực khinh thần, không nói gì. Kiếm quang tăng vọt.

Lúc này Cẩm Tì cùng Thi Đồng liền che trước mặt hấn nói “Bối tử gia! Ngài đi trước đi. Đàn Huyền Vọng, chúng ta liều mạng với người!”

Đàn Huyền Vọng nhìn lại, nhân châu xoay động, cười nói “Đường ca, thủ hạ của người thật không biết quy củ, dám vô lễ với thể tử ta. Ta sẽ thay người răn dạy bọn họ” Chiết phiến nhẹ lay động, đáng ra thập tam hàn tinh, thể tới như điện, phóng ra ngàn châm là ám khí độc môn của hấn.

Cẩm Tì, Thi Đồng hô lên một tiếng, sử dụng binh khí đón lấy. Đàn Huyền Vọng ra lệnh, Phong Hoa Tuyết Nguyệt ở phía sau lập tức tiến lên tấn công Cẩm Tì cùng Thi Đồng.

Đàn Hạo Thanh lạnh lùng nói: “Người cư nhiên dám dẫn người đến, dám phạm thượng phải bị tội gì?”

Đàn Huyền Vọng thấy cách Đàn Hạo Thanh nói chuyện, đoán được kẻ kia đang bị chất độc hành hạ, nhưng tính hấn vốn cẩn thận, không dám đến gần. Hấn đang bắn khoả thì nhìn thấy nữ tử đang ngồi trên đất, hai mắt đầm lệ. Hấn lừa Kỳ Tì thay hấn đầu độc, cứ nghĩ nàng sau đó đã bị giết chết, không ngờ đường ca lại không nỡ xuống tay. Nghĩ nghĩ một hồi, trong đầu hấn chợt lóe lên một ý kiến hay.

“Ai nha, Kỳ Tì là thuộc hạ mà lại dám đầu độc đường ca, đây mới là phạm thượng, tội không thể tha, nhất định phải giết chết.” Thoáng một cái, hấn phóng tới bên cạnh Kỳ Tì, chiết phiến trên tay hướng thẳng đỉnh đầu nàng mà đánh xuống.

Đàn Hạo Thanh tâm trạng cực kì căng thẳng, Kỳ Tì tuy rằng đã hạ độc hần, nhưng nàng đã theo hần nhiều năm, nhất thời không nhẫn tâm nên nhanh lao đến, trường kiếm đỡ lấy một chiêu của Đàn Huyền Vọng.

Hần vừa ra tay đã có thể ngăn chặn kẻ kia. Chiêu thức tuy có thể khống chế được chiết phiên nhưng lại nhẹ nhàng vô lực.

Đàn Huyền Vọng mừng rỡ, biết kịch độc cuối cùng cũng có tác dụng, hần một mặt chống đỡ chiêu kiếm của đường ca, một mặt cười nói “Đường ca, người đối Hoàng Thượng đại nghịch bất đạo, hành động ngỗ nghịch, nay ta thay ngài bắt giữ người.”

Đàn Hạo Thanh hai mắt lộ ra tia hàn khí “Kia cũng không phải phận sự của người.” Hần phun ra một ngụm máu, kiếm khí lại run lên rồi tăng vọt, chiêu thức biến hóa khôn lường khiến cho Đàn Huyền Vọng phải một phen chật vật.

Lúc này Đàn Huyền Vọng đã không thể cười nổi nữa. Đường ca bị trọng thương, lại trúng độc, đây vốn là cơ hội ngàn năm, không ngờ công lực Đàn Hạo Thanh lại thâm hậu, vượt quá sự tính toán của hần. Cũng may lúc này Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã đâm bị thương Cẩm Tì, lại hợp lực vây quanh tấn công Thi Đồng, chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Chỉ cần hần có thể tiếp tục duy trì cục diện này thì sẽ không cần lo đến việc bại trận.

Đàn Hạo Thanh cũng biết tình hình nguy cấp. Đánh liều một phen, hần đơn giản không né không tránh, chịu đựng một chiêu của Đàn Huyền Vọng, trường kiếm trong tay thuận thế đưa ra, đánh bật chiết phiên trong tay kẻ kia, sau đó tung chiêu đánh vào đan điền khiến Đàn Huyền Vọng bị đánh bay.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt nhìn thấy chủ nhân bị thương, lập tức chuyển hướng tấn công. Đàn Hạo Thanh liếc nhìn một cái, nếu bọn họ tạo thành thế kim hãm thì hần chắc chắn chỉ còn tử lộ. Hần bước lên một bước, trường kiếm theo đà đâm tới, hướng thẳng phía Đàn Huyền Vọng.

Không phải hần tâm địa ác độc, mà là vì Đàn Huyền Vọng không nể tình thâm đến trước mặt Hoàng Nhan Lượng mà công kích hần. Hoàng Nhan Lượng lại là kẻ bảo thủ, hi vọng vô thường, nói không chừng còn có họa sát thân. Huống chi tính tình của đường đệ, hần hiểu rõ hơn ai hết, thâm hiểm như độc xà, nếu không diệt trừ sẽ để lại họa sát thân về sau.

Khá lắm Đàn Huyền Vọng, không hổ một thế hệ kiêu hùng, âm ngoan quả cảm, thái độ làm người hiểm ác không ai bì kịp. Kỳ Tì vẫn ngơ ngác ngồi một chỗ, nhìn thấy chủ nhân cùng người kia đánh nhau, nhất thời quên rời đi. Đàn Huyền Vọng gặp nguy, lập tức đem nàng chắn trước mặt. Lúc đó, trường kiếm của Đàn Hạo Thanh trên đà đâm đến, nhất thời không kịp thu hồi nên đâm một kiếm xuyên qua người Kỳ Tì.

Đàn Hạo Thanh nhất thời kinh hãi, đứng lại tại chỗ. Hai tròng mắt Kỳ Tì rung rung ứa nước mắt, yên lặng nhìn hần, cũng không kêu lên tiếng nào. Đàn Hạo Thanh tuy hận nàng phản bội nhưng cũng cảm thương cho sự si mê của nàng đối với mình, không biết xử lý ra sao nên cũng quên thu hồi trường kiếm.

Đàn Huyền Vọng nhân cơ hội này, phóng người lên một con ngựa, không để ý đến chúng thuộc hạ mà nhanh chóng thoát đi. Đàn Hạo Thanh liếc nhìn, trong lòng biết vừa rồi đã một chiêu đánh tan thực khí của hần. Hiện chắc chắn hần đang sợ hãi như chim sợ cành cong.

Chân khí trong người hần đang suy yếu dần, không thể ngăn nổi kịch độc bộc phát. Liên tiếp bị thương, trúng độc, lại cùng người so chiêu, cũng may hần có luyện qua thái huyền chân khí nếu không đã sớm gục ngã. Nhưng lúc này hần cũng chẳng khá gì hơn, thân hình hần đã bắt đầu lung lay, chân tay bủn rủn.

Nhưng mà bên kia Cẩm Tì bị thương, Thi Đồng rơi vào tình thế nguy cấp, họ đang đợi hần cứu viện. Hần làm sao có thể ngã xuống?

Hít sâu một hơi, Đàn Hạo Thanh nhìn Kỳ Tì, nhẹ giọng nói: “Thôi, người cũng là người đáng thương, ta không trách người. Đi đi.” Hần rút thanh kiếm ra.

Kỳ Tì nhìn hần, mấp máy nói gì đó.

Đàn Hạo Thanh cúi người, cố gắng nghe lấy lời thì thào của nàng “Bối tử gia, ta, ta vốn không muốn hại ngài. Huyền Vọng thế tử cho ta độc dược, ta cho vào trà chính là muốn độc chết Tiểu Bạch Si kia, nhưng

ngài, ngài lại làm ấm trà giùm hần. Ta thật sự rất cảm hận cho nên lúc ngài uống, ta cũng không có ngăn cản.”

Đàn Hạo Thanh ánh mắt chớp động, từ khi hần gặp tiểu ngọc tử đến nay, chưa từng có chuyện tốt gì xảy ra. Chẳng lẽ đây chính là oan nghiệt?

Kỳ Tì nói, hơi thở yếu ớt giống như đang hấp hối, nhưng nụ cười lại tươi tắn như một nụ hoa “Bối tử gia, độc này căn bản không có thuốc giải. Ta muốn cùng ngài chết đi, kiếp sau có thể trở thành một đôi phu thê hạnh phúc...”

Chân tay Đàn Hạo Thanh đột nhiên lạnh ngắt. Với thái huyền chân khí, dù cho là độc không có thuốc giải hần cũng có thể dễ dàng bức ra. Nhưng mà bản thân bị thương chưa lành, lại cùng người khác đánh nhau, khí hư lực tổn, e rằng hôm nay sinh mệnh hần cũng sắp chấm dứt rồi.

Kỳ Tì dùng tay vuốt lấy mặt Đàn Hạo Thanh, một giọt lệ tràn ra khỏi khóe mi “Nhưng ngài lại không trách ta.Bối tử gia, ta nói cho ngài biết, nếu ngài muốn sống chỉ có một biện pháp duy nhất...”

“Ngài đã dạy bốn người chúng ta thái huyền chân khí. Đây vốn là nội công được luyện thành từ bí kiếp Huyết Đạo Đồng Nhân Hòa Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng. Trong ngũ thập tứ chương có đề cập đến một chuyện, ngài còn nhớ không? Khi cùng người khác giao hoan có thể vận dụng thái huyền chân khí để hấp thu tinh lực. Không cần phải nói, ngài cũng có thể đem kịch độc trên người mình truyền cho người khác.”

“Bối tử gia, ngài có tính khiết phích, từ trước đến nay chán ghét khuê phòng chi nhạc, nhưng chuyện này lại liên quan đến tính mạng, ngài vẫn nhất thiết cứng đầu hay sao?”

Kỳ Tì buồn bã cười, sau đó tắt thở. Đàn Hạo Thanh kinh ngạc rút thanh kiếm ra khỏi người nàng. Kỳ Tì giờ đã trở thành một cái xác không hồn.

Tuy rằng chủ tử đã chạy mất, Phong Hoa Tuyết Nguyệt lại không hề đào tẩu, lúc này đã chế ngự được Cầm Tì cùng Thi Đồng, kiếm kề trên cổ hai người bọn họ.

“Đàn bối tử, ngươi không được động đây!” Phong Tì quát “Mau buông kiếm, bó tay chịu trói, cùng chúng ta đến trước mặt thánh thượng nhận tội.”

Khác với Đàn Hạo Thanh, Đàn Huyền Vọng không có thân phận bối tử, bốn tùy tùng này là do Hoàng Nhan Lượng phái đến, là mật thám đại nội. Cho nên Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng không trực tiếp nghe lệnh Đàn Huyền Vọng. Nếu không phải lần này nghe nói Đàn Hạo Thanh âm mưu phản nghịch, bọn họ cũng không ra tay.

Đàn Hạo Thanh cười lạnh lùng. Tay hần nhuộm đầy máu tươi, là máu của người yêu hần hết lòng – Kỳ Tì. Vô luận nàng đã làm gì, hiện nay nàng đã chết, hết thảy ân oán đều đã biến mất. Đại tuyết một trận ủa đến. Không khí của vùng ngoại ô hẻo lánh nồng nặc mùi máu tanh.

Cơn đau từ bụng và ngực bắt đầu hành hạ hần. Tuy rằng sự hiểu biết về y thuật của hần là vô cùng thô thiển, nhưng thương thế như thế này, hần cũng biết mình nên nằm trên giường, hảo hảo tịnh dưỡng mấy tháng thì mới mong hồi phục được công lực chứ đừng nói đến bây giờ phải chiến đấu với kẻ khác.

– chính là, lúc này hần chỉ biết một điều, hần không thể trơ mắt nhìn Cầm Tì cùng Thi Đồng bỏ mạng.

Hần thu hồi trường kiếm, ánh mắt quét qua bốn kẻ trước mặt, môi nhếch lên đầy mai mỉa “Chỉ bằng bốn người các ngươi mà dám vô lễ với ta?”

Bạch y đầm máu, kiếm khí ngàn ngạt, gương mặt hần lạnh buốt như băng tuyết ngàn năm khiến người người rét run.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt tuy rằng sợ hãi muốn thoái lui, nhưng là, lệnh vua sao có thể khước từ?

Phong Tì kiềm chế nổi run sợ, nói “Tiểu Nguyệt, trước hết giết nam hài kia đi!”

Nguyệt Đồng đáp ứng một tiếng, trường kiếm trong tay chuẩn bị hạ xuống.

Đàn Hạo Thanh ngửa mặt lên trời mà hét lớn. Hắn tiến tới, khí thế như vũ bão, đánh bay thanh kiếm của Nguyệt Đồng, đem Thi Đồng lùi về sau. Hoa Tì, Tuyết Đồng thấy tình thế không ổn, nên song song tung chiêu thức, hồng lấy mạng kẻ kia. Nhưng Đàn Hạo Thanh lại tránh né được, hắn một bước tiến đến chỗ Phong Tì. Nàng vì bất ngờ nên không tránh né kịp, bị hắn một chưởng đánh vào ngực. Cầm Tì vì vậy được giải thoát.

Một chưởng của Đàn Hạo Thanh có thể làm đá vỡ. Phong Tì bị hắn đánh trúng trực tiếp nên gân cốt gãy đoạn, phun ra máu tươi, văng đi thật xa, không lâu sau thì chết.

Nguyệt Đồng gào hét, hùng hổ xông lên. Thi Đồng, Cầm Tì đoán trước được nên rút ra chùy thủ đeo bên hông. Đàn Hạo Thanh lặng lẽ nuốt lại một ngụm máu tươi đang muốn trào ra, phát tay áo, ra hiệu cho hai người bọn họ lùi về sau “Các người ở đây chỉ liên lụy ta. Chúng chỉ còn có ba người sao có thể thắng ta? Đi, mau tìm Họa Đồng rồi chuẩn bị nước nóng cho ta tắm rửa.”

Thi Đồng đáp ứng, lui sang bên. Nhưng Cầm Tì một bước cũng không rời đi. Đàn Hạo Thanh xuất huyết nhưng thần thái vẫn bình tĩnh, khinh thần “Cầm nhi, người trúng ám khí độc môn của Huyền Vọng tiểu tử, mau tìm Họa Đồng nhờ hắn lấy ra. Ta không muốn được một tiểu nha đầu liệt nửa người hầu hạ đâu.”

Cầm Tì đối với chủ tử thập phần tin tưởng, hơn nữa bản thân nàng đang bị thương, nếu ở lại chỉ là tăng thêm gánh nặng cho hắn. Lúc này Thi Đồng mới biết được Cầm Tì bị trúng ám khí. Hắn quá sợ hãi, cũng không để nàng nói câu nào nữa mà bế lên, phóng lên ngựa và nhanh thoát đi.

Đàn Hạo Thanh nhìn bóng dáng hai thuộc hạ xa dần mà trong lòng cười khổ. Hắn phát tay khiến cho Nguyệt Đồng ngã nhào về sau. Hiện chỉ còn có Tuyết Đồng và Họa Tì là còn cầm binh khí trong tay.

Toàn thân hắn khí lực hỗn loạn, gân cốt đau nhức, bụng bị chất độc tra tấn, vết thương cũ bên sườn phải lại hé miệng, ngực áo màu trắng nhiễm một màu đỏ tươi.

“Hắn không còn cầm cự được bao lâu nữa đâu.” Hoa Tì hét to.

Trước mắt Đàn Hạo Thanh bỗng nhiên tối đen, hắn tự cắn vào đầu lưỡi, bắt buộc bản thân phải thực sự tập trung. Vết thương cũ chưa lành thì vết thương mới lại xuất hiện, hắn vốn không muốn sử dụng đến chiêu thức hao tổn nhiều khí lực – nhiếp hồn ma nhãn, nhưng tình thế cấp bách, hắn không thể không làm như vậy.

Hoa Tì một đao chém tới. Trong lúc nàng định tung chiêu thì bắt gặp đôi mắt ánh lên những màu sắc kì lạ, luân chuyển không ngừng và vô cùng đẹp đẽ.

Nàng chưa từng nhìn thấy ánh mắt này của Đàn bối tử. Một người tâm cao khí ngạo như thế lại có ánh nhìn ôn nhu, uyển chuyển, đầy dịu dàng. mắt hồn thực cốt...khiến người ta si mê. Nếu hắn muốn ai chết thì người đó ắt cũng cam lòng tình nguyện.

Xuân tâm đang nhộn nhạo, bỗng nhiên nàng cảm thấy nơi ngực hơi lạnh. Phong Tì cúi đầu, thanh đao đáng lẽ đang nằm trên tay mình nay lại ở trong tay Đàn Hạo Thanh và xuyên thấu tim nàng.

Đàn Hạo Thanh lạnh lùng nhìn Phong Tì “Người đã là người chết rồi!” Hắn rút đao ra, Phong Tì ngã xuống.

Nguyệt Đồng cùng Tuyết Đồng hai mắt đỏ rực, giống như mãnh thú mà lao đến chỗ Đàn Hạo Thanh. Hắn tuy mất máu rất nhiều nhưng trên mặt vẫn giữ nét bình thản, thậm chí còn nở một nụ cười. Nam nhi đến lúc chết tâm vẫn như thiếp, sao có thể dễ dàng đầu hàng chứ?

Hắn vốn nhân từ, đối với bào đệ chỉ là khuyên nhủ chứ không khắc nghiệt giáo huấn. Vậy mà đối lại chỉ là sự phản bội từ người huynh đệ cùng huyết thống, ngữ tiền tứ đại thị vệ cũng không nghĩ đến công lao hạn mã hắn lập xưa giờ, nhắm thẳng hai tùy tùng hắn mà dồn họ vào đường cùng. Hắn tuy lạnh nhạt nhưng không phải là người vô tình. Đối với cái chết của tùy tùng cận thân, hắn cũng cảm thấy đau xót.

Lúc này chân khí hắn đã tan rã, kịch độc công tâm. Xem ra đây chính là trận chiến cuối cùng trong cuộc đời Đàn Hạo Thanh hắn.

Hắn có thể tồn tại đến bây giờ cũng chính là nhờ kiếm thức. Mặc dù khí cùng lực kiệt, nhiếp hồn ma nhãn cũng không thể sử dụng nhưng là tâm hắn lại đang vô cùng phấn nộ. Nên từng chiêu, từng chiêu xuất ra đều nhẹ nhàng, uy mãnh và có sức sát thương cao.

Nguyệt Đồng cùng Tuyết Đồng càng đấu càng kinh hãi. Nhìn thấy Đàn Hạo Thanh máu nhuộm bạch y nhưng phong thái cùng chiến ý vẫn cao ngất, khí thế lại càng ngày càng tăng. Hai người bọn họ vẫn là không tránh khỏi e dè.

Thời chiến quốc, khi thái tử Yến ra lệnh cho Kinh Kha đến Tần quốc ám sát Doanh Chính, Cao Tiệp Ly, bằng hữu của hắn đánh trúc đưa tiễn, y quan** như tuyết, âm điệu khảng khái bi thương, có phải đã biết trước được kết cục bi thương, không thể quay đầu lại hay không?

Thân đã là nam nhi, mà nam nhi đâu có chết cũng phải chết một cách vinh quang trên chiến trường.

Đàn Hạo Thanh tuy chỉ một người, lại trọng thương nhưng đao thế sắc bén, dồn ép Tuyết Đồng, Nguyệt Đồng phải lùi về sau. Lúc này Tuyết Đồng bị khí thế của hắn áp đảo, chiêu thức lộ ra sơ hở. Đàn Hạo Thanh lợi dụng cơ hội, ánh đao thần nhiên xẹt qua, khiến cho Tuyết Đồng đầu mình hai nơi. Nguyệt Đồng thừa cơ tiến sát, một đao chém xuống vai phải hắn, dòng máu đỏ tươi phụt lên không ngừng. Đàn Hạo Thanh nhíu mày, tay phải buông đao xuống, tả chưởng lại thuận thế đánh ra, trúng mặt Nguyệt Đồng, lập tức khiến hắn bay ngược về sau mấy trượng sau đó tắt thở.

Lúc này, những giọt máu văng tung tóe vương lên lông mi Đàn Hạo Thanh khiến cho trời đất chung quanh dưới mắt hắn biến thành một màu đỏ ghê người. Hắn đánh lâu như vậy, cuối cùng cũng hạ xong địch nhân, chân tay lúc này cực kì mệt mỏi. Hắn ngồi bệt xuống đất. Mùi máu tươi xộc lên khiến hắn muốn nôn mửa. Cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, hắn cũng không nhìn thấy rõ mọi thứ, trong lòng biết nếu mình trọng thương không chết thì Giang Nam Tổng nhân cũng có thể bắt được hắn hay là Đàn Huyền Vọng vẫn còn lẩn quẩn quanh đây. Nhưng dù là cách nào, hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Bỗng nhiên hắn nghe được mùi hương ngào ngạt truyền tới. Hắn như đang nhìn thấy nụ cười ngây ngốc của Tiểu Đặc Đầu, nhưng sao lúc này lại lộ vẻ lo lắng không yên.

Hắn tựa hồ còn rất nhàn hạ thoải mái mà nở nụ cười “Tiểu xuân, ai, người ngốc như vậy, thật không biết từ nay về sau người sẽ thế nào.”

Tiểu tử kia mấp máy đôi môi, giống như đang nói gì đó. Hắn cũng không rõ. Trước khi hôn mê, hắn còn cẩn thận dặn dò “Ngoan, tiểu xuân, đi, núp trong bụi cỏ. Nếu người đến là bọn người của cha người...thì người hãy chạy ra...Nếu là vị ca ca có nụ cười đáng sợ kia...thì...mau núp đi...hiểu không...?”

Sau đó, một làn gió nhẹ thổi qua. Đàn Hạo Thanh từ từ khép mắt lại.

Chú thích:

(*) Kim thiên thoát xác: Giống như ‘dương đông kích tây’ nhưng thay vì là đánh thì ở đây lại mang nghĩa là chạy trốn.

(**) : y quan này là chỉ mũ áo, y là quần áo, còn quan là mũ miện đội trên đầu.

10. Chương 10: Một Hồn Thực Cốt (Thượng)

Đàn Hạo Thanh lần này hôn mê không biết đã tốn bao nhiêu thời gian. Thật lâu sau đó hắn mới hồi phục lại tri giác, nhưng trước mặt lại mờ mịt, xung quanh là mây mù, dưới chân là mặt đất không ngừng chuyển động. Rồi, hắn lại mất đi ý thức. Khi ngẫu nhiên thanh tỉnh một chút, hắn thấy có rất nhiều nhân ảnh lướt qua lướt lại, cơ thể mình thì bị bàn tay ai đó chạm vào, nhưng chưa kịp phân biệt đối phương là ai thì hắn đã tiếp tục chìm vào mê man.

Toàn thân nội thương, ngoại thương lên đến hàng chục nên những chỗ đó nồng nặc mùi thuốc. Hắn còn mơ hồ cảm nhận được có người đang mổ thuốc cho mình. Cho dù kẻ đó là ai thì cũng thật là điên rồ. Thương tích của hắn nghiêm trọng như vậy, lại thêm kịch độc công tâm, dù cho có là Hoa Đà tái thế cũng không tài nào chữa được.

Khi ý thức ngày một rõ ràng hơn, hắn bỗng nhiên ngửi được một cổ hương khí trong veo, như đóa hoa mai đang nở rộ, kéo dài không tan. Theo bản năng, hắn bắt lấy ống tay áo của đối phương, lưu luyến không buông. Đối phương cũng không đẩy hắn ra, ngược lại còn ôm lấy hắn, tựa vào người hắn thật ấm áp.

Da thịt của người này thanh lương trơn bóng, khiến cho Đàn Hạo Thanh chỉ vừa chạm vào đã thấy khuây khỏa cực kì. Cảm giác mềm mại, nhẵn nhụi khiến hắn càng ngày càng tham lam. Hắn vươn tay, đem người nọ ôm vào lòng thật chặt.

Hương thơm cũng vì thế mà nồng đậm hơn. Nó nhẹ nhẹ theo không khí đi vào mũi hắn, mát hờn thực cốt, vô cùng hương diễm. Dục hỏa* không hiểu sao lại tăng vọt khiến hai mắt hắn đỏ ngầu.

“Bối tử gia, độc này căn bản không có thuốc giải.”

Lời nói của Kỳ Tì trước khi chết đột nhiên quanh quẩn bên tai hắn.

“Bối tử gia, ta nói cho ngài biết, biện pháp duy nhất có thể giúp ngài sống sót . . . Ngài dạy chúng ta thái huyền chân khí. không cần phải nói, có thể đem kịch độc trên người mình truyền cho kẻ khác. . . .”

“Bối tử gia, ngài có tính khiết phích, từ trước đến nay chán ghét khuê phòng chi nhạc. Nhưng việc này liên quan đến tánh mạng, ngài chẳng lẽ cứ cứng đầu như vậy sao?”

Đúng vậy, hắn làm sao cam tâm chết đi? Hắn còn trẻ, tư chất thông minh, võ học thiên phú, xuất thân từ dòng dõi vương hầu quý tộc, trải qua muôn vàn cực khổ cốt chỉ để đạt đến đỉnh cao võ học. Từ khi nam hạ tới nay, đánh không địch thủ, duy chỉ gặp người ngang tài ngang sức mình là Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa. Nhưng Lưu Thế Nghĩa dù có cao minh đến đâu thì cũng đã cao tuổi. Một vài năm nữa sẽ trở thành một kẻ tuổi già sức yếu, còn hắn thì đường tương lai đang rộng mở, có cơ hội uy chấn vô lâm.

Hắn tuyệt không cam tâm chết đi, ngay lúc này.

Kịch độc của Đàn Huyền Vọng cực kì lợi hại. Hắn không những âm hiểm mà còn rất cẩn thận, chặt chẽ. Nếu đã quyết định hại người nào, chắc chắn hắn sẽ không cho người đó cơ hội tìm được con đường sống. Hiện nay Đàn Hạo Thanh bị kịch độc công tâm, mất máu nhiều nhưng cũng may là hắn còn có thái huyền chân khí.

Sở dĩ võ công của Đàn Huyền Vọng chênh lệch rất nhiều so với hắn cũng là vì hắn không có học được công phu của Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng. Hắn có nằm mơ cũng không ngờ, Thủy Tinh Đăng bản thiếu trung mà Bắc Tổng trấn quý còn có một loại gọi là thái huyền chân khí Chỉ cần hắn vượt qua sự chán ghét của bản thân, tìm một nữ tử trải qua đêm xuân nồng thắm, đem nàng ta trở thành kẻ chết thay thì hắn sẽ hoàn toàn vô sự.

Tuy rằng đường đệ của hắn ác độc nhưng hắn, Đàn Hạo Thanh cũng không phải là kẻ thiện lương. Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến tánh mạng, hắn cứ nhiên sẽ không thương hoa tiếc ngọc hay giả vờ làm bộ làm tịch, đóng vai quân tử. Nhưng vấn đề nan giải nhất chính là tính khiết phích của hắn.

Nữ tử thanh lâu thân thể quá bẩn thỉu, không xứng đáng để hắn bén. Nhưng nữ tử bên cạnh thì lại khác, hương thơm ngọt ngào, da thịt trơn láng. Đây chẳng phải là kẻ hắn cần tìm sao?

Hắn trước ôm lấy bờ vai gầy của người nọ, sau dúi đầu vào mái tóc dài mềm mượt của đối phương mà tận hưởng hương thơm mê người. Mùi thơm như thế càng ngày càng nồng đậm, thơm ngát, khiến cho nam nhi dù có sắt đá đến đâu cũng phải tan chảy. Dục hỏa trong người cứ nhiên tăng vọt một cách không thể khống chế được.

“Thanh ca? Người tỉnh rồi à?” Người nọ không ai khác chính là Tiểu Đạc Đầu.

Ngày đó hắn tận mắt chứng kiến Đàn bối tử chiến đấu, bị điểm huyết nói, núp trong bãi cỏ mà toàn thân run rẩy. Sau khi huyết đạo được hóa giải, hắn ngay lập tức bổ nhào đến bên cạnh Đàn Hạo Thanh thì phát hiện người kia đã hôn mê, dù cho gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Cũng là hai người bọn họ mạng lớn. Vào lúc này, ngoại ô vắng người đột nhiên xuất hiện một đội xe ngựa. Nguyên lai là thể gia công tử của triều đình “Tích hương tài tử” danh xưng Mạnh Thị Lang công tử đi qua. Hắn nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu một thân nữ trang, tư dung tuyệt đẹp, đang nằm trên người một nam tử mà

bi thương khóc lóc, nên cho rằng đây là một cặp phu thê xấu số, trên đường gặp thổ phỉ, chỉ là không biết vì sao người thê tử vẫn còn lành lặn. Bọn tôi tớ tiến tới, mong tìm hiểu rõ sự tình nhưng rốt cuộc ông nói gà bà nói vịt nên mọi chuyện cứ loạn cả lên. Mạnh công tử thấy thế bèn cứu cả hai người mang về phủ đệ, không những thế còn cho truyền đại phu đến chữa trị cho Đàn Hạo Thanh.

Vị đại phu này tuy không phải là lang băm, nhưng hắn cũng không thể đoán ra kịch độc vô danh trên người Đàn bối tử mà chỉ có thể thay hấn bằng bó ngoại thương, điều trị nội thương. Bởi vậy thương thế trên người Đàn Hạo Thanh cũng giảm đi ít nhiều, chỉ là kịch độc ngày càng lan rộng. Tiểu Đạc Đầu thấy hấn bất tỉnh, tuy rằng ham chơi cũng không hề rời đi một bước mà túc trực cả ngày bên giường hấn.

Hôm nay, Đàn Hạo Thanh mơ mơ màng màng nắm lấy tay áo hấn, Tiểu Đạc Đầu biết hấn sắp tỉnh nên không đẩy ra mà ngược lại còn thêm vui mừng. Hấn kế thừa thể chất của mẫu thân, trời sinh có hương thơm lạ lùng, mũi hoặc lòng người. Nghe nói mẫu thân hấn năm đó lơ lửng điểm này để mê hoặc nam nhân, sau đó ra tay hãm hại. Nếu không thì giang hồ đã không nổi lên sóng gió a!

Đàn Hạo Thanh bị trọng thương, tự chủ giảm xuống, hơn nữa lời nói của Kỳ Tì trước lúc chết lại rất phù hợp với ý định phải sống của hấn. Ngửi được mùi hương của cơ thể kia, dục vọng hai mươi năm hấn kiềm chế nhất thời bộc phát, ý loạn tình mê, đem thân mình trong sạch bao năm gửi lên tận chín tầng mây.

Thực khí tán loạn khắp các kinh mạch, Đàn Hạo Thanh miễn cưỡng ngưng thần, thái huyền chân khí truyền đi khắp người, thân thể lúc này xụi lơ nay lại tuôn trào sinh lực, giống như hồi quang phản chiếu. Hấn vứt bỏ sự kiêng kỵ, trở mình một cái, đem Tiểu Đạc Đầu đặt dưới thân.

Hương thơm êm dịu. Đôi môi anh đào mềm mịn lại trơn bóng, cái lưỡi nghịch ngợm lại linh động. Hấn cùng giai nhân trên đũa giữa những nụ hôn ẩm ướt, hương thơm nhẹ nhàng càng tăng thêm phần kích thích. Cảm giác này thật sự rất tuyệt, nếu vì nàng mà chết, hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Tiểu Đạc Đầu nhất thời trở tay không kịp nên phản ứng hơi ngượng ngập. Hấn dùng lưỡi đáp trả người kia, lâu lâu lại phát ra tiếng cười ngây ngô. Nay tiếng cười càng làm cho xuân tình của Đàn Hạo Thanh tăng thêm mấy phần.

Trong ngực cơ hồ có những ngọn lửa đang bập bùng khiến toàn thân nóng rực, Đàn Hạo Thanh không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Tay hấn run nhẹ, theo vật áo tiến vào bên trong, mượn trốn đôi vai trần, tiếp xúc với làn da mịn màng, ấm áp. Thuận đà, hấn tiến dần xuống xương quai xanh quyến rũ rồi đến tấm lưng dài, gợi cảm.

Tiểu Đạc Đầu vẫn ngỡ ngàng mà nằm yên một chỗ, tùy ý hấn muốn làm gì thì làm. Trước đây Cầm tỷ cũng có hôn nhẹ qua. Vả lại hấn thích Thanh ca, vậy nên thân thể này, Thanh ca muốn hôn bao nhiêu cũng được. Nhưng mà, hấn nào biết được mức độ sâu xa của hành động tiếp theo.

Bởi vì luyện kiếm nhiều năm nên đôi bàn tay của Đàn Hạo Thanh tương đối thô ráp. Đôi bàn tay đó ở trên làn da mỏng manh xoa đi xoa lại, tuy rằng không phải thô bạo nhưng lại khiến Tiểu Đạc Đầu ngứa ngáy không thôi. Rốt cuộc chịu không nổi, hấn khanh khách cười rộ lên, thân thể cũng run rẩy, nhưng bàn tay kia nhất quyết không chịu rời đi, mà lưu luyến vuốt ve lưng hấn mãi. Tiểu Đạc Đầu nhìn không được hơi rụt thân lại, bất giác dùng tay đẩy người kia ra một chút.

Đàn Hạo Thanh lúc này thần trí đảo điên, không nghĩ đến Tiểu Đạc Đầu sẽ chống cự nên nhất thời sinh khí, một tay xé nát quần áo trên người hấn sau đó thô bạo quăng hấn lên giường.

Tiểu Đạc Đầu thấy trò chơi bắt đầu chuyển biến xấu. Vị ca ca với ánh mắt ôn nhu của hấn đã biến đi nơi nào? Thời tiết mùa đông thật khắc nghiệt, cơ thể trần trụi của hấn cảm thấy rét run. Cái lưỡi nóng ẩm của Đàn Hạo Thanh bá đạo liếm láp khắp thân thể hấn, ngay cả miệng cũng bị người quấy rối, hấn gần như bật khóc nói “Thanh ca, người tỉnh lại đi. Người cần ta đau quá!”

Đàn Hạo Thanh lúc này đang bị dục hỏa thiêu đốt, tâm trí điên cuồng thì làm sao có thể để ý đến lời van xin mỏng manh của hấn chứ?

Bàn tay to tiếp tục xoa lấy bộ ngực nhẵn nhụi, và khi bắt gặp hai đóa thù du yêu kiều, Đàn Hạo Thanh càng thêm mê muội, âm hương càng đậm, tình dục càng si. Hấn không suy nghĩ cũng không màng đến tiếng rên rỉ của người kia mà dùng tay véo lấy nụ hoa xinh tươi, sau đó còn dùng răng cắn lấy đóa thù du còn lại.

“Đau! Đau quá!”

Tiếng rên của Tiểu Đạc Đầu khiến Đàn Hạo Thanh càng thêm kích thích. Hắn nhanh nhẹn tách hai chân Tiểu Đạc Đầu sang bên để lộ ra cục huyết khiến lòng người rung động, sau đó thô bạo đi vào.

Nhưng kẻ mới trải qua lần đầu giao hoan như Tiểu Đạc Đầu làm sao có thể chịu đựng được kích thước cực đại của Đàn Hạo Thanh. Chỗ ấy vì thế bị xé rách, mùi máu cũng bắt đầu lan toả trong không khí. Đàn Hạo Thanh bị mùi tanh này làm cho khựng lại, trí óc cũng bắt đầu thanh tỉnh.

“Thanh ca, Tiểu Xuân đau quá. . . .” Tiểu Đạc Đầu nhìn hắn với vẻ mặt đáng thương, hai hàng nước mắt đã tuôn dài.

Gương mặt Đàn Hạo Thanh chuyển sang trắng bệch: Ta đã làm cái gì? Người này, không phải là nữ nhân...vả lại chỉ là một đứa nhỏ...

– huống chi, mình vượt qua tính khiết phích cũng là muốn đem kịch độc trên người truyền cho kẻ khác; kịch độc này vô cùng khó giải, nếu trúng phải thì chỉ còn con đường chết .

Tiểu xuân không có nửa điểm võ công, nếu trúng độc e rằng chưa tới nửa nén nhang hắn đã...

Đàn Hạo Thanh cắn răng suy nghĩ. Nội vách nóng hổi đột nhiên co lại, ép chặt ‘dục vọng’ khiến hắn không nhận được mà để thoát ra một tiếng rên “Người...”

Hai má Đàn Hạo Thanh đã đỏ hồng, hắn nhỏ giọng nói “Tiểu, tiểu xuân, ngưng động đây, ta. ta.”

Tiểu Đạc Đầu cũng không có nghe, hắn khó chịu vặn vẹo thân mình, vốn là muốn ly khai vật thể độc ác kia nhưng không ngờ vô tình tăng thêm sức kích thích, hai vách tường bên trong không tự giác mà co lại. Bên trong theo bản năng nuốt lấy người kia khiến hắn mãi đắm chìm. Mất hồn thực cốt...thì ra là như thế này a.

Được một lúc thì lý trí Đàn Hạo Thanh lại kêu gào. Nhưng hắn đang ở nửa đường, chân tay luống cuống, dù tiến hay lùi cũng đều không xong.

“Ấn.” Đột nhiên Tiểu Đạc Đầu rên lên một tiếng, hai con ngươi trong suốt bị phủ bởi một lớp sương mờ, mùi thơm của da thịt cũng đậm đà hơn.

Nữ cung chủ trên người có hương thơm kì lạ. Chỉ cần nam nhân cùng nàng một đêm ái ân thì sẽ biết thế nào là mất hồn thực cốt, là dục tiên dục tử.

Đàn Hạo Thanh bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Đàn Huyền Vọng lúc đó.

Tiếng rên rỉ đầy hương diễm cùng mùi thơm này cũng không thành vấn đề gì đối với đôi mắt mê ly như thu thủy của thiếu niên, hấp dẫn đến độ không ai có thể từ chối được. Ai, này đôi mắt làm người ta hồn xiêu phách lạc, này mùi hương mất hồn thực cốt, ngay cả nhiếp hồn ma nhãn của hắn cũng chẳng thể nào bì kịp.

Đàn Hạo Thanh muốn đem hết những thứ gọi là lý trí mà bác bỏ hết. Hắn muốn tự do giải phóng dục vọng của chính mình, làm cho mình đi vào cơ thể thơm ngon này sâu hơn nữa. Cảm giác mềm mại, mê đắm như vậy khiến cho người ta hận không thể chết chìm trong đó, cam tâm tình nguyện mãi mãi trầm luân.

Trong căn phòng nhỏ, tình dục cùng hương thơm hòa quyện một cách đậm đặc, tiếng rên rỉ ngọt ngào vang lên yếu ớt khiến cho ai nghe đâu cũng phải đỏ cả mặt mày.

Bỗng nhiên Đàn Hạo Thanh thấy một lực ép vô cùng to lớn đang cuốn lấy dục vọng của hắn, chợt thực khí cuộn cuộn nổi lên như Trường Giang, Hoàng Hà gặp nhau, như nước tuôn tràn vào cơ thể đối phương. Trái tim hắn như muốn nổ tung, bỗng nhiên thái huyền chân khí lại xuất hiện, lôi kéo kịch độc toàn thân quy tụ về một chỗ, chuẩn bị phóng thẳng vào sâu trong người kẻ đối thân.

“Không, không!” Cảm xúc mãnh liệt khiến hắn không kiềm chế được mà bùng nổ trong người Tiểu Đạc Đầu kèm theo tiếng kinh hô thật lớn. Sau đó, vì không chịu được cảm giác bất ngờ này, Đàn Hạo Thanh lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Chú thích:

(*) Dục hỏa: Lửa tình.

11. Chương 11: Mất Hồn Thực Cốt (Hạ)

Khi hấn tỉnh lại thì vết thương toàn thân lại bắt đầu đau nhức, thực khí một lần nữa tán loạn, độc tố chảy qua huyết vị kinh mạch như muốn vỡ ra.

– nhưng mà, Đan Hạo Thanh biết, kịch độc vô danh luôn uy hiếp tánh mạng mình đại bộ phận đã đi theo dục vọng vào bên trong cơ thể người khác. Hiện giờ bất quá chỉ còn lại một chút, chỉ cần hấn vận nội công thì rất nhanh sẽ có thể giải trừ.

Nhìn thấy cơ thể trần trụi trắng nõn của Tiểu Đạc Đầu đang dề lên người mình, không nhúc nhích cũng không có hơi thở, trong lòng Đan Hạo Thanh đột nhiên ngổn ngang bao nhiêu cảm xúc.

Hắn trời sinh đã rất thích sạch sẽ, tuyệt đối không thích người khác cùng mình nằm chung chăn, nhưng hiện cả người lại dơ bẩn một cách không thể tưởng tượng được. Nhưng mà... từ khi quen biết Tiểu Bạch Si tới nay, có loại sự tình khó tin nào mà hắn chưa từng gặp, gây cho hắn biết bao tình huống dở khóc dở cười...nay lại cùng hắn. Huống chi Tiểu Đạc Đầu lại lãnh nhận kịch độc từ hắn, e là không tới nửa khắc, tiểu tử này sẽ lìa đời.

Là hắn, là hắn đã giết chết Tiểu Bạch Si ngu ngốc, trói gà cũng không chặt.

Tâm trạng hắn đang ảm đạm lắm, ngay cả vận công đẩy độc hắn cũng không muốn làm. Nhìn đến vết thương nơi hạ thể Tiểu Đạc Đầu, hắn bỗng nhiên úp mặt lên lưng tiểu tử này mà rơi lệ.

Kỳ Tì đã chết, Cầm Tì trúng ám khí, Thi Đồng bị thương còn Họa Đồng thì chẳng rõ tông tích, Đan Huyền Vọng trở mặt thành thù, huống chi hắn còn giết chết tứ đại thị vệ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Hoàn Nhan Lượng chắc chắn sẽ tin lời thoát khỏi của Đan Huyền Vọng, đem Đan Hạo Thanh biến thành kẻ phản quốc mà ra lệnh tầm nã...

Mà hắn lại chính là kẻ địch của toàn thể người Tống.

Thiên hạ to lớn nhưng không có chỗ cho hắn dung thân...

Lúc này, ngay cả Tiểu Đạc Đầu cũng...

Nam nhi dẫu chết cũng không rơi lệ nhưng là lúc này hắn lại rất đổi thương tâm.

Đan Hạo Thanh gục trên mình Tiểu Đạc Đầu mà khóc một cách đầy bi thương.

Bỗng nhiên, thân thể phía dưới đột nhiên thoát ra hơi thở mỏng manh, thiếu chút nữa hại hắn lăn xuống giường. Hắn ngừng khóc, dáo dác nhìn Tiểu Đạc Đầu.

Tiểu tử kia tuy vẫn nhắm mắt, nhưng hô hấp ngày càng mạnh mẽ, gương mặt lúc xanh lúc hồng, chắc hẳn là đang bị kịch độc tra tấn.

Đan Hạo Thanh biết ngay cả chính mình cũng vô pháp chữa trị loại độc này chứ đừng nói đến Tiểu Bạch Si ngốc nghếch, ngay cả nửa điểm võ công cũng không biết. Hơn nữa gương mặt hắn có vẻ rất thống khổ, hiển nhiên là bị ốm đau tra tấn. Đan bối tử không đành lòng nên muốn tiễn hắn đi một đoạn. Hắn cắn răng, tay đặt lên cổ Tiểu Đạc Đầu, đang định dùng sức thì gương mặt tiểu tử kia hồng hào lên, hai tay cũng bắt đầu giãy giụa.

Đan Hạo Thanh lảo lảo nói: đi đi, đi cho êm đẹp. Hai tay hắn nhất thời buộc chặt lại. Bỗng nhiên một nắm đấm bay thẳng tới, đánh trúng mắt trái hắn. Đan bối tử cũng vì bất ngờ nên hai tay bất giác buông lỏng ra.

Đan Hạo Thanh cả kinh: sức lực này, nắm đấm này...trong phòng lúc này tuyệt không có người thứ ba, Tiểu Đạc Đầu làm thế nào có thể đánh ra một nắm uy lực như vậy?

Đàn bối tử bình tĩnh lại thì thấy Tiểu Đạc Đầu đã quay về ngủ khò, càng kinh ngạc hơn là hần ngáy như sấm, không có dấu hiệu sẽ tỉnh ngay lúc này.

Khóe miệng Đàn Hạo Thanh hơi run rẩy. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tình cảnh của Tiểu Đạc Đầu thì có cho vàng hần cũng tin rằng tiểu tử này là gián điệp do bọn người Tống cài đến bên cạnh hần, thừa cơ ám sát.

Hần hơi tức giận, hung hăng nắm lấy bả vai Tiểu Đạc Đầu mà lắc “Người đứng lên cho ta! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cùng lúc đó, hần cảm nhận thấy chân khí trong người chỉ còn lại bốn thành, những phần còn lại giống như đổ hết xuống biển, biến đi đâu mất, cũng khó trách tiểu tử kia một quyền đã có thể đánh trúng hần.

Lòng bàn tay cứ nhiên tiếp xúc với làn da mịn màng nơi đôi vai Tiểu Đạc Đầu, bản tính khiết phích của hần chẳng những không nổi dậy mà ngược lại còn gợi trong trí nhớ hần đêm xuân tình vừa rồi...Tuy là thân nam nhi nhưng tiểu tử này lại kế thừa hương thơm trời sinh của mẫu thân, khiến dục hỏa của Đàn bối tử trào dâng mạnh mẽ.

Sự lay động của hần khiến cho Tiểu Đạc đầu đang say ngủ thập phần bất mãn. Hần xoay mình, một cước hướng bụng Đàn Hạo Thanh mà đá tới. Cũng may Đàn bối tử đã có phòng bị trước, nhanh tay bắt lấy cổ chân hần.

Nhưng cổ chân hần lại trơn bóng, mềm mại, như ngọc sinh hương. Nhờ cử động rất nhỏ này, Đàn Hạo Thanh cơ hồ có thể nhìn thấy giữa hai chân kia là một mảnh xuân tình, làn da trắng nõn và vật nhỏ phớt hồng cũng thật xinh đẹp. . . .” Phốc! Máu mũi hần tuôn trào. Đàn bối tử không ngừng nguyên rửa bản thân. Sao hần có thể nổi tà tâm với một đứa nhỏ chứ?

Hần dùng tay bịt mũi, ngăn chặn sự tấn công của làn hương quyến rũ kia. Hần muốn hỏi ông trời vì cái gì lại muốn đùa giỡn hần? Có phải vì thấy cuộc sống hai mươi năm nay của hần quá trơn tru bằng phẳng không?

Đúng lúc này, cổ chân bị hần cầm trên tay bắt đầu rục rịch. Cũng phải, hần nắm lâu như vậy, giờ lại không có ý định buông ra nên Tiểu Đạc Đầu lần nữa, một cước đá trúng con mắt còn lại của Đàn Hạo Thanh. . . Như vậy, tả hữu hai mắt đều đen, thật là cân xứng a!

Đàn Hạo Thanh nửa tức nửa mừng. Trong người mang trọng thương mà cảm xúc lại thay đổi không ngừng nên hần, lần thứ N ngất xỉu.

Tiểu Đạc Đầu mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Đàn Hạo Thanh đang nằm trên người mình nên thất thanh hét lớn “Thanh ca, người sao rồi?” Hần dùng sức nâng đầu người kia lên quan sát. Hai mắt Đàn bối tử lúc này hai bên thâm tím, mũi vẫn còn vương lại một vệt máu dài.

Tiểu tử kia nghiêng đầu suy nghĩ một chút sau đó ha hả cười to “Thanh ca biến thành gấu mèo rồi!”

Nhưng nói đi nói lại thì cũng thật là kì quái. Hần lúc này bị Đàn Hạo Thanh cường bạo, đáng lẽ phải đứng không nổi mới đúng. Vậy mà bây giờ tinh thần lại thoải mái, thân thể hào sảng như vậy... Đúng là có chuyện kì quái a!

Hần giơ tay nhắc chân, có thể cảm nhận được có một dòng khí đang tuôn trào, chuyển động ngay trong cơ thể.

Bởi vậy, chuyện hần có thể đánh Đàn Hạo Thanh hai mắt bầm tím là hoàn toàn có thật. Và lúc này, trong thân hần còn có một nguồn nội lực mạnh mẽ.

Chẳng lẽ xá nữ huyền công mà mẫu thân đã truyền cho hần ngay từ khi còn trong bụng mẹ lúc này đã có tác dụng?.

Người mang trên thân loại võ công này có thể thông qua việc giao hợp với nam tử, hấp thu nội công của kẻ đó và biến nó thành thực khí của chính mình.

Tuy rằng Tiểu Đạc Đầu không có luyện tập loại võ công này, nhưng do lúc đó Đàn Hạo Thanh vận thái huyền chân khí, đem kịch độc truyền vào cơ thể hần, âm dương kết hợp nên mới vô tình làm cho xá nữ

huyền công vận chuyển. Vì vậy, qua chuyện ân ái vừa rồi, trên người Tiểu Đạc Đầu không những mang kịch độc vô danh mà còn có thêm sáu thành công lực của Đàn bối tử.

Tiếng hai người tranh chấp rớt cuộc khiến cho bọn người trong trang viên nghe thấy. Tích Hương tài tử nổi danh thương hoa tiếc ngọc lòng như lửa đốt, không đợi được phá cửa xông vào. Ngay lập tức, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ đập vào mắt hắn.

Hai thân người đang ôm lấy nhau. Căn phòng nhỏ nhở nùng đượm một mùi tanh khó nói. Một người hai mắt thâm quầng, máu mũi cò tuông, một người dung mạo kiều mị, thân thể mê người, là một tiểu mỹ nhân. Nhưng mà, vị tiểu mỹ nhân này thân trần như nhộng, lộ ra bộ ngực bằng phẳng – bằng chứng chứng minh hẳn đích thật là nam nhân.

Tích Hương tài tử không chịu được đả kích, kinh hô một tiếng rồi ngất ngay tại cửa.

Tích Hương tài tử Mạnh công tử xuất thân từ thư hương thế gia, bản thân cũng tài trí hơn người, bảy bước thành thơ. Chỉ tiếc trời không cho hắn được vẹn toàn, không cho tướng mạo hắn được hoàn mỹ, miễn cưỡng mà nói thì cũng là tạm được. Hắn là một tài tử, đáng lẽ phải phong lưu đa tình nhưng ngặt nỗi lại mắc khuyết điểm lớn như vậy. Điều đó một thời gian đã khiến hắn rất phiền lòng. Cũng vì thế mà hắn phát huy tính tình hào hoa phong nhã để che dấu khuyết điểm to lớn ấy. Hắn rất thương hương tiếc ngọc, phàm nghe nữ tử thanh lâu tuyệt sắc đặc tội quan lại hắn liền ra tay cứu giúp. Nhìn nữ tử nghèo khổ bị ức hiếp, hắn cũng thay nàng giành lại công lý. Mạnh phủ được xây to lớn như vậy cũng chỉ để cho các nàng có nơi dung thân.

Duyên cớ lần này, hắn vô tình bắt gặp đôi phu thê đáng thương, tiểu nương tử lại xinh đẹp như vậy nên hắn không chỉ ra tay cứu giúp mà còn không ngại tốn tiền của mượn đại phu tới chữa trị cho Đàn Hạo Thanh. Hắn làm nhiều việc như vậy cũng chỉ muốn đổi lấy nụ cười của tiểu nương tử thôi. Đáng tiếc thay trời lại cho hắn chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó. Thật là tức chết !

Hắn ngất đi, sau đó được hạ nhân luống cuống nâng trở về phòng. Một hồi lâu hắn mới tỉnh lại, dựa người trên trường kỷ mà tìm đập liên hồi.

Không lâu sau, bọn tôi tớ tiến vào bẩm báo, nói là có tiểu nương tử cầu kiến. Mạnh công tử hơi ngần người, nhưng vẫn phân phó mời vào.

12. Chương 12: Kiến Sát Vệ Giới

Tiểu Đạc Đầu thay quần áo, mặc vào người một bộ lam y thanh nhã. Màu sắc này vô tình làm cho làn da trắng ngần của hắn càng thêm xinh đẹp. Hai bên tai trắng nõn còn để lại vô số hồng ửng. Mạnh công tử tất nhiên nhìn thấy điều đó nên ho khan mấy cái.

Bởi vì khi Đàn Hạo Thanh hôn mê bất tỉnh, hắn cũng có đến vấn an vài lần, còn thường xuyên đưa thuốc, cùng Tiểu Đạc Đầu tiếp xúc mấy lần nên hai người có thể gọi là có quen biết.

Tiểu Đạc Đầu là người ngây thơ, không biết đề phòng người khác nên mới đến bên cạnh Mã công tử, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn “Mạnh đại ca, ca ca của ta tỉnh rồi. Lý đại phu nói nếu muốn hắn mau khỏe cần phải có thuốc tẩm bổ. Ta hỏi Thu Nguyệt tỷ tỷ, nàng ấy nói người có. Ca ca, người cho ta được không?”

Mạnh công tử kinh ngạc nhìn bàn tay trắng như tuyết đang nắm lấy mình, đã vậy còn có một hương thơm kì lạ xộc vào mũi, tuy nhẹ nhưng cũng khiến người ta ý loạn tình mê. Một mỹ nhân trời sinh như thế, sao lại có thể là nam nhân chứ?

Thở dài một hơi, Mạnh công tử lấy tay áo che khuất mặt “Có vi luân thường a có vi luân thường!” *

Tiểu Đạc Đầu nghe không hiểu nên đành hỏi lại “Luân tràng là cái gì? Ăn có ngon không?”

Nhưng lại nhớ đến nguyên nhân khiến cho mình đến đây, hần vội nói “Mạnh đại ca người đem hà thủ ô cho ca ca ta tắm bổ có được không? Lý đại phu nói thương thể của ca ca ta đột nhiên có chuyển biến tốt, hiện chỉ cần hảo hảo điều dưỡng nữa thì rất nhanh sau đó sẽ hồi phục.”

Mạnh công tử cảm thấy hận. Tiểu nương tử thiên kiều bá mị tự nhiên dùng một cái biến thành nam hài, đã vậy còn có mối tình thâm thiết với nam nhân khác. Hần tự nhận xưa nay là người phong độ. Tục ngữ cũng nói quân tử phải bao dung rộng lượng nhưng mà hiện hần không cam lòng, nên cố ý khiến người kia khó xử “Tiểu Xuân cô nương, ách, không, Tiểu Xuân công tử. ta cứu giúp huynh đệ các người, mang vào quý phủ, lại mời thầy thuốc đến chữa trị cho ca ca người, trước sau đã tốn hơn trăm lượng bạc. Khụ, mà hà thủ ô lại là bảo vật. Tuy nói quân tử làm ân không chờ báo đáp. Nhưng bạc của bản công tử cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Ách, người.”

Tiểu Đạc Đầu nghe hần nói cũng hiểu rõ ràng. Mạnh công tử đã nói trắng ra như thế, hần không hiểu cũng phải hiểu “Nói vậy Tiểu Xuân phải mang bạc đến đổi lấy hà thủ ô? Bằng không ca ca ta sẽ thể tắm bổ?”

Mạnh công tử vốn muốn làm hần khó xử liền gật đầu nói “Đúng là như vậy...”

Tiểu Đạc Đầu nhìn hần, nở nụ cười cam đoan “Vậy Tiểu Xuân sẽ đến đây sống, kiếm bạc trả người, có được không?”

Mạnh công tử nhìn thấy lúm đồng tiền nở rộ trên má hần, sáng quắc như xuân đào, nhất thời hoa mắt mà ngơ ngác gật đầu “Hảo, Tiểu Xuân, người muốn gì cũng được.”

Mạnh công tử đột nhiên bình tĩnh, nói “Người, Tiểu Xuân người.”

Tiểu Đạc Đầu không để ý đến hần mà cầm đầu chạy đi, vừa chạy vừa hét lên hồ hởi “Thu Nguyệt tỷ tỷ, công tử đồng ý cho ta làm việc đổi bạc, người mau sắc thuốc cho ca ca ta uống đi!”

Thu Nguyệt bên ngoài nghe được nên lên tiếng đáp ứng “Hảo! Ta giao thuốc rồi, đợi một khắc nữa sẽ có ngay.”

Tuy trời mùa đông lạnh giá nhưng Mạnh công tử lại chảy mồ hôi. Ngay cả đại nha hoàn Thu Nguyệt cũng biết hần không thể cự tuyệt yêu cầu của tiểu tử này a!

Nhưng không như những gì Mạnh công tử đã tiên liệu, Tiểu Đạc Đầu càng giúp thì việc đã nhiều lại càng nhiều thêm.

Ngày đầu tiên, Thu Nguyệt nghĩ tình hần được nuông chiều từ bé, chưa làm qua việc nặng, nên an bài hần cùng mấy nha đầu đến thư phòng dọn dẹp. Năm mới sắp tới, từ trên xuống dưới của Mạnh phủ đều cần được tổng vệ sinh, thư phòng xem như là ít công việc nhất, chỉ cần lau bụi trên mấy kệ sách là được. Nhiều lắm chỉ là dọn dẹp lại mấy thứ công văn mà công tử để lung tung trên bàn, Thu Nguyệt trước đó cũng đã nhờ một vài người treo mấy bức liễn lên, không dám để Tiểu Đạc Đầu động tay vào.

Đột nhiên con mèo Ba Tư trong phủ chạy đến thư phòng, đằng sau là mấy nha hoàn đang tất bật rượt theo. Tiểu Đạc Đầu cứ nhiên xung phong ra hỗ trợ, nên chạy theo tiểu súc sinh. Không may, hần vấp chân vào vũng nước, ngã nhào vào kệ sách gần đó khiến cho bao nhiêu sách quý cất giữ bao lâu nay trong một khắc đều tan tành.

Ngày hôm sau Thu Nguyệt rút kinh nghiệm, không dám để tiểu tử tông này chạm vào bất cứ thứ gì quan trọng bèn gọi một gã sai vặt mang hần đi quét lá rụng. Lúc ấy cũng đã gần về chiều, gió lạnh thấu xương, mấy cây đại thụ trong viện cũng đã rụng hết lá, chỉ có mỗi cây Tùng Bách là còn một chút lá cây héo úa.

Tiểu Đạc Đầu ý lại vào sáu thành công lực mà Đàn Hạo Thanh truyền cho, hần vận công, sau khi chuẩn bị đầu vào đó thì hần phi người lên, dùng xẻng chém qua chém lại mấy đường khiến mấy tán cây còn sót lại cũng lìa khỏi thân. Sau đó hần hăm hở quét đi. Trong đình sau đó chỉ còn lại mấy thân cây trụi lủi.

Tới ngày thứ ba, bao nhiêu tình huống xảy ra khiến Thu Nguyệt muốn sút đầu mẻ trán, nên nàng mới phân phó hần đến phòng bếp phụ giúp. Trước đó nàng cũng cẩn thận dặn dò người quản lý phòng bếp – Béo Thắm – không được để hần động tay vào những thứ quan trọng.

Béo Thắm không hổ là người có kiến thức sâu rộng. Vừa nghe nhắc tới chiến tích của tiểu Đạc Đầu, nàng liền nhanh chóng trộn đậu đỏ và đậu xanh vào một cái rổ, bắt hần ngồi đó lựa ra từng hạt. Cũng nhờ vậy

mà Tiểu Đạc Đầu không có thêm cơ hội làm hư bột hư đường.

Tới nửa đêm thì Đàn Hạo Thanh tỉnh dậy. Hắn cảm thấy toàn thân, ngoại trừ công lực bị mất đi hơn một nửa thì mọi thứ dường như đã có chuyển biến tốt đẹp. Hắn nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh thì nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu, tay cầm chén thuốc mà cười hì hì.

Tâm tình hắn lúc này có chút phức tạp. Tinh thần hắn không đủ kiên định, không những bị hương thơm của Tiểu Bạch Si này mê hoặc mà còn trong lúc nửa tỉnh nửa mê mà cưỡng bạo người ta, còn đem kịch độc trên người cho hắn. Đàn Hạo Thanh thật không còn mặt mũi nào để đối diện với tiểu tử này nữa, nhưng mà...

Hắn một ngụm quán hạ chén thuốc rồi chộp lấy cổ tay kẻ kia, nhìn kỹ thì thấy tiểu ngọc tử đang mang đôi bao tay cực kì sạch sẽ. Đàn Hạo Thanh hừ lạnh, không cần nói cũng biết thứ này là do mấy nha hoàn kia cấp cho rồi.

Sau khi tỉnh lại, hắn có vận khí kiểm tra, thái huyền chân khí trong người hắn ít nhất cũng đã mất đi sáu thành. Ban đầu hắn có hơi thắc mắc, sau ngẫm lại có lẽ là do chân khí vận nghịch lúc kịch độc chảy ngược mà Tiểu Bạch Si trời sinh dị bẩm, có lẽ đã hút lấy chân khí của hắn.

Uyển mệnh vốn là điểm yếu của con người, nhưng Tiểu Đạc Đầu không biết nên không hề phản kháng mà còn nâng tay lên cho kẻ kia bắt mạch. Quả nhiên khi ngón tay Đàn Hạo Thanh chạm vào uyển mệnh tiểu tử này, hắn đã tìm được một cỗ chân khí dồi dào, cùng thái huyền chân khí trong thân hoàn toàn giống nhau, thậm chí lại có phần hùng hậu hơn.

“Quả nhiên là người. người.”

Sắc mặt Đàn Hạo Thanh bỗng dưng âm trầm, cũng không biết cảm giác đang dâng lên trong lòng này là gì. Hắn trời sinh tính tình lạnh lùng, đối vinh hoa phú quý, quyền thế hư danh đều không hứng thú, hai mươi năm qua thứ khiến hắn chú tâm chỉ là nghiên cứu võ công. Nếu không vì kế hoạch của Hoàn Nhan Lượng, hẳn lần này cũng không muốn một thân nam hạ, khiêu chiến quần hùng.

– nhưng mà, nội lực mà hắn cực khổ nhiều năm mới tập luyện được lại bị Tiểu Bạch Si trong một khắc hút đi hơn một nửa.

Vả lại, độc khí của hắn vẫn chưa hoàn toàn được giải trừ, nội thương ngoại thương cũng nặng, nếu không tịnh dưỡng mấy tháng e sẽ không thể lành lặn. Mà tình thế lúc này cũng rất nguy cấp, trước có Giang Nam nhân sĩ ra sức truy bắt, sau có bào đệ Đàn Huyền Vọng, lại thêm Hoàn Nhan Lượng. Dựa vào nội công như hiện giờ mà đối mặt với bốn bề nguy hiểm, cơ hội sống sót của hắn chẳng phải là rất thấp sao?

Tiểu xuân là ngọc thật hay là đang giả vờ? Hắn vô tình hay là cố ý tiếp xúc để hấp thu nội lực của mình...?

Hắn theo bản năng cầm lấy tay Tiểu Đạc Đầu, suy nghĩ đến nhập thần, bất giác sử dụng lực.

“Đau! Đau quá!” Tiểu Đạc Đầu bỗng nhiên giãy giụa kịch liệt, nước mắt trào ra.

Đàn Hạo Thanh thấy hơi kì lạ — thể chất hiếm có của Tiểu Đạc Đầu, hắn không phải là chưa thấy qua, vả lại còn bị tiểu tử này đánh cho bầm cả hai mắt. Vả lại hậu đình của hắn...ách, không có sử dụng dầu bôi trơn, hơn nữa còn chảy máu, hắn vẫn hoàn toàn vô sự. Theo lý thuyết, thống khổ lớn như vậy hẳn còn chịu được vậy tại sao bị một nắm tay nắm lại, có gì lại đau đớn như vậy?

Lúc này Thu Nguyệt đang đi vào, nhìn thấy cảnh tượng đó nên hét to “Đàn công tử, thỉnh người buông Tiểu Xuân ra đi.”

Đàn Hạo Thanh bị giọng nữ cao vút làm cho giật mình nên nhanh chóng buông tay. Thu Nguyệt ngay sau đó liền chạy vào, cẩn thận gỡ bỏ đôi bao tay làm bằng lông cừu.

“Này. Trời ạ!” Đàn Hạo Thanh mặc dù kiến thức rộng rãi nhưng cũng không nén nổi mà thốt lên kinh ngạc.

Đôi bàn tay Tiểu Đạc Đầu đáng lẽ phải trắng như bạch ngọc thì hiện lại vô cùng thâm thẫm. Mười ngón tay xinh đẹp cũng đáng thương không kém. Da tay bị bong ra, một số chỗ còn chảy ra chất lỏng trong suốt, tanh hôi kinh khủng.

– đây chắc chắn là loại võ công khiến người ta chỉ cần nghe qua thôi đã muốn khiếp sợ, Không phải Tiểu tuyết mau tình kiếm của võ lâm minh chủ Giang Nam, không phải xuyên tim độc ma chưởng của Tuyết Sơn ma đầu, lại càng không phải nhiếp hồn ma nhãn của Đàn bối tử Kim quốc hãn

Đây chắc chắn là độc...mà còn là loại cực kì khó chữa...

Độc của Tứ Xuyên Đường Môn, độc hoa đào của Chưởng Nam Ngũ Giáo, còn có kịch độc vô danh của Đàn Huyền Vọng...

Nam nhân sống trên đời, hơn nữa lại thuộc hàng võ lâm nhân sĩ, đầu rơi bất quá mười tám năm sau lại làm một trang hảo hãn. Nhưng là kẻ nào cũng e ngại chuyện kịch độc công tâm, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Đây gọi là sống không bằng chết, đau khổ vô cùng.

Mà, hai tay tiểu xuân này.

Đàn Hạo Thanh hỏi, vẻ mặt hoảng hốt “Độc mà ngươi trúng...chẳng lẽ...là tròng mạc bối lạn hủ hi thủy?”

Thu Nguyệt tinh tế xét được giùm Tiểu Đạc Đầu, không kiềm được mà tức giận nói “Cái gì tròng mạc bối lạn hủ thi thủy. Ngươi chưa từng thấy người ta nứt tay sao?”

Quai hàm Đàn Thanh xém chút nữa là rớt xuống, nhìn cái dáng cau có của Tiểu Đạc Đầu mà hãn vừa bực vừa cảm thấy buồn cười.

Nghẹn nửa ngày, hãn mới cười thành tiếng, hỏi “Sao lại thế này? Tại sao lại nứt da?”

Thu Nguyệt không đợi Tiểu Đạc Đầu trả lời mà đã vội chen vào, thêm mắm thêm muối nói “Đàn công tử ngươi có điều không biết, chủ nhân ta thấy Tiểu Xuân lo lắng cho ngươi quá nên hãn sinh ghen, bắt Tiểu Xuân làm việc để đổi lấy được trị thương cho ngươi.”

Tất nhiên, nàng cũng tinh ý mà lược bỏ một số tình huống đáng chê cười dư thừa “Đáng thương thay, Tiểu Xuân được nuông chiều từ bé, sao có thể làm được việc nặng. Béo Thấm ở phòng bếp thấy vậy mới phân hãn ngồi nhất đậu, ai ngờ hãn làm thật, ngồi cả mấy canh giờ trước gió, bị gió đông lạnh ngắt tấp vào người nên hai tay mới thành ra thế này a.”

Tiểu Đạc Đầu nước mắt lưng tròng nhìn Đàn Hạo Thanh “Thanh ca, không có gì. Mạnh đại ca nói đúng, không làm việc thì sẽ không có bạc, không có bạc thì không thể mua thuốc cho ngươi, nên ta... ta nguyện ý làm.”

Đàn Hạo Thanh vừa ngạc nhiên lại vừa cảm động, đầu óc hãn lúc này rối bời: ngôn ngữ của tiểu tử này hiện tại tuy có phần không rõ ràng, nhưng nếu ngẫm kĩ thì hãn đã có thể bắt đầu có suy nghĩ riêng, trí não cũng linh mẫn không ít. Có lẽ nào, thái huyền chân khí của ta không những gia tăng nội lực mà còn khôi phục trí lực cho hãn?

Nhìn đến đôi bàn tay đáng thương, lại nghĩ đến chuyện hãn vì mình mà hứng chịu kịch độc, tuy ngoài mặt vẫn không có gì khác thường nhưng mà.... Đàn Hạo Thanh lại lặng lẽ thở dài.

Ai, tại sao mình lại có thể nghi ngờ hãn? Một đứa nhỏ thuần khiết như vậy, hơn nữa hãn còn cứu mình một mạng, chưa kể đến việc một khi độc trong người hãn bộc phát...

Tiểu Đạc Đầu thấy thần thái nam nhân trở nên ôn nhu hơn, trong khi Thu Nguyệt đã ra ngoài từ lúc nào, nên hãn cả gan đem hai má mình đặt vào tay Đàn Hạo Thanh, nhẹ nhàng cọ sát.

Tuy chịu đựng gió hàn, nhưng hai gò má của Tiểu Đạc Đầu vẫn hồng hào, mềm mại. Đàn Hạo Thanh ngo ngắc vuốt lấy. Nhìn vào đôi mắt trong suốt ngây thơ bên cạnh mà tim hãn đập mạnh một cái. Ấy vậy, ham muốn, ngọt ngào, sợ hãi, đau lòng, ...đủ loại cảm xúc ùn ùn kéo đến.

Đàn Hạo Thanh nhin không được nhắm mắt cười: ai, thì ra mình đã sớm bại trong tay tiểu xuân! Khó trách từ khi gặp hãn chẳng có điều gì tốt đẹp cả, nguyên lai là đây... Loại cảm xúc này...thật là hỗn độn a.

Phóng mắt ra bên ngoài, những góc sân đầy tuyết đã được bọn hạ nhân dọn dẹp tí mỉ. Một cây mai vàng đột nhiên nổi bật giữa khung cảnh xung quanh, tuy không có vẻ đẹp kiêu sa kì lạ nhưng lại tỏa hương thơm phức, khiến lòng người si mê.

Ngày mai...sẽ là đêm trừ tịch.

Lập xuân, cảnh xuân mới hòa vào nền tuyết. Trái tim băng giá lâu nay lại bắt đầu tan chảy, hoa thơm cũng bắt đầu nở rộ.

Ở giữa đào kiếm, âm mưu thâm độc, thế giới của kẻ mạnh được yếu thua, này hương thơm của một đóa hoa mai giống như vàng thái dương, phá vỡ sự ảm đạm, cho hần nhìn thấy một thế giới tươi sáng hơn...

Tâm động. Xảy ra trong nháy mắt. Đơn giản...tinh khôi và... bất khả tư nghị.

Thương thế của Đan Hạo Thanh vừa mới khỏi, phần lớn thời gian đều chìm vào mê man. Bữa trưa vừa đi qua, hần đã mông lung nghe thấy âm thanh ồn ào nên mơ mơ màng màng mở mắt ra. Bỗng nhiên, hần phát hiện thấy hơi thở cùng tiếng bước chân của rất nhiều người nên trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ kẻ thù đã tìm tới nơi rồi sao?

Hần cẩn thận lắng tai, thăm dò nhịp thở, thì phát hiện đằng sau cửa chỉ toàn là nữ tử, hoàn toàn vô hại.

Đan Hạo Thanh đang vô cùng buồn bực thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tiểu Đạc Đầu “Các vị tỷ tỷ không cần gấp, chờ lớn tiếng kéo đánh thức ca ca ta. Thương thế của hần chưa hoàn toàn bình phục nên vẫn còn đang ngủ bên trong.”

Lời nói gọn gàng xúc tích. Tiểu tử này xem ra trí óc đã khôi phục khá nhiều, bây giờ giống như một tiểu hài tử đi xung quanh học thêm lễ nghĩa, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ giống như một đứa trẻ bình thường. Nghĩ đến đây, Đan Hạo Thanh vừa vui lại vừa buồn.

Tiểu Đạc Đầu làm nhiều chuyện ngu xuẩn, hơn nữa toàn là không hại đến mình mà đổ hết lên đầu cá trong chậu — mà ta, Đan Hạo Thanh lại chính là con cá đó. Hơn nữa, nếu hần cứ tiếp tục thế này thì thế nào cơ hội mình gánh chịu hậu quả cũng sẽ vô cùng cao. Cho nên, tiểu xuẩn nếu thật có thể khôi phục trí lực hần là chuyện rất đáng để ăn mừng.

Nhưng mà, một khi hần thông hiểu tình đời, còn có thể giống như lúc này, toàn tâm toàn ý mà ở bên mình, yêu thích mình hay không?

Không nói đến mối thù quốc gia, nhưng mình đã từng cùng phụ thân hần, Lưu Thế Nghĩa tạo mối giao cảm xấu. Vả lại mình, bất luận vì lý do gì, có ý thức hay là vô ý thức, lại đem kịch độc trên người truyền cho hần...

Nghĩ đến đây, Đan Hạo Thanh vô cùng phiền muộn, bỗng nhiên lúc này lại truyền đến giọng nói lạnh lợi của ai kia “Tốt lắm tốt lắm, thỉnh các tỷ tỷ tuần tự đi vào. Nhớ rõ, nhiều nhất là một nén nhang, không được lâu hơn.”

Đan Hạo Thanh nghĩ thầm “Bọn họ đang làm gì?”

Sau đó hần nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ, không cần đoán cũng biết nó là của một tiểu nha đầu.

Đan Hạo Thanh lại nghĩ: bình thường vẫn là đại a đầu kia, nhưng theo tiếng động này, chẳng lẽ họ thay người mới sao?

Đang suy nghĩ dang dở, tấm màn vừa động, hần đã muốn bị người kia làm cho thất kinh. Đan Hạo Thanh theo bản năng gương mặt nhìn lên, thiếu chút nữa là té ngã. Một hàm răng vàng, gương mặt thô to đang áp sát vào hần, đôi mắt lại tràn ngập vẻ ham muốn “Oa! Ta quá may mắn! Công tử hần tỉnh rồi!”

Đan Hạo Thanh run run: nha đầu này...không biết cái gì gọi là vô lễ sao?

Tiểu Đạc Đầu nhanh chạy vào, phụng phịu nói “Như Hoa tỷ tỷ, chúng ta đã giao kèo là không được làm ca ca tỉnh dậy. Người vi phạm, chịu phạt đi!”

Như Hoa nhìn Đan Hạo Thanh, cả người lảng lảng như trên mây nên không chút kháng cự mà móc bạc ra “Ta biết ta biết. Tiểu Xuân đệ đệ, tỉnh lại thì gấp hai đúng không? Cho ... cho người thêm một nữa.” Nàng cẩn thận đưa bạc cho Tiểu Đạc Đầu, sau đó lưu luyến liếc nhìn Đan Hạo Thanh rồi mới quay lưng bước ra ngoài.

Đàn Hạo Thanh hoàn toàn bất động. Lúc này Tiểu Xuân cũng không để ý hấn mà đến bên cửa, cao giọng nói “Kể tiếp! Đúng rồi, ca ca ta đã tỉnh lại, đây là chuyện tốt, nếu các nàng không nhanh sẽ không còn cơ hội lần sau đâu!”

Ngay lập tức có hai nha hoàn từ bên ngoài chạy vào, đều là nha hoàn làm ở phòng bếp. Bộ dạng không khác Như Hoa là mấy, lại thêm thân mình béo ị.

Các nàng vây quanh trước giường, lấy khăn tay lau mồ hôi hết lần này đến lần khác, sau đó còn tỉ mỉ đánh giá Đàn Hạo Thanh từ trên xuống dưới, lâu thật lâu sau mới chịu bỏ ra ngoài.

Đàn Hạo Thanh hoàn toàn hóa đá: này, mấy vú già đang diễn trò gì? Còn. Tiểu xuân, hấn lại đang làm cái gì?

Sương phòng, người đến rồi đi, kéo dài mãi không dứt. Này bọn nha hoàn cùng vú già trong Mạnh phủ quanh năm suốt tháng vất vả làm lụng, đập đầu với người khác nên cũng tiết kiệm được một chút bạc. Vì thế, các nàng không ngại hi sinh, vì để chiêm ngưỡng dung mạo công tử mà hao tốn một chút tiền của, còn Tiểu Đạc Đầu thì cứ đứng đó, thu tiền đến mỗi cả hai tay.

Chẳng lẽ nữ tử trong thiên hạ, nhất là các nha hoàn, vú già trong các nhà thế gia vọng tộc đều nhìn nam tử bằng đôi mắt mẫn tuệ, sâu sắc đến như vậy hay sao? Các nàng chẳng những không ngại ngần, mà còn nhìn nam tử với ánh mắt rất chi là mẫn a!

Chủ nhân Mạnh phủ Tích Hương tài tử nguyên lai là người rất biết thương hoa tiếc ngọc. Ngoài nha hoàn và vú già, nhiều năm nay hấn còn ra tay cứu giúp rất nhiều bậc hồng nhan. Các nàng vì sợ lẻ loi, lang bạc nên lưu lại đây, tìm cho mình một chốn dung thân vững chắc. Thời gian rảnh rỗi, các nàng lại cùng nha hoàn bàn chuyện phong lưu, ngâm thơ luận văn chương cho qua thời gian. Nhưng là, Tích Hương tài tử tuy rất đỉnh đặc nhưng dung mạo lại quá ư tầm thường xấu xí, khiến cho hết thảy nữ tử trong Mạnh phủ, từ trên xuống dưới đều đồng lòng ôm hận.

Vì thế, sau khi nghe Thu Nguyệt bảo trong phủ có vị công tử dung mạo như Phan An tái thế thì tất cả đều la hét, háo hức chờ mong gặp mặt. Ban đầu, các nàng lấy cớ là tặng đồ nên tiện ghé qua thăm hỏi. Mà tướng mạo Đàn Hạo Thanh không cần phải nói, hấn ngọc thụ lâm phong, khí chất bất phàm. Tiếng thơm đồn xa, cuối cùng toàn bộ quý phủ từ già đến bé đều nóng lòng tơ tưởng đến vị nam nhân trong truyền thuyết này.

Đàn Hạo Thanh đến nay thương thế coi như tạm ổn, chất độc trong người cũng dần tiêu tan. Thời gian này, hấn rất cần được yên tĩnh nghỉ ngơi. Tuy nhiên, Thu Nguyệt lại không cho là như vậy nên nàng đã cùng Tiểu Đạc Đầu thương lượng một chút.

Tiểu Đạc Đầu cũng trở nên thông minh rất nhiều từ sau lần đó, hấn nói: “Ca ca ta không thích gần người lạ, Hơn nữa, thân mình hấn...”

“Tiểu Xuân, người dù rất cố gắng, nhưng công việc này cũng chẳng mang lại cho người bao nhiêu bạc. Bạc không đủ, người sẽ không thể mua được để ca ca người tắm bổ, đúng không?”

Bị nói trúng yếu điểm, Tiểu Đạc Đầu nhanh chóng nhận lời. Hai người cũng ngay lập tức bắt tay vào công việc mà không một chút do dự hay chần chừ “Hảo! Mỗi người một lượng bạc. Nếu muốn xem thì mau chóng chi tiền.”

Mà Thu Nguyệt cũng chỉ bảo Tiểu Đạc Đầu rất nhiều: trước khi tiến vào phải đưa bạc, động tác phải nhẹ, không được đánh thức người bệnh, nếu không phải phạt tiền. Mỗi lần vào không được quá ba người, miễn cho không khí nặng nề, không tốt cho người bệnh. Thời gian kéo dài không quá một nén nhang, nếu vi phạm cũng sẽ bị phạt.

Điều kiện đặt ra thật rất hà khắc. Mạnh phủ tuy rằng vương giả, chi tiền cho người hầu cũng phóng khoáng nhưng một lượng bạc tuyệt đối là không ít, người bình thường chỉ cần ba lượng bạc thì có thể an ổn mà sống qua một tháng dài. Bất quá, sức hấp dẫn của mỹ nam tử lại quá lớn a! Chỉ cần dành được một cái liếc mắt của công tử, cho dù có chết cũng cam lòng, một lượng bạc nào có sá gì...

Hôm nay lại là ngày trừ tịch cuối năm, mấy hôm trước bọn hạ nhân cũng đã hoàn tất xong công việc dọn dẹp, hơn nữa trưa nay, chủ nhân còn phát cho họ một chút tiền lì xì. Gia nhân thì lấy đó để mua rượu thịt,

tổ chức bữa tiệc nhỏ, còn nha hoàn thì tụ tập lại đây để tận mắt nhìn thấy vị công tử trong huyền thoại.

Đây chính là hậu quả mà Như Hoa để lại cho Đàn bói tử khi hắn vừa tỉnh lại.

Chờ cho đến lúc mọi người tản đi hết thì Tiểu Đạc Đầu cũng đã kiểm được kha khá. Đàn Hạo Thanh ngồi trên giường. Hắn muốn thổ huyết. Cổ nhân có điển cố ‘Kiến sát Vệ Giới’, xem ra hôm nay hắn đã được trở thành nhân vật chính trong điển cố đó a.

Nguyên lai Vệ Giới là mỹ nam tử nổi tiếng nhất ở Đông Tấn. Khi hắn đến đó tìm nơi kiến nghiệp, vì nghe lời đồn, người ta đến rất đông, cốt chỉ để tận mắt nhìn thấy hắn, khiến cho hắn vô cùng gian nan đến độ mệt mỏi mà chết đi. Đàn Hạo Thanh trước giờ xem thường chuyện này, cho đến bây giờ, khi phải đối mặt, hắn không khỏi thầm cảm ơn lúc nhỏ đã chăm chỉ luyện tập võ công, nếu không thì mạng này đã mất từ lâu rồi.

Chú thích:

(*) Câu này ý nói có làm làm thì có thưởng, giống như câu tay làm hàm nhai của Việt Nam.

13. Chương 13: Đại Phu Bất Lương

Tiểu Đạc Đầu đối với mọi việc đều không để ý nên hồn nhiên tiến về giường của Đàn bói tử với nụ cười toe toét “Thanh ca, ta có thiệt nhiều bạc, ngươi có vui không?”

Đàn Hạo Thanh vô lực trừng mắt nhìn hắn, nói “Chỉ sợ được liệu chưa đến ta đã bị ngươi làm cho tức chết.”

Tiểu Đạc Đầu nghe hắn nói thế nên hết sức sốt sắng “Thanh ca, không đâu, ngươi sẽ không chết đâu. Tiểu Xuân nhất định cả đời phải ở cùng ngươi. Nếu ngươi chết, Tiểu Xuân cũng không muốn sống nữa.”

Lúc này hắn đem bạc đến đặt trên giường, bởi vì động tác thô lỗ mà đập hết tất cả, chẳng may trúng vào vết thương bên sườn phải của Đàn Hạo Thanh khiến hắn thiếu chút nữa lại ngất đi. Tiểu Đạc Đầu bất giác ngừng giây giũa, hướng nam nhân nói “Thanh ca ngươi xem, ta phải dùng bạc này mua cỏ linh chi, mua nhân sâm, ân, còn, còn...mua lộc nhung, hải cẩu tiên, thịt tỉ dong với cái gì ti thổ nữa...”

Đàn Hạo Thanh chưa kịp cảm động đã bị một lời này của Tiểu Đạc Đầu làm cho thiếu chút nữa là tắt thở “Hải cẩu tiên? Thịt tỉ dong? Thổ ti tử? Những thứ này, ai nói với ngươi hả?” Đó không phải là được liệu để chế thuốc tráng dương sao...?

“Ta nghe Lý đại phu nói vậy. Ta nghe hắn cùng Mạnh đại ca kể tai nói nhỏ, nói này được liệu là dùng để chế long tinh hổ mãnh hoàn. Ta nghĩ thuốc này rất tốt a, nên ta muốn Lý đại phu kê một đơn cho ngươi. Ban đầu hắn không đồng ý nhưng sau do ta cầu xin quá nên hắn mới chấp thuận.”

Đàn Hạo Thanh bỗng nhiên có dự cảm xấu “Rồi ngươi nói với hắn thế nào?”

Tiểu Đạc Đầu cũng thành thật nói “Ta nghĩ thân thể ngươi không tốt nên cần tắm bổ một chút.”

Thân thể không tốt.? Cần bổ một chút.?

Mấy lời này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Đàn Hạo Thanh. Mồ hôi lạnh cứ tuôn rơi không ngừng. Hắn ngây người trong chốc lát, sắc mặt khi trắng khi xanh nói “Hắn, hắn nghe xong thì nói thế nào?”

Tiểu Đạc Đầu nở nụ cười “Lý đại phu là người tốt. Hắn nói, thân thể không tốt cũng chia ra nhiều loại, không biết ca ca ngươi là ban ngày không tốt hay là ban đêm không tốt?”

Đàn Hạo Thanh cả người run run. Lý đại phu này là loại người gì, sao lại nói những thứ đó với một tiểu hài tử chứ? Nhưng vẫn ráng giữ lại một chút hy vọng, hắn nói “Ngươi không phải là nói ta buổi tối không tốt, đúng không?”

Tiểu Đạc Đầu khoái trá gật đầu “Đúng vậy, ta thấy ban ngày Thanh ca ngủ rất say, nhưng đến tối lại trần trọc, hơn nữa còn ho khan, tất nhiên là Thanh ca không khỏe rồi.”

Đàn Hạo Thanh nhìn vào đôi mắt không gợn một chút gian tà của tiểu ngọc tử. Hắn có cảm giác như ông trời đang trêu chọc hắn, đẩy hắn vào tình thế khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Ngây người một lúc lâu, gian nan lắm hắn mới có thể mở miệng nói “Lúc, lúc người nói buổi tối thân thể ta không tốt, người có nói rõ nguyên nhân cho Lý đại phu nghe hay không?”

“Ta vốn muốn nói.”

“Vậy tại sao lại không nói?” Đàn bối tử khóc không ra nước mắt.

“Lý đại phu là người thông minh nên lúc ta muốn nói hắn đã nhìn ta nháy mắt mấy cái, ý là đã hiểu rõ nên ta cũng không có nói ra. Sau đó Lý đại phu còn nói ta mang được liệu đến cho hắn và muốn ta mấy buổi tối này nhẫn nại một chút.”

“. Rồi người nói thế nào?”

Tiểu Đạc Đầu đáp một cách thật lưu loát “Tất nhiên ta nói là sẽ nhẫn nại rồi.”

Đàn Hạo Thanh ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, thật lâu sau mới có thể khó khăn lên tiếng “Người, người nhẫn nại cái gì? Người có biết ý tứ của hắn là gì không?”

Tiểu Đạc Đầu nghiêm trang nói “Ta như thế nào không rõ? Tiểu Xuân hiện tại thông minh nhiều lắm rồi. Lý đại phu là lo ta bị tiếng ho của người làm cho mất ngủ thôi.”

Đàn Hạo Thanh nhìn hắn, một lúc lâu cũng không nói gì. Tiểu tử kia tuy rằng linh trí dần dần phục hồi, chính là ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Lý đại phu hắn làm sao có thể hiểu rõ được? Tất nhiên cũng sẽ không hiểu được cách nói chuyện của mình sẽ gây cho người khác sự hiểu lầm.

Chính là. Ô danh này, nam nhân như hắn làm sao để rửa sạch được đây? Thật là khóc không ra nước mắt a!

Chọn lựa cùng tiểu ngọc tử này ở cùng một chỗ, thật là đúng hay là sai?

Đàn bối tử thì thảo tự hỏi, nửa vui nửa buồn, tâm tình vô cùng khó nắm bắt.

Đêm trừ tịch, vạn gia đèn đuốc sáng trưng, trà bánh cùng trái cây được trải đầy bàn. Người già, người trẻ tụ lại cùng tận hưởng giây phút vui vẻ, suốt đêm không ngủ và thức cho đến tận lúc bình minh.

Đàn Hạo Thanh thân là người Kim, lưu lại Giang Nam. Tiểu Đạc Đầu cũng là rời nhà lâu ngày, cả hai hiện đều nương nhờ Mạnh Phủ. Và lúc này, ngay tại sương phòng nhỏ nhỏ, họ cùng nhau trải qua đêm trừ tịch bên nhau đầu tiên.

Tuy rằng là tạm trú nhưng tình cảnh cả hai lúc này cũng không phải tệ lắm. Như Hoa tỷ tỷ cùng Béo Thắm, còn có các tiểu nha đầu trong phòng bếp khác đưa tới thịt kho tàu và thật nhiều các món sơn trân hải vị. Ngay cả các món điểm tâm đại diện cho sự may mắn cũng rất đầy đủ: quả táo (xuân đến sớm), bánh quả hồng (vạn sự như ý), củ lạc (trường sinh bất lão), bánh mật (hàng năm cao).

Tiểu Đạc Đầu vẫn trước sau như một, tinh thần vẫn vui vẻ mà nhấm nháp thịt cá được bày biện trên bàn. Còn Đàn Hạo Thanh thì điềm đạm cầm lấy một chén bánh mật thang bình thường. Người Giang Nam có thói quen cắt bánh mật thành những miếng nhỏ, so với việc gói bánh chưng của phương bắc đúng là có nhiều điểm khác nhau. Nhưng Đàn bối tử làm sao ngờ được, bánh mật mật ngoài tuy nhiệt khí đã tan hết nhưng khi nuốt vào lại đốt cháy cả yết hầu. Cái nóng khiến cho hai mắt hắn đỏ ngầu, phải nỗ lực lắm mới có thể nuốt thông.

Tiểu Đạc Đầu không những không hiểu cho nỗi khổ của hắn mà lại còn vỗ tay tán thưởng. Lúc này, tiểu ngọc tử vừa uống một chút rượu nên dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn nến, hai gò má hắn trở nên hồng hào, tươi đẹp vô luân. Đàn Hạo Thanh nhìn thấy cảnh tượng đó mà lòng không ngừng rung động, nhưng hắn lại vờ tỏ vẻ tức giận. Hắn dùng đầu ngón tay véo lấy cái mũi nhỏ của tiểu xuân. Tiểu Đạc Đầu bắt giác cười rộ lên trốn tránh.

Hai người vui đùa ẩm ỉ một trận, còn rượt đuổi nhau, chạy xung quanh bàn ăn. Đột nhiên Tiểu Đạc Đầu mất đà, hất lão đảo đụng phải cây nến bên cạnh. Ngọn lửa nhỏ hung hăng đốt cháy đôi găng tay hắn đang mang.

Đàn Hạo Thanh cả kinh, nhanh giúp tiểu ngốc tử dập lửa, rồi thật cẩn thận cởi bỏ bao tay, lo lắng kiểm tra đôi bàn tay trắng nõn. Đôi tay bé nhỏ sưng tấy, lở loét dần lộ ra dưới tầm nhìn của Đàn bối tử. Bản tính kiết phích trời sanh của hắn không những không trở dậy mà ngược lại còn cảm thấy một trận đau lòng.

Tiểu Đạc Đầu ngây thơ cười hì hì nói “Thanh ca không cần lo lắng, Lý đại phu cũng giúp ta kê đơn rồi, nói là sẽ đưa tới cùng với long tinh hổ mãnh hoàn.”

Tay Đàn Hạo Thanh run lên, nghĩ đến tráng dương được kia thì vừa tức giận vừa buồn cười. Cúi đầu nhìn ngắm kĩ lưỡng kẻ trước mặt. Nụ cười của Tiểu Bạch Si ngay lập tức đập vào mắt hắn, đôi môi đỏ hồng như một đóa hoa xinh đẹp, hương thơm trời sinh cùng mùi thơm của rượu quế hoa hòa lẫn, lượn lờ khắp không gian. Đàn Hạo Thanh, trong một khắc không kiềm chế được bèn đặt lên môi người kia một nụ hôn.

Cảm giác này thật mềm mại, ngọt ngào. Hắn sợ sẽ làm tiểu xuân sợ hãi nên không dám xâm nhập mà chỉ tiếp xúc một cách lướt qua, rất nhẹ nhàng. Kia cái cổ cao, thon nhỏ lại mang theo hương thơm khiến người khác chỉ muốn chạm vào. Làn hương cứ quanh quẩn mãi không dứt làm cho tứ chi hắn sinh ra một dòng cảm xúc cực kì ảm áp, dào dạt, dự niệm cũng từ từ xuất hiện.

Khi nhìn lại thì hắn thấy tiểu tử kia đang trợn tròn đôi ngọc lưu ly màu nâu nhìn mình. Đàn Hạo Thanh nóng mặt, nhẹ giọng nói “Nhắm mắt lại!”

Tiểu Đạc Đầu thắc mắc hỏi “Vì cái gì phải nhắm mắt? Ta thích ánh mắt của ca ca. Nó rất đẹp mà.”

Đàn Hạo Thanh tâm trung vừa động, hắn vừa rồi không có sử dụng nhiếp hồn ma nhãn vậy mà tiểu tử này cứ khẳng khái bảo rằng ánh mắt hắn đẹp. Thật sự là rất kì quái a! Hắn tuy rằng tuổi trẻ tài cao nhưng giao thiệp không nhiều nên bị người mình yêu trợn mắt nhìn chăm chăm như vậy cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Không còn cách nào khác, hắn đành ôn nhu buông lời dụ dỗ “Ngoan, khi hôn nhau người ta thường phải nhắm mắt lại.”

Tiểu Đạc Đầu chủ động tiến lại. Hắn vươn ra cái lưỡi nhỏ liếm lấy môi hắn, đắc ý cười to “Thanh ca gạt ta, Tiểu Xuân sẽ tự mình.”

Xúc cảm ướt át tê dại từ môi truyền đến khiến đầu óc Đàn Hạo Thanh một phen chấn động, toàn thân nóng như lửa đốt. Dự tính bị kích động, đôi mắt sâu thẳm của hắn bùng lên một tia sáng, ánh lên ba quang liễm diễm, tựa như xuân thủy, không cần một chút sức lực cũng có thể ngang ngửa chiêu thức nhiếp hồn ma nhãn a. Cuối cùng, hắn dừng lại trên gương mặt ngây thơ của Tiểu Đạc Đầu, nhẹ nhàng nói “Người, tiểu tử hư hỏng, cùng gã đại phu kia nói ta buổi tối không tốt. Giờ ta sẽ cho người biết ta rốt cuộc có khỏe hay không.”

Đàn Hạo Thanh dùng hai tay bế tiểu tử kia lên, hướng giường đi đến. Một cơn gió lạnh mang theo hương thơm của hoa mai tràn vào, khiến cho ánh nền lung lay, ánh sáng trong sương phòng cũng vô cùng ảm muội, lạnh hương tràn ngập.

“Lần trước, hơn phân nửa đều để lại kí ức không tốt cho người.” Đôi mắt Đàn Hạo Thanh xoáy sâu vào người đang bị ôm chặt trong lòng mình “Ta lần này, nhất định sẽ hảo hảo đối đãi người.”

Đem tiểu xuân, không, là Tiểu Xuân đáng yêu của hắn...cùngtan vào cảnh xuân của Thương Sơn băng tuyết... Đàn Hạo Thanh cẩn thận đặt tiểu ngốc tử lên giường, rồi bắt đầu run rẩy mà cởi từng vạt áo của hắn. Tiểu Đạc Đầu nằm trên giường, khoe môi bán kiều, tựa tiểu phi tiểu ma mị nhìn hắn. Lúm đồng tiền sinh xuân, mắt như thu thủy, chính là thánh nhân nhìn, cũng muốn cầm long không đậu.

Ngọn nến đột nhiên bùng lên, dưới ánh sáng mờ nhạt, hai người nhìn nhau, gấp gáp quần lấy đối phương, tình sinh ý động, nồng cháy và triển miên.

Đàn Hạo Thanh chậm rãi cúi xuống, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên nhưng cũng vô cùng quyến rũ. Hai thứ này luôn luôn tương phản cơ sao lúc này lại có thể phối hợp hài hòa một cách tuyệt mỹ đến như vậy? Chỉ hương nồng đậm thấm vào ruột gan khiến người ta thần trí đảo điên. Hắn chậm rãi đặt

một nụ hôn lên đôi gò má xinh đẹp, dù chỉ tiếp xúc một chút nhưng tâm hồn đã lâng lâng như người say rượu.

Tiểu Xuân không hề tỏ ra thẹn thùng, còn dùng hai tay nắm lấy hấn, nhiệt liệt đón chào. Hai đôi môi lại quần quýt, cảm giác ngọt ngào, vui sướng khôn cùng ấy khiến cho hấn phải thở dốc. Bỗng nhiên cái lưỡi linh động tiến vào cuộc chiến. Hai người dù sao kinh nghiệm cũng không nhiều nên động tác rất khinh xúc, tiến tới rồi lại lui về rồi ra sức chiếu cố nhau. Đầu lưỡi cùng thủy dịch giống như ma túy bắt đầu khuếch tán, bao lấy toàn thân...

Đàn Hạo Thanh dù đứng đắn nhưng vẫn không tự khống chế được, theo bản năng dùng tay xuyên qua vạt áo, xoa lấy thứ dục vọng của Tiểu Xuân, nói “Ta sẽ hảo hảo đối đãi người. . . .”

Tiểu Xuân mặt mày đỏ ửng, nằm xụi lơ dưới thân nam nhân, sóng mắt nhu hòa như một hoàng xuân thủy, nương theo từng cử động. Đang lúc ái ân tuôn trào, đầu óc Đàn Hạo Thanh đột nhiên trở dậy, đông cứng...

Chớ quên! Bọn họ tuy rằng tình ý đã rõ nhưng vấn đề căn bản vẫn chưa thể giải quyết a.

Trên người Tiểu Xuân còn mang theo xá nữ huyền công được truyền từ bụng mẹ. Một khi hai người giao hoan, khó có thể bảo toàn chuyện chân khí sẽ không chảy ngược khiến cho hấn gặp phải bi kịch mất hết nội lực.

Nhìn thấy món ăn ngon lành đang chờ đợi mình mà Đàn Hạo Thanh hết sức buồn bực. Nhưng lý trí hấn cứ lặp đi lặp lại vấn đề nan giải trên khiến lòng cũng trở nên ủ rũ.

Tiểu Xuân ngơ ngác chờ đợi, thật lâu mà thấy người kia chẳng có động tĩnh gì, nhịn không được nói “Thanh ca, người làm sao vậy?”

Đàn Hạo Thanh tràn ngập ai oán, nhưng vẫn vất óc tìm kiếm lời giải thích hợp lý “Này. . . . Ta đột nhiên nhớ tới, ta thương thể còn chưa hồi phục, cho nên. . . .”

“Ác! Nguyên lai vẫn là thân mình ‘không tốt’ nga!” Tiểu Xuân ra vẻ hiểu biết.

Đàn Hạo Thanh mém chút học máu nếu bên ngoài không bỗng nhiên truyền đến tiếng cười nhạo của ai đó “Có người nhìn lên!” Hấn nhanh chóng phi thân, đuổi theo kẻ vừa rồi.

Bóng đen ở ngoài cửa vừa rồi có khinh công tuyệt diệu, nện bước mạnh mẽ, có lẽ là một cao thủ. Nếu không phải nội công bị tổn hại, Đàn bối tử nhất định sẽ không đem hấn để vào mắt, chính là hiện nay hấn phải cố hết sức mới có thể theo kịp. Cũng may đối phương có ý dẫn dụ hấn cho nên sau khi xuyên qua sân nhà, lướt qua mấy cánh cổng sau đó đến khoảng trống thật lớn ở hậu hoa viên thì ngừng lại.

Lập xuân chưa đến hấn, hoa cỏ cũng điêu linh, duy chỉ có mai vàng ngạo tuyết là nở rộ, mùi hương thơm ngát, ngào ngạt.

Đối phương đứng ở đình lý, xoay người lại mỉm cười. Hấn có diện mạo tuấn tú, nhưng nụ cười tủm tỉm, nồng nặc một mùi hạ cấp khó tả. Tuy rằng không đứng đắn nhưng cũng không làm người ta cảm thấy chán ghét – nếu có cô nương nào nhìn thấy chắc hấn sẽ tìm đập chân run.

Người này chính là đại phu mà Mạnh phủ tốn nhiều tiền gọi tới. Hấn họ Lý, tên là Tư Nam.

“Tuyệt Y Hầu thật sự là danh bất hư truyền, chỉ còn lại có bốn thành công lực mà vẫn có thể đuổi theo ta.”

Đàn Hạo Thanh nghe được lời này, bước chân như bị kiềm hãm. Hấn bình tĩnh đứng cách xa mấy trượng, chằm chằm nhìn người kia “Người là ai? Nếu đã sớm biết thân phận của ta, vì cái gì còn không bóc trần?”

Lý Tư Nam bĩ bĩ cười, phất tay áo xua đi một chút tuyết đọng, ung dung ngồi xuống “Đàn bối tử, ta chỉ là một đại phu bình thường, người không cần kinh hoảng. Nhưng Tiểu Xuân đệ đệ của người lại mang trên mình độc chất, người không muốn biết làm sao để giải trừ sao? Hoặc là. . . . người muốn hấn nghĩ thân thể người ‘không tốt’?” Lời cuối cùng vừa dứt, hấn đã như uống mỳ, cười cái kiểu khiến người khác thập phần tức giận.

Đàn Hạo Thanh tuy đỏ mặt nhưng vẫn bất chấp nói “Người nói như vậy, nhất định không phải là một đại phu bình thường. Người có thể giúp Tiểu Xuân giải độc sao?”

Lý Tư Nam nhú mày nói “Hắn hiện trên người sở hữu ba loại độc, xá nữ mất hồn tán, hạc đỉnh hồng, còn có một loại độc lợi hại hiểm thấy, ta cũng không biết tên. Vậy ngươi muốn giải loại độc nào?”

Đàn Hạo Thanh về sợ hãi cả kinh, thất thanh nói “Hắn mang nhiều loại độc như vậy trên người sao?”

Lý Tư Nam sau khi suy tư nói “Nguyên lai kia vô danh kịch độc là do người truyền cho hắn, khó trách rèn người hắn có hơn sáu thành công lực của thái huyền chân khí.”

Đàn Hạo Thanh lại thẹn thùng. Không còn nghi ngờ nữa, người này chắc chắn biết cách bọn hắn truyền độc a.

Lý Tư Nam nhìn thấy nam nhân bắt giác đỏ mặt nên ngấm cười sặc sụa không thôi. Hắn đã sớm nghe người đời nhắc đến đại danh lừng lẫy của thiên kiêu bối tử Tuyết Y Hầu, nhưng không ngờ người này bất quá cũng chỉ là một nam nhân bình thường với da mặt mỏng manh. “Gương mặt của Tiểu Xuân đệ đệ thông minh xinh đẹp, ngươi nghĩ hắn trời sinh ngu ngốc sao?”

Đàn Hạo Thanh trong đầu linh quang thoáng hiện, tựa hồ hiểu ra gì đó. Lý Tư Nam lại là loại người thích buôn chuyện người khác, nên thoáng thấy gương mặt nam nhân vẫn chưa hiểu rõ tận tường hắn liền thao thao bất tuyệt, đem câu chuyện đầu đuôi kể hết ra.

Nguyên lai, giống như lời nói của Đàn Huyền Vọng, Tiểu Xuân đích thực là con của Lạc Mai kiếm khách và xá nữ cung chủ xinh đẹp tuyệt trần năm xưa. Lưu Thế Nghĩa vốn là chính đạo đại hiệp, sau khi bắt được xá nữ cung chủ, hắn đã ở trước mặt quần hùng võ lâm ép nàng uống hạc đỉnh hồng, sau lại cứu nàng, chẳng những thế, hắn còn thoát ẩu giang hồ, cùng nàng kết thành phu phụ, kết quả sinh hạ một tiểu hài tử.

Nhưng điều không ngờ chính là, xá nữ cung chủ từ nhỏ luyện xá nữ huyền công, hàng năm đều dùng loại độc được mang tên xá nữ mất hồn tán cho nên cơ thể nàng có hương thơm lạ lùng và ma công cũng gia tăng cấp tốc. Chỉ cần nàng cùng người khác giao hoan thì có thể hấp thu chân khí của người kia, gia tăng công lực cho chính mình. Hơn nữa, hạc đỉnh hồng nàng nuốt ở võ lâm đại hội sau này vẫn còn tồn tại một ít trong người. Vì vậy mà khi vừa chào đời, Tiểu Xuân đã mang trên người hai loại kịch độc này, tuy nhiên phân lượng ít nên không nguy hại đến tánh mạng mà chỉ khiến cho hắn trở nên ngây ngốc, trí óc dần dần.

“Nói như vậy, Tiểu Xuân không phải là trời sinh ngu ngốc? Tất cả đều là hậu quả do chất độc để lại sao?”

Lý Tư Nam mỉm cười nói “Đúng vậy! Hơn nữa, không biết có phải là may mắn hay không mà loại kịch độc vô danh người truyền cho hắn nay lại cùng hai loại độc kia tạo nên thể cân bằng. Cho nên thần trí của hắn ngày càng thanh minh lạnh lợi, bắt đầu hiểu biết rộng rãi hơn rồi. Chuyện này ta nghĩ người ắt hẳn phải là người tường tận nhất.”

Đàn Hạo Thanh vừa vui mừng lại vừa lo lắng “Nhưng tồn tại song song ba loại độc trong cơ thể, không phải là rất nguy hiểm hay sao? Đến khi sự cân bằng đó bị đánh vỡ, không chừng.”

Lý Tư Nam cười “Đúng vậy, bởi vì năm xưa xá nữ cung chủ khó sanh, nên mang một nửa nội lực xá nữ huyền công truyền cho hắn. Môn võ công này tuy bị người đời cho là dâm tà nhưng kì thực nó lại vô cùng tinh tú, cùng với thái huyền chân khí của Thủy Tinh Đẳng bản thiếu thượng tương tự giống nhau. Người đã cùng hắn...khụ khụ...sáu thành công lực của thái huyền chân khí truyền qua người hắn, hiện tại xem ra có thể tạm thời ngăn chặn ba loại kịch độc kia bộc phát, duy trì được trạng thái cân bằng. Nhưng nếu các người còn...khụ khụ...chân khí lần nữa sẽ chảy ngược, tạo thành tình huống chân khí lưu động, chỉ sợ chất độc trên người hắn sẽ...”

Đàn Hạo Thanh sắc mặt đại biến. Hắn nguyên bản là sợ phần nội lực còn lại của mình tiêu tan nên mới không dám cùng Tiểu Xuân da thịt chi thân. Nhưng theo lời kể kia nói, nếu ngoan cố tiếp tục, Đàn Hạo Thanh hẳn không những mất đi võ công mà tánh mạng của Tiểu Xuân cũng...Cũng may lúc này hắn kịp thời ngừng lại nếu không, hậu quả nhất định khó lường.

Lấy lại bình tĩnh, hắn lạnh lùng nhìn Lý Tư Nam nói “Các hạ đem hết tất cả những thứ này nói cho ta biết, rốt cuộc là có mục đích gì? Ngàn vạn lần đừng nói với ta rằng ngươi đột nhiên có lòng hảo tâm!”

Lý Tư Nam mỉm cười “Đàn bối tử, ta biết ngươi chắc chắn đề phòng ta. Chính là Tiểu Xuân đệ đệ của ngươi nếu không mau giải độc thì tánh mạng e là ngàn cân treo sợi tóc. Ngươi nhẫn tâm nhìn hắn chết sao?”

Cho là người nhẩn tâm đi, nhưng người đành lòng nhìn sáu thành công lực theo hấn nhập mộ, vĩnh viễn không thể thu hồi lại sao?”

Đàn Hạo Thanh động tâm “Người có thể giải độc? Hơn nữa nội lực của ta cũng có thể thu hồi?”

Lý Tư Nam nói “Tất nhiên! Xá nữ huyền công cùng thái huyền chân khí căn bản giống nhau, vừa có thể hấp công, vừa có thể khiến cho chân khí chảy ngược. Nếu không người cho là tại sao Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa lại có nội công thâm hậu như vậy? Còn không phải thê tử hấn ban cho sao? Hắc hắc, Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng quả nhiên là thiên hạ vô song a!”

Đàn Hạo Thanh giật mình “Người, người là. biết nhiều bí mật như vậy, người là.”

Lý Tư Nam đánh gãy hấn “Người trong lòng biết là tốt rồi, không cần phải nói ra. Bất quá, người có còn nghi ngờ thân phận của ta nữa không? Người sáng mắt không cần nói nhiều, chỉ cần người đưa ra Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng cho ta, ta sẽ giải độc giúp Tiểu Xuân đệ đệ của người, còn giúp người thu hồi nội lực đã truyền cho hấn.”

Đàn Hạo Thanh dừng một lúc lâu, sau mới nói “Người chắc chắn có thể giải độc?”

“Không!” Lý Tư Nam lại cười, thấy Đàn Hạo Thanh tức giận nên mới vội nói “Nhưng ta biết cách tiêu độc, hơn nữa lại là biện pháp độc nhất vô nhị.”

Đàn Hạo Thanh cúi đầu.

Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng là trấn quốc chi bảo mà Kim quốc chiếm được từ Bắc Tống. Bởi vì hấn là hậu duệ của tôn thất quý tộc, thừa kế tước vị bối tử nên mới có thể tự do tập luyện trong cung đình. Ngay cả đường đệ Đàn Huyền Vọng cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ to lớn đến như vậy. Tuy rằng hấn hiện tại đã bị Kim chủ Hoàn Nhan Lượng ép vào chỗ chết, nhưng mà...

Hấn nuốt nước bọt, khi ngẩng đầu đã thấy những đợt tuyết kéo đến. Bông tuyết bay lả tả, dưới đôi mắt đen của hấn như muốn tỏa ra một thứ ánh sáng kì lạ. Nhưng mà, dưới chân hấn là tuyết đóng lâu ngày đang tan ra, bùn đất lầy lội, nom thật dơ dáy.

Muốn giữ sạch sẽ tuyết đối giữa trời đông gió tuyết trên Thương Sơn là một khá vọng xa vời a. Bông tuyết từ không trung hạ xuống, tự do tự tại, nương gió mà đi, căn bản là thân bất do kỷ. Hướng chi khi gió xuân tràn về, này bông tuyết cũng sẽ nhanh chóng tan đi, một chút dấu vết cũng không để lại. Chỉ có Mai hương là còn mãi, tuy yếu ớt nhẹ nhàng vĩnh viễn không bị vẩn đục...

“Ta nếu đem Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng cho người, người có đồng ý đáp ứng ta hai việc hai không?” Hấn nói, từng chữ rành mạch rõ ràng.

Về mặt vốn không đứng đắn của Lý Tư Nam lúc này lại bất thành linh nghiêm túc hấn “Người cứ nói.”

“Thứ nhất, người không được dùng võ công này đối phó Kim quốc.”

“Thứ hai, người không được để nó thất truyền ra bên ngoài. Sau khi xem xong, người nhất định phải tự tay tiêu hủy.”

Lý Tư Nam nở nụ cười “Hảo! Cứ như vậy.”

Hấn hí mắt nói “Tuyệt Y Hần là người hào phóng nên ta cũng không muốn lè mề. Ba loại kịch độc trong người hấn tuy cân bằng nhưng vô cùng vi diệu, chỉ cần biến chuyển một chút thì tánh mạng cũng khó giữ. Vì vậy, sau khi dùng chi linh thảo điều hòa, người mang hấn đến đây, ta sẽ sử dụng ngâm châm tiêu diệt hoàn toàn độc tố trong người hấn. Cho nên, người mau chóng đi tìm chi linh thảo cho ta...”

Đàn Hạo Thanh nhú mày nói “Chi linh thảo?”

Lý Tư Nam cười nói “Chuyện này người không cần lo lắng. Chi linh thảo không phải là vật hiếm có gì. Hơn nữa, gần Kỳ Tú Phong Lâm Ẩn Tự lại mọc đầy.” Đột nhiên mặt hấn xuất hiện vẻ khó xử “Bất quá ta cùng Lâm Ẩn Tự, Tuệ Thâm phương trượng có một chút hiểu lầm, không tiện gặp mặt...Các người cảm theo tín vật của ta, hấn nhất định sẽ mang được đưa cho các người.”

Đàn Hạo Thanh lạnh lùng nhìn hấn thật lâu mới chậm rãi gật đầu.

Lý Tư Nam lấy một cây trâm làm bằng ngọc trong ngực ra đưa cho Đàn Hạo Thanh. Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn lại đưa thêm một bình sứ nhỏ.

Đàn Hạo Thanh nghi hoặc nói “Hai cái này đều là...?”

Lý Tư Nam bỗng nhiên bồn chột, nháy mắt với hắn một cái “Cây trâm là tín vật, các người lấy nó đi, thấy Tuệ Tâm phương trượng thì đưa ra. Còn bình dược này.” Hắn cười với nụ cười vô cùng quỷ quyết, chăm chăm nhìn gương mặt đang bắt đầu đỏ lựng lên của Đàn Hạo Thanh “Vạn nhất người cùng Tiểu Xuân đệ đệ kiềm chế không được mà làm chuyện gì đó. khiến cho độc tố của hắn bộc phát, chân khí hỗn loạn, trong vòng một canh giờ phải cho hắn uống, bất quá có thể bảo toàn tâm mạch cho hắn.”

Hai gò má Đàn Hạo Thanh trở nên nóng bỏng, nghĩ nghĩ rồi mang bình dược cất vào, tự nhiên nói “Mọi chuyện như vậy coi như ổn. Ta cùng Tiểu Xuân sẽ đến Lâm Ẩn Tự, còn người cứ ở Mạnh phủ chờ tin.”

Lý Tư Nam cười nói “Chính là xin đợi Đàn bối tử công thành trở về.”

Nghĩ đến Tiểu Xuân còn ở sương phòng chờ mình, Đàn Hạo Thanh tâm trung nóng lên nên nhanh thi triển khinh công trở về. Lúc này từ xa xa truyền tới tiếng pháo, xem ra hắn lại thêm được một tuổi. Hắn nhìn về phương xa, nỗi lòng nhớ về quê hương da diết, nhưng mà có lẽ cả đời này hắn cũng chẳng thể nào trở về nơi đó.

Ở đình lý, Lý Tư Nam cũng nghe tiếng pháo nổ mà thất thần. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng tay áo phát động, hắn quay lại, mỉm cười nói “Đàn bối tử.”

— cuối cùng cũng thấy được một người tuyệt kế ngàn năm có một a.

14. Chương 14: Thiên Linh Sở Ẩn

Lâm An là kinh thành của Nam Tống, chùa chiền nhiều vô số kể. Trong đó, Lâm Ẩn Tự ở Kỳ Tú Phong coi như là nơi linh thiêng nhất. Sáng sớm ngày thứ bảy đầu năm, theo lịch dân tộc thì gọi là ngày bảy tháng một âm lịch, Đàn Hạo Thanh cùng Tiểu Đạc Đầu mượn kiệu của Mạnh công tử tiến đến Lâm Ẩn Tự.

Cổ kiệu dừng lại dưới chân Kỳ Tú Phong. Kia ngọn núi cao nhất nổi trội như thiên ngoại phi thiên. Thiên vương điện, Đại Hùng bảo điện, Dược sư điện cùng Vân Lâm mật thất khí thế vô cùng nguy nga, trọng diêm phi sừng, không hổ với cái tên tiên linh sở ẩn.

Trời vào xuân cũng đã được bảy ngày, ánh nắng cũng tươi sáng hẳn, không khí cũng thập phần trong lành. Đường lên núi đầy ắp khách hành hương cùng các tín đồ Phật giáo nối liền không dứt. Tất cả họ đều thừa dịp đầu năm mà đến đây dâng một nén nhang. Da mặt Đàn Hạo Thanh hơi hơi run rẩy: hắn tới nơi này là vì chi linh thảo chứ không phải có thiện tâm lễ Phật. Chính là, nhìn xem hàng dài này thì đến khi nào mới đến phiên bọn họ đặt chân vào cửa chùa đây?

Vì thương thế hắn chưa lành, lại mang theo Tiểu Xuân nên cũng không dám quá mức rêu rao. Nơi này nhiều người như vậy, vạn nhất bị người ta nhận ra thân phận bối tử Kim quốc, mọi chuyện e khó có thể giải quyết.

Trong khi Đàn Hạo Thanh nhú mày phiền não thì Tiểu Xuân lại vô tự lự mà cùng đại thẩm trước mắt tán gẫu vui vẻ. Nhiều người đến lễ, thỉnh thoảng có một nhóm tiểu hòa thượng đi đến, còn Tiểu Xuân thì ai gặp cũng liền thích, cho nên rất nhanh bắt chuyện với người khác.

Đàn Hạo Thanh chú ý đến bước chân của tiểu hòa thượng. Người này nội lực thô thiển, ắt hẳn là đệ tử nhập môn của Lâm Ẩn Tự. Hắn đành phải chặn mồm Tiểu Xuân lại trước khi tiểu tử ngốc tiết lộ thân phận của cả hai.

Bỗng nhiên, tiểu hòa thượng quay đầu, ánh mắt sáng quắc thê thị hẳn. Sau một lúc lâu, hẳn nói “Thí chủ, ta thấy quần áo của huynh đệ các người sạch đẹp quý giá, giọng điệu không hề tầm thường, nếu ta không lầm thì.”

Đàn Hạo Thanh tâm trung căng thẳng, thầm mong rằng kẻ kia đừng đoán ra thân phận của hẳn, hoặc là đoán được hẳn là người có võ công.

“Bạc các người mang trên người nhất định không ít a!” Tiểu hòa thượng cười nịnh nọt.

Đàn Hạo Thanh một chút nữa là nghẹn chết.

“Người xem, người ta xếp hàng dài như vậy, thành thành thật thật chờ đợi, không biết khi nào mới đến phiên hai người. Chi bằng để tiểu tăng giúp cho, được không?” Nháo nửa ngày, mấy tiểu hòa thượng mới nói ra mục đích chính của mình.

“Phía sau núi còn có một con đường nhỏ, ngoại trừ ta còn có một số huynh đệ canh gác. Từ nơi đó đi lên có thể trực tiếp đến Thiên vương điện dâng hương, nếu có duyên còn có thể diện kiến phương trượng của chúng ta a!” Tiểu hòa thượng cười hì hì nói “Cũng không nhiều nặng gì, chỉ cần năm lượng bạc, ta có thể thành toàn cho hai người.”

Đàn Hạo Thanh sờ sờ túi tiền, mặt đen một nửa. Năm lượng bạc bình thường làm gì có thể khiến hẳn đặt vào mắt? Chính là. những việc đó trước nay đều do Cầm Kỳ Thi Họa phụ trách a.

Tiểu Xuân mặt không biến sắc, móc ra một thỏi bạc “Hi hi, bạc ta có, vậy tiểu sư phụ mau giúp chúng ta.”

Đi theo tiểu hòa thượng ra sau núi, Đàn Hạo Thanh nhìn không được mà nhìn Tiểu Xuân chăm chăm. Trên dưới trái phải, vẫn là bộ dạng ngây thơ, phi thường đáng yêu, cũng phi thường. mơ hồ, cùng lúc ban đầu căn bản không có sai biệt gì. Lý Tử Nam nói trí lực hẳn đang dần khôi phục, nhưng có thể tiến nhanh thần tốc thế này sao?

Lên núi, hai người không nói lời nào, sau khi dâng hương qua loa thì đi chung quanh tìm kiếm. Thiên vương điện thờ phụng Phật Di Lặc, sau lưng là Di Đà Bồ Tát, phía nam có Tăng Trưởng thiên vương, phương đông có Trì Quốc thiên vương, phương bắc có Đa Văn thiên vương và phương tây có Quảng Mục thiên vương. Trong tay Tứ Đại Thiên Vương đều cầm các pháp khí khác nhau, tượng trưng cho mưa thuận gió hòa.

Bỗng nhiên một tăng sư áo trắng đi vào viện, nói “Tôi nói vô nan, duy ngại lựa chọn, nhưng mặc tăng yêu, sáng chói hiểu được.” *

Bấy giờ Đàn Hạo Thanh mới chú ý đến nhà sư này. Hẳn diện mạo tuấn tú, ánh mắt đầy khí chất cùng vẻ cao thâm khó hiểu.

Đàn Hạo Thanh tâm nghĩ muốn: Lâm Ẩn Tự Tuệ Thâm phương trượng cùng bang chủ Cái Bang Hồng Đào đều là những kẻ nổi danh nhất nhì võ lâm, sao có thể là một hòa thượng trẻ tuổi như vậy?

Hẳn không dám chậm trễ mà nhanh chấp tay vi lễ “Đại sư, xin thất lễ!”

Tuệ Thâm phớt lờ hẳn, nhích người tránh sang một bên. Đàn Hạo Thanh sửng sốt, còn chưa biết nên làm thế nào thì đã thấy Tiểu Xuân cầm thanh ngọc trầm đuổi theo.

Đàn Hạo Thanh có điều bất an trong lòng. Lý Tử Nam kia lai lịch không rõ, hẳn nói hẳn cùng Tuệ Thâm có chút hiểu lầm, mà theo cách nói thông thường trên giang hồ thì đây chắc chắn là thâm cừu đại hận. Bởi vậy hẳn không nghĩ sẽ sử dụng đến loại tín vật này. Bất quá sáng nay Tiểu Xuân lại mò mẫm ngực áo hẳn và lấy mang theo. Hẳn cứ đinh ninh cho rằng tiểu ngốc tử chỉ cầm chơi một chút chứ không ngờ lại xảy ra loại sự tình này.

Tiểu Xuân cầm cây trầm quơ quơ trước mặt Tuệ Thâm, quả nhiên gương mặt thâm trầm bí hiểm của đại sư ngay lập tức biến chuyển “Tiểu thí chủ, người đến đây vì chuyện gì?”

Đàn Hạo Thanh mừng rỡ, đang muốn dùng lời lẽ uyển chuyển để cầu xin chỉ linh thảo thì Tiểu Xuân đã nhanh miệng mà thành thật nói “Ta hiện đang trúng độc nên rất cần chỉ linh thảo. Người rộng lượng hãy mang cho ta đi.”

Tuệ Thâm nói “Thân mang độc là do trời cao phán tội. Tiểu thí chủ, người nếu muốn chi linh thảo thì trước tiên phải sám hối tội lỗi.”

Tiểu Xuân nháy mắt mấy cái “Vậy sư phụ thay ta nhận tội đi.”

Tuệ Thâm nói “Người đem tội đến, ta thay người sám hối.”

Tiểu Xuân nói “Ta tìm nửa ngày, lại tìm không thấy tội của mình.”

Tuệ Thâm rút cục động dung “Hảo! Tiểu thí chủ trời sinh tuệ căn, quả nhiên đã khám phá được thiên cơ. Ta đã thay người sám hối xong rồi! Người đi theo ta, ta lấy chi linh thảo cho người.”

Đàn Hạo Thanh ở bên cạnh nghe cuộc đối thoại mà xám mặt. Hắn nghĩ thầm rằng: khó trách Tổng nhân có câu thiên cơ không thể tiết lộ, nghe qua cứ như hai kẻ ngốc đang nói chuyện, người ngoài chẳng thể nào hiểu rõ được.

Hắn đang muốn đi theo thì Tuệ Thâm quay đầu lại nói “Thí chủ, người nên chờ bên ngoài.”

Đàn Hạo Thanh sửng sốt, nghĩ đến chất độc trên người Tiểu Xuân, ý nghĩ vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, như thế nào có thể yên tâm để hắn đi một mình? Lúc này Tiểu Xuân quay đầu, nháy mắt với hắn, lúm đồng tiền như hoa. Hắn trong lòng mềm nhũn, dừng lại bước chân, nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen láy của Tiểu Xuân “Ta sẽ chờ ở đây cho đến khi người trở ra.”

Tuệ Thâm nhìn ra không khí giữa hai người họ nên mỉm cười “Khổ để vân gì? Vị hữu tình sinh cập sinh sở y chỗ. Tức hữu tình thế gian khí thế gian. Như thế nếu có chút tình thế gian nếu khí thế gian. Nghiệp phiền não lực sở sinh cố.”** Sau đó rảo bước vào trong.

Đây là một đoạn trong đại thừa a bì đạt ma tập tập luận quyển , Đàn Hạo Thanh tuy rằng văn võ song toàn, nghe được cũng không tài nào hiểu nổi. Tiểu Xuân vẻ mặt vẫn ngây ngô cười mà đi theo Tuệ Thâm. Khó trách người ta nói người ngu và kẻ đại trí tuệ cùng lắm chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Lư hương giữa điện, khói nhẹ lượn lờ, tượng phật Di Lặc làm bằng gỗ được sơn phết cẩn thận, tượng mạo từ bị, khóe môi là một nụ cười. Tư thế giống như phong thái nhìn xuống thế sự nhân gian.

Đàn Hạo Thanh nghe thấy mùi vị không quen nên cất bước trở ra. Kia tiểu hòa thượng đã dẫn họ đến đây đang đứng cười hi hi “Ta nghe các người cùng phương tượng nói chuyện, Tiểu Xuân đệ đệ thật sự là tâm tuệ tinh linh, có thể được phương tượng khen ngợi. Thật là hiếm có a!”

Đàn Hạo Thanh hơi hơi nhú mào, nghĩ thầm rằng Tiểu Xuân dù đi đến đâu cũng khiến người ta có cảm giác gần gũi, ngay cả tiểu hòa thượng mới gặp cũng một Tiểu Xuân, hai Tiểu Xuân. Bất quá, trí óc tiểu ngốc tử vừa mới phục hồi mà tiểu hòa thượng kia đã tẩm tặc ngợi khen. Mặc kệ có phải hay không hắn đang nịnh hót, tâm tình của Đàn bối tử cũng hảo hảo sung sướng. Hắn cười nói “Tiểu sư phụ, chẳng hay có việc gì?”

Hai mắt tiểu hòa thượng tỏa sáng, lấy ra sổ quyển tiền “Là như vậy, công tử, nếu người nguyện ý quyền một trăm lượng bạc, ta có thể ghi lại đại danh của công tử mà tích cho người một chút công đức, tương lai có thể đi đến cõi niết bàn, kiếp sau.”

Hắn cứ thao thao bất tuyệt, Đàn Hạo Thanh càng nghe càng khó chịu. Thứ nhất, hắn không mang theo tiền. Thứ hai, tên của hắn ở Nam Tống là đại kị, chỉ có kẻ ngu mới tự nạp mình vào miệng cọp thôi.

Bỗng nhiên một giọng nói như chuông đồng từ xa truyền lại “Ai, thanh danh trăm năm của Lâm Ẩn Tự đều bị các người làm cho bại hoại cả rồi. Hắc, muốn hay không hướng ta nói chuyện một chút.”

Đàn Hạo Thanh nghe thấy thú vị, khóe môi nhếch lên, quay đầu lại nhìn thì bắt gặp một lão khất cái, tay cầm một cây trúc, hành động cẩn trọng, bí ẩn như mang trên mình tuyệt đại võ công. Nụ cười của hắn chợt đông cứng, trong lòng trào lên dự cảm xấu.

Lão khất cái nhìn hắn, sửng người một lúc rồi bỗng nhiên kêu lên “Người, người là Tuyết Y Hầu Đàn Hạo Thanh?”

Nguyên lai lão khất cái này chính là bang chủ Cái Bang Hồng Đào. Chính là Đàn Hạo Thanh nam hạ không lâu, sau cùng Lưu Thế Nghĩa quyết một trận sống mái, vì quá gấp gáp nên vẫn chưa tường tận hết các nhân

sĩ vô lâm. Ngày ấy ở Lạc Mai sơn trang, quần hùng lên đến trăm ngàn người, làm sao hần có thể nhìn rõ được? Không ngờ Hồng Đào vẫn nhớ rất rõ diện mạo hần, mặc dù chỉ là thoáng nhìn qua.

Đàn Hạo Thanh cảm thấy không ổn, hần tuy rằng không biết Hồng Đào, nhưng đối với chuyện vô lâm của Giang Nam thì lại có một chút hiểu biết. Nên khi nghe Hồng Đào kêu lên sáu chữ ‘Tuyệt Y Hầu Đàn Hạo Thanh’, hần cũng đã nhận ra lai lịch của đối phương.

Hồng Đào quát “Kim cầu, người đã thương Lưu trang chủ, hôm nay lại muốn đến gây phiền toái cho Tuệ Thâm đại sư sao? Đờ một chiêu của ta đi!” Hần vừa nói, tay đã vung đả cầu bồng đánh xuống.

Đàn Hạo Thanh không còn đường lui nên đành rút kiếm ngăn cản. Cũng may nội thương ngoại thương mấy ngày nay đã bình phục không ít, tuy hiện nay nội lực chẳng còn là bao nhưng dựa vào kiếm pháp tinh diệu, hần tin rằng mình có thể ứng phó tốt chuyện này.

Đúng lúc này, Tiểu Xuân vô tư từ trong chạy ra, nhìn thấy cả hai đang động thủ bèn hét lớn “Tên khất cái thối tha! Người dám đánh ca ca ta!” Không nghĩ ngợi nhiều, hần liền mình xông lên.

Tuệ Thâm phát tay áo ngăn lại, sau đó hướng Hồng Đào vi lễ nói “Hồng bang chủ, nơi này là sơn môn tịnh địa, có thể nể mặt ta mà giơ cao đánh khê hay không?”

Hồng Đào sững sốt “Tuệ Thâm hòa thượng, lão khất cái ta ở trước mặt vô lâm đồng đạo cho người trợ quyền. Nay người không giúp còn đứng ngoài khuyên ngăn. Đây là đạo lý gì?”

“Tiểu thí chủ này chính là công tử của Lưu trang chủ, ngày ấy chúng ta đều đã gặp qua, Hồng bang chủ chẳng lẽ không có chút ấn tượng nào? Đàn công tử hôm nay tới là vì muốn giải độc cho hần, không hề có ác ý, hơn nữa đây là chốn thanh tịnh, sao có thể động can qua?”

Hồng Đào nghe vậy, thế công lược hoãn, quay đầu nhìn Tiểu Xuân. Đàn Hạo Thanh khó khăn thở dài nhẹ nhõm. Thương thế của hần vẫn chưa hoàn toàn khỏi hần, nội lực lại mất hơn phân nửa, nếu đấu trận này ắt cũng phải đổ mồ hôi đầm đìa. Mà...đó là điều tối kị nhất trong đời của hần.

Tiểu Xuân cầm trong tay chi linh thảo, lo lắng muốn chạy đến. Tuệ Thâm sợ hần xông lên sẽ bị thương nên liền che chắn trước mặt, ngăn cản bước chân.

Hai mắt Hồng Đào đột nhiên đỏ ngầu “Hắc hắc, khá lắm Lưu Thế Nghĩa! Lừa đời lấy tiếng! Tiểu tạp chủng này rõ ràng là rõ ràng là” Lần đầu tiên hần nhìn thấy Tiểu Đạc Đầu ở Lạc Mai sơn trang thì đã cảm thấy quen thuộc, nhưng bởi vì lúc đó bộ dạng tiểu tử này rối bù nên rất khó để khẳng định. Hiện tại, Tiểu Xuân một thân xiêm y sạch sẽ, phong thần tuyển tú, gương mặt tươi cười kia chẳng phải là càng giống xá nữ cung chủ trước kia hay sao?

Sư huynh của Hồng Đào năm đó chết trên tay nàng, có thể nói là thù sâu như biển, vốn nghĩ là mọi chuyện đã chấm dứt khi hần tận mắt nhìn thấy nàng nuốt hạc đỉnh hồng trước mặt nhân sĩ vô lâm. Nhưng khi vừa nhìn thấy gương mặt của Tiểu Xuân, huyết thống ràng buộc, ai có thể phủ nhận được? Hồng Đào ngay lập tức biết được tiểu xảo của Lưu Thế Nghĩa ngày xưa.

Hần tức sùi bọt mép, điên cuồng hét lên. Đàn Hạo Thanh cũng đoán biết hần nói cái gì, chính là chuyện bí mật kia không những phá hủy thanh danh của Lưu Thế Nghĩa mà còn có hại đến tánh mạng Tiểu Xuân cho nên, vô luận thế nào hần cũng không thể để Hồng Đào nói ra sự thật.

Đàn Hạo Thanh trong lòng vô cùng lo lắng, bất giác triển khai chiêu thức, như tia chớp đánh tới khiến cho Hồng Đào nói không nên lời.

Hồng Đào hiện tại gặp mặt cừu nhân thì hết sức tức giận, hơn nữa sau vài chiêu thì hần phát hiện Tuyệt Y Hầu vốn không mạnh mẽ như trong lời đồn. Hần nào biết Đàn Hạo Thanh trước sau bị thương nhiều lần, nội lực toàn thân cũng mất đi hơn phân nửa nên trong lòng thầm mừng. Lưu Thế Nghĩa người lừa đời lấy tiếng, ngay cả tiểu tử miệng còn hôi sữa này cũng đối phó không được, huống chi còn cùng ma nữ sinh hạ đứa nhỏ. Ta hôm nay sẽ giết chết đại ma đầu Kim quốc, sau đó phanh pui chuyện cũ, nổi danh lập vạn. Còn không trở thành tân minh chủ sao?

Hồng Đào nghĩ đến đây thì cao giọng cười dài. Cây đả cầu bồng trong tay vù vù xé gió khiến cho Đàn Hạo Thanh phải lùi về mấy bước.

Nguyên lai, kẻ kia cùng Tuệ Thâm thực lực ngang nhau nên Đoàn Hạo Thanh phải trải qua một phen vất vả. Chính là hiện tại nội lực của hắn chỉ còn lại có bốn thành, lần này e khó tránh khỏi nguy hiểm.

Tiểu Xuân thần tình lo lắng, nhìn Tuệ Thâm nói “Đại sư, tên khất cái thối nát kia đang đánh ca ca ta. Người mau tới ngăn hắn lại nga!”

Tuệ Thâm cúi đầu nói “A di đà phật, Đoàn công tử vốn là người Kim, bản tính không muốn nhúng tay vào trận chiến liên quan đến an nguy dân tộc.”

Tiểu Xuân gấp đến độ muốn tự mình lao ra nhưng Tuệ Thâm cứ ngăn cản hắn mãi. Tiểu Xuân trên người mặc dù có sáu thành nội lực của Đoàn Hạo Thanh cùng xá nữ huyền công, nhưng đồng thời lại mang trên người ba loại kịch độc, không thể vội vàng động đến chân khí, thân thủ tự nhiên trì trệ. Vô luận hắn muốn chạy hướng nào, Tuệ Thâm cũng đều có thể đoán biết được.

Tiểu Xuân nóng nảy, bỗng nhiên trầm định nói “Sinh vì sao khổ?”

Tuệ Thâm ngạc nhiên nói “Cái gọi là khổ chính là: sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, oán tăng hội khổ, yêu biệt ly khổ, cầu không được khổ. Bao gồm tất cả ngũ đại uẩn khổ. Nếu muốn giải thoát thì phải vất bỏ ngũ đại uẩn giai này. Tiểu thí chủ, hữu tình giai khổ, vô oan không nghiệt, người hà tất gì phải.”

Tiểu Xuân xen ngang chất vấn “Đại sư, ngài thử hỏi đã vượt qua ngũ đại uẩn giai chưa?”

Tuệ Thâm im lặng, thật lâu sau đáp “Chưa từng. Nếu vượt qua được này ngũ đại uẩn giai, tắc tâm đã không ở hồng trần. Mà ta, tâm vẫn còn vương lại.”

Tiểu Xuân ngắc đầu nói “Đại sư còn không thể vượt qua, ta một cái tiểu tử, nào có thể đến được thế giới siêu nhiên, vượt khỏi hồng trần?”

“Tiểu thí chủ quả nhiên trời sinh tuệ căn, tại sao lại tự hãm trong vũng bùn? Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Tất cả những gì người trải qua chỉ đều là ảo ảnh mơ mộng. Nhưng người vì hai chữ tình yêu mà chấp nhất, người.”

Tiểu Xuân cười lạnh nói “Sinh vu trần thế, sao thoát được sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, yêu biệt ly, cầu không được? Dù kiếp sau người có hạnh phúc cũng không bằng hai chữ tình yêu của ta hiện tại. Chỉ cần được sống với người mình yêu, chẳng sợ núi đao biển lửa, lòng ta đều đến được cõi niết bàn.”

Tuệ Thâm lắc đầu thở dài, cũng không ngăn cản hắn nữa.

Tiểu Xuân cắn răng, đem chi linh thảo nuốt vào sau đó ngồi xuống. Tuệ Thâm nhớ lại ngày trước, người kia có nói qua này chi linh thảo chỉ cần nuốt vào thì có thể sử dụng được tính của nó để lưu thông khí huyết, khiến cho kịch độc nghịch lưu, tiêu độc một ít sau có thể dùng ngân châm điều trị tiếp. Nhưng tại sao hắn lại ăn? Kẻ này thiên tính trí tuệ, bề ngoài đần độn nhưng lại rất có ý tứ ‘phần trừ ăn lão hổ’, chính là hắn lại không có võ công a!

Tiểu Xuân khoanh chân ngồi xuống, dựa vào công hiệu của chi linh thảo, yên lặng vận chuyển sáu thành công lực thái huyền chân khí cùng xá nữ huyền công. Hai môn kì công đều có nét tương đồng, lại là một âm một dương nên có thể hỗ trợ lẫn nhau. Nguyên nhân thì ra là như thế, chẳng trách lúc hắn cùng Đoàn Hạo Thanh giao hoán lại có thể dễ dàng chủ động vận công, khiến cho thái huyền chân khí chảy ngược, đồng thời khởi động xá nữ huyền công mà thân mẫu hắn đã truyền cho.

Ra là vậy nên hắn dù mang trên thân ba loại kịch độc mà vẫn chưa chết. Chính là nhờ hai loại thần công này đã duy trì trạng thái cân bằng, khiến cho kịch độc không thể phát tác. Tuy rằng đã ăn chi linh thảo nhưng chân khí một khi vận chuyển sẽ khiến cho sự cân bằng dao động nên hắn cảm thấy trong bụng một trận quần đau, lục phủ ngũ tạng như bị đốt cháy. Quai hàm hắn run run: Thanh ca ngày đó trúng độc còn có thể một mình đả bại Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn người, ý thức mệt mỏi kiệt quệ, hắn lúc đó cũng có cảm giác như ta hiện tại sao? Chính là Tiểu Xuân vĩnh viễn nhớ rõ, trước khi hắn hôn mê còn cận kề cận dò mình phải ẩn nấp tốt...

Đàn Hạo Thanh lúc này đang cùng Hồng Đào độ chiều, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy lời nói của Tiểu Xuân cùng Tuệ Thâm phương thượng. Điều này khiến hắn không khỏi bồn chồn. Đây cao tăng và kẻ ngu ngốc thật sự là cùng một người sao?

Đột nhiên, Đàn bối tử thoáng thấy Tiểu Xuân ngồi xuống, trên mặt còn xuất hiện vẻ kiên nghị, cùng bộ dáng mơ hồ của hắn trước đó thật sự rất khác nhau. Hắn trong lòng vừa động, hoài nghi hai mắt mình có phải hay không đã hình thành tật xấu. Đang giao chiến kịch liệt như vậy, sao có thể lơ là nhìn sang chỗ khác chứ? Thật là...

Bỗng nhiên từ con đường nhỏ dưới chân núi vọng đến một tiếng cười dài “Thế nào? Mới mừng bảy tháng giêng, Tuệ Thâm phương trượng đã có nhũ hững cùng người khác so tài rồi sao? Tại hạ tài hèn sức mọn nhưng cũng muốn góp vui một chút.” Dích thị là giọng nói của Lạc Mai kiếm khách Lưu Thế Nghĩa a.

Thanh âm vừa cất lên thì Lưu Thế Nghĩa đã đến gần hơn được mười trượng. Lúc này, hắn mới có thể nhìn rõ người đang đánh nhau không phải là Tuệ Thâm phương trượng nên giật mình hoảng hốt “Lão khát cái...? ...Tuyệt Y Hầu?”

Đàn Hạo Thanh và Hồng Đào vừa trong thấy hắn thì trong lòng đều cả kinh. Cái đáng sợ chính là theo sau hắn còn có các bang các phái, cơ hồ các nhân sĩ có uy tín ở Giang Nam đều tề tựu đông đủ hôm nay. Bao gồm Hoàng Sơn kiếm phái Mạnh Tuyết Quyên, đại đệ tử của Lưu Thế Nghĩa – Lâm Tông Khả và một thanh niên xa lạ mà Hồng Đào không biết tên nhưng Đàn Hạo Thanh thì hoàn toàn tỏ rõ. Kể đó không ai khác, chính là đường đệ của hắn – Đàn Huyền Vọng.

Tuệ Thâm nhìn thấy nhiều người xuất hiện nên cũng một trận cả kinh, hắn lắp bắp nói “Thương thế của Lưu trang chủ đã lành rồi sao? Như thế nào lại rồi rảnh đến nơi này?”

Lưu Thế Nghĩa trừng mắt đàn Hạo Thanh, nhìn ra kế hoãn binh của hắn nên cảm thấy có chút kì quái. Hắn thanh khụ một tiếng, nói “Tuệ Thâm phương trượng, ta hôm nay có việc mới tìm đến đây. Chẳng là vô lâm minh chủ của Bắc Ngũ tỉnh đến nên ta muốn đưa hắn đến gặp người.”

Tuệ Thâm quét mắt nhìn những người vừa đến, sau đó phát hiện ra một thanh niên xa lạ đứng gần Đàn Huyền Vọng “Không biết vị ấy.”

Vị thanh niên xa lạ kia thấy vậy bèn tiến lên, chắp tay nói “Tại hạ Tạ Khiếu Phong, là minh chủ của Bắc Ngũ tỉnh, hôm nay đến đây là muốn cùng Nam Tống chống lại sự xâm lược của người Kim.”

Nghĩ nghĩ, hắn lại chỉ vào Đàn Huyền Vọng giới thiệu “Đây là Đàm công tử, hảo huynh đệ của ta. Hắn từ phương bắc đến đây, cũng là một nghĩa sĩ kháng Kim.”

Đàn Hạo Thanh cảm thấy vô cùng bất ngờ, tuy đang chiến đấu không thể quan sát rõ biểu tình của Tạ Khiếu Phong, nhưng mà Đàn Huyền Vọng rõ ràng là thể tử của Kim quốc, hiện tại như thế nào lại biến thành nghĩa sĩ kháng Kim. Theo tình hình này, hắn có hai luồng suy đoán: thứ nhất, Tạ Khiếu Phong đang bị Đàn Huyền Vọng lừa gạt. Thứ hai, bản thân hắn chính là kẻ lừa đảo.

Nhưng mà tình hình nguy cấp, bất luận Tạ Khiếu Phong là ai, chỉ cần đám người của Lưu Thế Nghĩa thôi thì hắn cũng đã chịu không nổi rồi. Chẳng lẽ mạng của ta đến hôm nay là tuyệt sao? Liếc mắt nhìn sang Tiểu Xuân, thấy tiểu tử gương mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, đây còn không phải là tình trạng kịch độc công tâm a?

Đàn Hạo Thanh tâm trung đau xót. Nếu hôm nay hắn chết tại đây thì sẽ không còn ai viết ra khẩu quyết của Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng, Lý Tư Nam e rằng sẽ không giải độc giùm Tiểu Xuân, sớm muộn gì tiểu ngốc tử cũng đi theo hắn thôi. Nghĩ đến đây, ruột gan hắn như đứt ra từng khúc, thà rằng chính mình bỏ mạng hắn cũng không muốn Tiểu Xuân phải gặp nguy nan. Hắn tĩnh tâm, trường kiếm trong tay đột nhiên chậm lại, sau đó theo tiếng gió, mang theo hơi lạnh thấu xương, đem tất cả bốn phần công lực còn sót lại tung ra. Trong thời điểm trọng thương chưa lành mà phải sử dụng đến biện pháp này thì chẳng khác nào là tự sát cả.

Hồng Đào cảm giác được kiếm quang của đối phương đang vô vập, áp lực càng lúc càng lớn. Hơi thở của hắn trở nên đứt quãng, không thể nói được thành lời.

Nguyên lai Đàn Hạo Thanh lúc này đang liều mạng giết chết kẻ kia để hắn không thể thốt ra nửa lời phan phui chuyện cũ.

Dù sao, Hồng Đào vẫn là bang chủ Cái Bang, ở trong giang hồ cũng có chút địa vị. Nếu hắn nói ra sự thật thì thanh danh của Lưu Thế Nghĩa sẽ tiêu tan ngay tức khắc, há còn chỗ dung thân. Mà nếu Đàn bối tử

hắn chết đi, Tiểu Xuân chỉ có thể dựa sự bảo hộ của cha mình. Nếu Lưu Thế Nghĩa thân bại danh liệt thì Tiểu Xuân sẽ phải làm sao? Nên hẳn, ngay tại đây, phải bịt chặt miệng của Hồng Đào mãi mãi.

Về phần những người khác, hơn phân nữa đều là tuổi trẻ lực đại, chưa từng diện kiến dung mạo nữ cung chủ khi xưa cho nên dù có gặp Tiểu Xuân, cũng không thể ngờ đến mối quan hệ mẫu tử giữa hai người họ. Tuệ Thâm tuy địa vị ngang ngửa Hồng Đào nhưng tuổi vẫn còn trẻ. Đàn Huyền Vọng tuy nắm rõ sự tình nhưng thời gian lưu lạc giang hồ ít, lời nói cũng không có bao nhiêu phân lượng.

Lưu Thế Nghĩa quan sát này giờ mới phát hiện Đàn Hạo Thanh đã muốn sử dụng toàn lực, nhưng so với trận chiến ở Lạc Mai sơn diễn trước kia lại thấp đi mấy phần. Trong lòng bất giác nổi lên nghi hoặc: người này tuổi còn sung mãn, chẳng lẽ mức độ khôi phục lại kém hơn người đã cao tuổi như mình? Vì là người đam mê võ học nên Lưu trang chủ cứ mãi đắm chìm trong các chiêu thức, nhất thời không nhìn thấy hải tử của mình, lúc này đang ngồi khoanh chân bên cạnh Tuệ Thâm phương trượng.

Đàn Hạo Thanh tuy chỉ còn bốn thành công lực nhưng vẫn khiến cho Hồng Đào rơi vào thế khó khăn, gian nan chống đỡ. Đúng lúc này, Đàn Huyền Vọng bỗng nhiên kêu lên “Hồng bang chủ, cẩn thận nhiếp hồn ma nhân của hắn.”

Hồng Đào sững sốt, mắt vừa nâng lên đã bắt gặp đôi mắt sâu thẳm, ba quang lưu chuyển, khiến người ta nhìn không được mà trầm luân trong đó. Dù Hồng Đào tính tình cương nghị gian ngoa nhưng trong lòng cũng một phen hoảng hốt. Vừa khi hoàn hồn, hắn đã phát hiện tim mình bị kiếm kia một nhát xuyên qua.

Hồng Đào nổi giận gầm lên một tiếng, liều mạng dùng đả cầu bồng đánh một cái thật mạnh vào chân trái đối phương. Đàn Hạo Thanh trúng đòn nên lão đảo lùi về sau mấy bước.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, đến khi đám người của Lưu Thế Nghĩa xông vào thì đã quá muộn. Hồng Đào cúi đầu, nhìn đến những dòng máu đỏ tươi đang từ tim mình phun ra, cổ họng khanh khách cười vang mấy tiếng. Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn sang Tiểu Xuân, muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc, chưa nói được đã trút hơi thở cuối rồi lăn đùng ra đất.

Lưu Thế Nghĩa dõi theo ánh mắt của hắn thì nhìn thấy Tiểu Xuân. Ngẩn ra một hồi mới phát hiện ra thiếu niên ăn vận sạch sẽ kia chính là đứa con ngu ngốc của mình. Hắn mừng quýnh, kêu to “Tiểu ngốc tử, người vẫn chưa chết à?”

Tiểu Xuân đang vận khí, ba loại độc tố đang dày vò khiến cho mặt hắn lúc tái nhợt lúc hồng hào, đau đến chết đi sống lại, căn bản không thể nghe thấy giọng nói của cha mình. Tuệ Thâm phương trượng thấy vậy nên đỡ lời giùm “Lưu trang chủ, lệnh lang thân trung kịch độc, chỉ sợ.”

Lưu Thế Nghĩa không đợi người kia nói hết câu liền nhảy đến bên cạnh hải tử, một chưởng đánh vào hậu tâm. Chân khí vừa truyền, hắn đã cảm nhận được xá nữ huyền công trong người tiểu ngốc tử đang chống lại mình. Tuy rằng hắn không biết trong người Tiểu Xuân có thái huyền chân khí cùng kịch độc vô danh nhưng độc tố mà xá nữ cung chủ để lại cho hải tử mình thì hết sức rõ ràng. Lòng hắn hiện nóng như lửa đốt. Hắn đối thê tử tình thâm ý trọng, bởi vì thê tử chết nên giận cá chém thớt, bấy lâu nay mới tỏ ra hơi hợm. Nhưng, tiểu tử này và hắn dù sao cũng có tình thâm cốt nhục, nói hắn làm lơ như thế nào được? Vì vậy, Lưu Thế Nghĩa không nghĩ ngợi nhiều mà ngay lập tức ngồi xuống, sau đó sử dụng nội công thâm hậu giúp hải tử mình khu độc.

Trong khi đó, Đàn Hạo Thanh liều mạng giết chết Hồng Đào, trụ kiếm giữ thăng bằng, dùng mắt thê thị tất cả võ lâm quần hùng. Hắn bị thương nặng, đứng cũng không xong. Nhân sĩ võ lâm tuy hận hắn thấu xương, nhưng vì ngại ngùng tự cao, không muốn động thủ với người mang thương bệnh nên nhất thời không biết làm gì.

Chú thích

(*) (**) Hai câu này ta chịu, không tài nào hiểu được a.

15. Chương 15: Đẫm Máu Lực Chiến

Đang lúc giằng co, nhãn châu của Đàm Huyền Vọng bỗng nhiên xoay động, bỗng nhiên cất cao giọng nói “Chư vị hiệp sĩ có điều không biết, Kim cẩu hoàng đế Hoàn Nhan Lượng trước khi xuất quân đã tuyên thệ phải đánh chiếm Nam Tống ta. Mà Đàm Hạo Thanh chính là tay sai do hắn phái tới. Đối với hạng người này, chúng ta sao lại nói đến nghĩa khí giang hồ, chỉ bằng cùng nhau chung sức giết chết hắn, lấy máu tế các kháng Kim nghĩa sĩ đã vì nước mà hi sinh.”

Đàm Hạo Thanh ngẩng đầu, căm tức nhìn về phía kẻ hai mặt. Lúc này, hắn cứ tin tưởng Đàm Huyền Vọng sẽ nghĩ đến chút tình thủ túc mà không sử dụng đến chiêu hèn mọn ném đá giấu tay. Nhưng thật không ngờ, hắn đã đặt sai hi vọng rồi. Người Kim có con cháu như đường đệ hắn, quả thật là một thất bại nặng nề.

Đàm Huyền Vọng bị ánh mắt lãnh liệt của Đàm Hạo Thanh liếc qua, theo bản năng lui lại hai bước, mặt mày biến sắc. Tạ Khiếu Phong đứng bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, ra ý trấn an. Sau đó, hắn tự mình tiến về phía trước, nói “Chư vị anh hùng, Tuyết Y Hầu là Kim quốc bối tử, dù đã bị thương nhưng tội ác mà hắn gây ra có thể nói là không thể chối bỏ. Nay tại hạ bắt tài, xin vì thiên hạ mà diệt trừ kẻ gian.”

Tuệ Thâm nghe nói Kỉ Khinh Phiêu năm xưa chính là võ lâm minh chủ của Bắc Ngû tỉnh nên cũng muốn đo chiêu so tài, nhưng bất quá lại vượt cảm không nói. Mạnh Tuyết Quyên, Lâm Tông Khả cùng đa số những người khác đều biết nếu tự thân đơn đả độc đấu nhất định sẽ không phải là đối thủ của Đàm Hạo Thanh. Nay có người đứng ra quyết chiến nên họ liền gặt đầu ứng thuận.

Đàm Hạo Thanh nhìn vị thanh niên trước mặt. Người này tự xưng Tạ Khiếu Phong, tuy rằng bề ngoài trẻ tuổi, nhưng lại có thể trở thành võ lâm minh chủ của Bắc Ngû tỉnh, hiển nhiên là người có tài nghệ phi thường. Không biết vì sao Đàm Huyền Vọng lại có thể gặp một người như vậy? Hay là kẻ này chính là đại nội sát thủ do Hoàn Nhan Lượng phái đến đây?

Chính là, trước đó hắn không hề thẹn với lương tâm nhưng sau đêm qua, hắn vì cứu Tiểu Xuân mà đáp ứng lời đề nghị của Lý Tư Nam. Đến hôm nay thì hắn đã không còn mặt mũi nào để mà trở về nữa. Dù hoàng thượng có cho người đuổi giết thì hắn cũng không thể oán trách được...

Ý nghĩ ngất quãng, nghĩ đến cơ nghiệp quốc gia, Tiểu Xuân kịch độc công tâm, khó có thể cứu chữa được mà lòng hắn không khỏi kêu gào căm phẫn “Kim Tống đối đầu, can qua há có thể tránh khỏi. Các người muốn giết ta, ta cũng không oán, nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ khoan tay chịu chết.”

Thanh Phong kiếm trong tay hắn rung lên, kích động không thôi. Hắn nhận không được gõ nhịp hát nói “Trong rừng có kì diệu, tự ngôn là phượng hoàng. Thanh hương ẩm lễ tuyền, ngày đêm tề sơn cương. Cao minh triệt Cửu Châu đảo đảo, duyên cảnh vọng bát hoang. Thích phùng thương phong khởi, cánh chim tự tôi giấu. Vừa đi Côn Lôn tây, khi nào phục bay lượn. Nhưng hận chỗ phi vị, sẵn hận sử đau lòng.”

Bài ca hắn vừa xướng chính là của Nguyễn Tịch thời Ngụy Tấn bày tỏ tâm tình hoài bão chí thất thập cửu. Lấy phượng hoàng để miêu tả chính mình, cao cao tại thượng, có cả sự hào hùng cùng khí phách phong lưu dẫu có rơi vào hoàn cảnh gian nan, hiểm nguy muôn trùng. Chính là, Đàm Huyền Vọng năm lần bảy lượt hại hắn, trở mặt nhìn sự tình không thể bác trần nên hắn vô cùng phẫn uất mà kích thích tiếng lòng vào lời ca.

Tạ Khiếu Phong cùng quần hùng nghe thấy lời ca khảng khái mà đầy bi ai, tuy hận hắn tận xương tủy nhưng cũng phải dập đầu kính trọng hắn, một tài năng võ công tái thế, xử sự phân minh. Hơn nữa cuộc quyết chiến hôm nay, Đàm Hạo Thanh tuy đã giết chết bang chủ Cái Bang Hồng Đào, nhưng đó là cuộc tử thi công bằng. Hiện tại Tạ Khiếu Phong khiêu chiến hắn, dù có chiến thắng thì mặt mũi của Giang Nam võ lâm còn để ở chỗ nào khi cả đám người lại nhào vào ức hiếp một kẻ thân mang trọng thương.

Tạ Khiếu Phong ánh mắt chớp động, nói “Các hạ có tâm nguyện gì chưa làm xong thì cứ nói. Nếu làm được, Tạ mạo nhất định sẽ không từ nan.”

Đàm Hạo Thanh nhìn Tiểu Xuân đang ngồi ở xa xa mà lòng vô cùng xót xa. Sau đó, hắn lấy ra một bình sứ nhỏ mà Lý Tư Nam đã đưa cho vào tối đó “Trong chai này có khóa đan dược, người lấy nó cho tiểu huynh đệ kia uống vào, sau đó dẫn hắn đến Mạnh phủ tìm Lý đại phu, cầu hắn giải dược giúp Tiểu Xuân.”

Mọi người nghe hắn nói xong thì vô cùng kinh ngạc, đồng loạt đều hướng mắt về con người mang tên Tiểu Xuân. Vừa rồi bọn họ nghe nói Tiểu Xuân chính là hài tử của Lưu Thế Nghĩa, mà Lưu Thế Nghĩa lại từng quyết đấu một trận sinh tử với Đàn Hạo Thanh. Vậy thì tại sao, Đàn Hạo Thanh trước lúc chết lại vẫn quan tâm đến kịch độc trên người Tiểu Xuân như vậy?”

Đàn Huyền Vọng liền tận dụng thời cơ. Hắn đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Tiểu Xuân reo lên “A nha, diện mạo của đứa nhỏ này. . . .” Hắn muốn nhân cơ hội này mà bóc trần thân phận của Tiểu Xuân.

Đàn Hạo Thanh rung mình, một kiếm đâm ra, chém vào ngay yết hầu của kẻ tiểu nhân.

Đàn Huyền Vọng nhìn thấy đường huynh, tuy rằng biết nội lực của nam nhân đã suy giảm nhưng chim sợ cành cong, hắn theo bản năng lùi lại, sử dụng chiết phiên chống đỡ.

Tạ Khiếu Phong đối với hảo hữu thập phần lo lắng nên thi triển chưởng lực, xông đến nói “Tuyệt Y Hầu, đối thủ của ngươi là ta.”

Đàn Hạo Thanh sao có thể để cho đường đệ tẩu thoát? Hắn đánh mấy đường, kiếm quang tung hoành, nhất thời chặn mất đường thoái lui của Đàn Huyền Vọng.

Đàn Hạo Thanh vốn hận Đàn Huyền Vọng tận xương tủy, huống chi kẻ này không những muốn hại mình hắn mà còn muốn gây nguy hiểm cho Tiểu Xuân. Cho dù hắn có chết đi thì Tiểu Xuân vẫn còn có phụ thân để mà nương tựa, nói không chừng Lý Tư Nam có thể nể mặt hắn là Giang Nam minh chủ võ lâm mà chữa trị giúp tiểu ngọc tử...Tiểu Xuân nhất định có thể hảo hảo mà sống, sau này còn có thể cưới vợ sinh con...

Tiểu Xuân đơn thuần ngây thơ, đáng lý phải có một cuộc sống bình thường ấm áp chứ không phải giống như hiện giờ cùng hắn mắc kẹt ở đây, hứng chịu đau đớn.

Cùng lúc đó, Lưu Thế Nghĩa đang thay Tiểu Xuân khu độc nghe thấy tiếng kêu của Đàn Huyền Vọng thì ngay lập tức đoán biết được âm mưu của kẻ này nên trong lòng một trận cả kinh. Nhưng trong lúc vận công há có thể phân tâm? Tay hắn run lên, hắn nhất thời mất khống chế, một chưởng đánh mạnh vào hậu tâm của Tiểu Xuân. Thân mình tiểu ngọc tử run lên, sau đó hắn phun ra một ngụm máu đen.

Lưu Thế Nghĩa kinh hãi, chỉ có thể tiếp tục vận khí giúp Tiểu Xuân trị độc. Lúc này hắn bỗng nhiên phát hiện, thực khí trong người Tiểu Xuân giống như Hoàng Hà, Trường Giang gặp biển, vận chuyển về vị trí cũ, đả thông kinh mạch. Ngay cả nội lực của Lưu Thế Nghĩa cũng bị thu vào, hội ngộ với hai luồng chân khí có sẵn, không hề bài xích.

Lúc này Đàn Hạo Thanh một lòng muốn giết đường đệ, chiêu kiếm xuất ra cũng không còn bình thường, khiến cho Đàn Huyền Vọng hết đỡ trái rồi lại đỡ phải, hết sức chật vật. Nhưng Tạ Khiếu Phong cũng không muốn lui ra, quyền cước sinh phong, mỗi chiêu đánh ra đều đánh trúng Đàn Hạo Thanh khiến cho hắn thổ huyết không ngừng.

Mạnh Tuyệt Quyền đứng bên ngoài xem xét, nhin không được nói “Tuy hắn là tặc tử Kim quốc, nhưng hai đánh một, không phải là.”

Tuệ Thâm nhíu mày không nói.

Tạ Khiếu Phong có nội lực thâm hậu, tuy đang đánh nhau nhưng cũng có thể nghe rõ nên mặt hắn tự khắc đỏ bừng. Dù sao trước đó hắn chính là người đã nói nhiều người đánh một là không đúng. Nhưng nếu hắn thu tay lại thì Đàn Huyền Vọng chắc chắn sẽ gặp nguy nan. Tình cảnh này hắn lui không được mà tiến cũng chẳng xong a.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang khi hắn còn do dự thì Đàn Hạo Thanh đã sử dụng nhiếp hồn ma nhãn. Đôi mắt sâu xa, ba quang lưu chuyển không ngừng như ngọc lưu ly, khiến người ta nguyện chết chìm trong đó, mãi không tỉnh lại.

Tạ Khiếu Phong tuy đang khó xử nhưng nhìn thấy bằng hữu bị chém ngang yết hầu, nét mặt trắng xanh không còn chút máu thì lại rất đau lòng. Hắn điên cuồng hét lên, xuất chưởng đánh trúng vào ngực Đàn Hạo Thanh khiến nam nhân bay ngược ra ngoài, chưa rơi xuống đất đã liền ngất đi. Nguyên lai Đàn Hạo Thanh luân phiên khổ chiến, lại bị đường đệ đâm trúng một nhát, tinh thần yếu đi, đến lúc này rốt cục cũng không thể chống cự hơn được nữa.

“A –!”

Ngay lúc đó, Tiểu Xuân cũng vừa đứng lên, cảnh tượng thê lương ngay lập tức hiển hiện khiến hần hai hàng lệ rơi, thê lương kêu gào mấy tiếng.

Tạ Khiếu Phong bất chấp tất cả mà quay trở lại xem xét bằng hữu của mình – Đàm công tử. Lúc này mới phát hiện vết thương của người kia không quá nghiêm trọng nên hần mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không quên nhanh tay băng bó cho người kia.

Giang Nam quần hùng tâm tình bất định. Nhìn thấy Đàm Hạo Thanh một thân bạch y ngất xỉu bên cạnh vách núi đen, nhất thời bị khí thế của hần thuyết phục, không ai tiến lên.

Lưu Thế Nghĩa trong lòng có quỷ, nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Xuân nên sợ người khác chú ý đến nơi này. Dù sao yết hầu của Đàm Huyền Vọng cũng bị trọng thương tạm thời không cần phải bận tâm. Hần nghĩ muốn dẫn Tiểu Xuân quay về sơn trang, đem sự thật giấu diếm thật kĩ, không để cho người khác nhìn thấy tướng mạo hần. Đương lúc hần kéo Tiểu Xuân về sau thì tiểu ngọc tử lại né đi. Lưu Thế Nghĩa ngơ ngác đứng tại chỗ, nghĩ đến việc mình làm là đúng hay sai. Cho dù năm đó thê tử hần truyền xá nữ huyền công cho đứa con nhưng cũng không đến mức cường đại như thế này a.

Tuệ Thâm thiên sư nhìn Tiểu Xuân, miệng không ngừng đọc kinh niệm phật. Trong tất cả mọi người ở đây thì chỉ có một mình hần là hiểu thấu sự tình: Tiểu Xuân vì muốn thoát ra cứu Đàm Hạo Thanh nên đã ăn chỉ linh thảo thảo, sau đó vận dụng xá nữ huyền công cùng thái huyền chân khí, tự mình giải trừ độc chất. Theo lý thuyết, chỉ cần dùng chỉ linh thảo điều hòa thì thực khí nghịch hành không phải là chuyện mà kẻ gầy yếu như hần có thể chịu đựng được. Chính là lúc Lưu Thế Nghĩa thay hần khu độc, một chưởng lỡ tay kia lại bất ngờ đả thông kì kinh bát mạch, thái huyền chân khí cùng xá nữ huyền công tự lưu chuyển giao hòa với nhau, bức độc tố ra ngoài. Lúc này hần phun ra máu đen kì thực chính là do chất độc bị bức ra mà thôi.

– không chỉ như thế, Tiểu Xuân còn hấp thụ nội lực mà phụ thân hần truyền cho, luyện thành xá nữ huyền công. Hần tuy rằng không biết chiêu thức nào, nhưng nội lực hiện rất thâm hậu, e rằng còn cao hơn tất cả những người ở đây gộp lại.

Chính là, võ nghệ cao cường thì làm sao?

Tiểu Xuân trở mắt nhìn Đàm Hạo Thanh ngã xuống trước mặt mình mà không thể làm gì được. Hần từng bước một đến gần vách núi đen, nhìn thấy gương mặt đang hôn mê của nam nhân, sau đó hần quay sang nhìn chăm chăm vào Tạ Khiếu Phong cùng Đàm Huyền Vọng. Đôi mắt trong suốt lóe lên tia nhìn tàn độc, dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng khiến người ta phải lạnh đến tận xương.

Hần rất muốn đến nhìn xem thương thế của Đàm Hạo Thanh nhưng, chỉ sợ hần bước thêm một bước, Giang Nam quần hùng nhất định sẽ không chịu để yên, e là cả phụ thân của hần cũng vậy.

Kì Tú Phong, bao bọc bởi hàng nghìn vách núi đen. Tuy rằng nhân số đông nhưng kẻ đứng về phía hai người bọn họ lại không có một ai. Đàm Hạo Thanh là quý tộc Kim quốc, còn hần là yêu nghiệt do đại hiệp chính đạo cùng ma nữ sinh ra. Vả lại cả hai đều là nam nhân. Bọn họ...mối tình này vốn là sai trái, không hề nhận được sự chúc phúc từ thiên địa, hay bất kì ai...

– nếu muốn cục diện xoay chuyển thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Cúi đầu thật lâu sau, Tiểu Xuân bỗng nhiên chỉ vào Tạ Khiếu Phong cùng Đàm Huyền Vọng hét rầm lên, thanh âm thê lương vô cùng “Phụ thân, chính là hần, chính là hần.”

Quần hùng ồ lên kinh ngạc. Tạ Khiếu Phong thân là minh chủ của Bắc Ngũ tỉnh, đến Giang Nam với mục đích đánh bại Kim quốc bởi tử Đàm Hạo Thanh. Tuy rằng chiến thắng này không hề vẻ vang nhưng nhân sĩ Nam Tống cũng chết dưới tay Đàm Hạo Thanh khá nhiều, Hồng Đào lạc bại thân vong, Lưu Thế Nghĩa cùng hần lưỡng bại câu thương. Hai bên giằng co mà người Tống lại có phần thất thế. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để đánh bại Tuyệt Y Hầu nhưng là, hài tử của Lưu Thế Nghĩa đột nhiên xuất hiện, chỉ tay vào hai vị cao thủ từ xa tới, e rằng có ẩn tình gì đó. Mọi người vì thế mà bị kích thích, không khỏi thắc mắc chuyện gì đã xảy ra.

Tạ Khiếu Phong mới vừa giúp Đàm công tử băng bó vết thương xong thì bị tiếng thét chói tai của Tiểu Xuân làm cho giật mình hoảng sợ. Bất đắc dĩ, hấn ngừng đầu, cười ngượng nói “Tiểu huynh đệ, người. . . . Ách, người là muốn lấy đan dược của Tuyết Y Hầu sao?” Vừa nói, hấn vừa nhanh tay lấy ra một bình sứ nhỏ.

Tiểu Xuân cầm bình sứ trong tay, nghĩ đến Đàm Hạo Thanh mà không khỏi xót xa. Nhưng, bây giờ không phải lúc thích hợp để mà đau khổ, hấn dùng lực một chút bóp nát bình sứ, sau đó lớn tiếng nói “Các người đều là người xấu. Tiểu Xuân sẽ không mắc mưu của các người.”

Chuyện này khiến cho quần hùng trở nên hồ đồ, ngay cả Tuệ Thâm cũng trở nên mờ mịt. Hấn là người duy nhất biết Đàm Hạo Thanh mang Tiểu Xuân đến đây vì mục đích gì, trong lòng thầm thiết lập hảo cảm. Chính là, tình thế nguy cấp, chẳng lẽ tiểu tử này vì muốn thoát tội mà nhẫn tâm chặt đứt quan hệ với nam nhân kia? Dù sao thì trước mặt mọi người, Đàm Hạo Thanh cũng phớt lờ để lại cho Tiểu Xuân, khó tránh khỏi nhiều người nghi ngờ mối quan hệ giữa hấn và ma đầu Kim quốc.

Đàm Hạo Thanh té xỉu ở vách đá, bạch sam nhiễm sắc hoa đào, vết máu loang lổ, dưới thân là một vũng tanh nồng đến khó thở. Tuy rằng lúc này hấn giết chết Hồng Đào, đã thương Đàm Huyền Vọng nhưng đồng thời cũng lãnh nhận vết thương trí mạng. Nếu không nhanh chóng chữa trị, hấn có thể chết vì mất máu quá nhiều.

Những giọt nước đọng đầy trong hốc mắt nhưng Tiểu Xuân lại kiên cường ngăn lại, không để chúng phải trào ra. Hấn dán mắt lên Tạ Khiếu Phong, vươn tay chỉ về phía Đàm Huyền Vọng, khóc ròng “Phụ thân, chính là hấn! Đêm đó chính hấn đã bắt Tiểu Xuân đem đi. Độc trên người Tiểu Xuân cũng là do hấn ban cho. Bây giờ hấn lại còn muốn ép ta uống độc dược, không có cửa đâu!”

Quần hùng trở nên ồn ào. Ngày đó, trận chiến ở Lạc Mai sơn diên, Lưu Thế Nghĩa bị thương được đưa xuống núi, sau khi tỉnh lại thứ đầu tiên hỏi không phải là kẻ thù mà chính là tông tích của đứa con. Mọi người lúc ấy đều tề tựu đầy đủ nên chuyện hài tử của hấn mất tích bọn họ đều biết rõ. Nhưng tất cả họ đều không ngờ, đứa nhỏ đó hôm nay lại xuất hiện ở Kỳ Tú Phong. Hơn nữa bình sứ kia là chính tay Đàm Hạo Thanh đưa cho Tạ Khiếu Phong, vậy mà Tiểu Xuân lại nói đó là độc của Đàm Huyền Vọng. Những người xung quanh nhất thời bị hấn khiến cho thần trí trở nên mê muội.

Tạ Khiếu Phong sắc mặt đại biến “Tiểu huynh đệ, không thể ngậm máu phun người a.”

Tiểu Xuân cơ hồ bị hấn dọa nạt nên bắt đầu rơm rớm nước mắt, khóc thút thít, cũng không dám nói thêm lời nào.

Mạnh Tuyết Quyên nhìn thấy mỹ thiếu niên rơi lệ, sự thương hại lại nổi lên “Tạ minh chủ, ta biết người quan tâm bằng hữu, nhưng cũng phải để tiểu huynh đệ đây nói hết đầu đuôi câu chuyện. Dù sao, vị Đàm công tử này là nghĩa sĩ kháng Kim đến từ phương bắc cũng chỉ là lời nói phiến diện của người. Chúng ta nhiều người như vậy cũng chưa từng gặp hấn một lần nào.” Lời lẽ của nàng vô cùng uyển chuyển, rõ ràng là đang thiên vị cho Tiểu Xuân a.

Lâm Tông Khả cũng bồi thêm một câu “Tri nhân tri diện bất tri tâm, Tạ minh chủ, phải cẩn thận khi kết giao bằng hữu.”

Đối với một Bắc Ngưu tinh võ lâm minh chủ đột nhiên xuất hiện, Giang Nam quần hùng có phần kiêng kị nên lúc này cũng không ai nói gì mà chỉ lẳng lặng đứng đó chờ xem kịch hay.

Lưu Thế Nghĩa thân là minh chủ Giang Nam đáng lẽ lúc này nên đứng ra hòa giải. Nhưng là Đàm Huyền Vọng nắm giữ bí mật của hấn, vả lại người sai lầm này lại chính là hài tử của hấn nên Lưu minh chủ cũng chỉ biết im lặng đứng sang một bên.

Tạ Khiếu Phong đỏ đầy mồ hôi “Đàm công tử là bằng hữu của ta, ta tin tưởng hấn sẽ không làm chuyện như vậy!”

Tiểu Xuân ánh mắt chớp động, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Tuệ Thâm nói “Tuệ Thâm đại sư cũng biết ta trúng độc, độc chất này là đến từ Kim quốc, đúng hay không?”

Tuệ Thâm khéo môi lộ ra một nụ cười, tuy rằng biết tiểu tử này đang muốn lung lạc mọi người nhưng vẫn gạt đầu làm chứng. Dù theo lẽ nào mà nói thì hấn cũng không có nói dối nga.

Mạnh Tuyết Quyên càng thêm thương tiếc “Tiểu huynh đệ, độc trên người người vẫn còn sao? Người sao có thể khẳng định Đàm công tử là người hạ độc? Người tận mắt nhìn thấy sao?”

Tiểu Xuân ngang nhiên nói: “Đúng vậy! Chính hần đem độc nhét vào cổ họng Tiểu Xuân. Tiểu Xuân dù muốn phun ra cũng không phun được, sau lại đau bụng quá, xem tí nữa là bỏ mạng rồi.”

Lúc này Đàm Huyền Vọng cũng từ từ tỉnh dậy, nghe kể kia trợn mắt nói dối mà yết hầu lại bị thương nên “...người... người...” nửa ngày cũng không phản bác được lời nào.

Tạ Khiếu Phong cả giận nói “Tiểu huynh đệ, nói chuyện phải đúng với lương tâm. Người không được vu oan cho người tốt.”

Tiểu Xuân liếc mắt nhìn hần: cho dù có bị ta vu oan thì hần cũng chẳng phải người tốt lành gì. Sơ lược một hồi, giống như đoán được quan hệ của hai kẻ kia, Tiểu Xuân nhanh chóng khóc lớn “Ta không gạt người! Ngoài việc hạ độc, người này còn..., còn.”

Hần nói đến đó tự nhiên trở nên vô cùng lúng túng. Quần hùng ai nấy đều hồi hộp chờ đợi câu nói kế tiếp. Bỗng nhiên họ nhìn thấy Tiểu Xuân lau lau nước mắt “Hần còn xé rách quần áo của ta, cắn ta...”

Có người lập tức bật cười, reo lên “Người dù sao cũng là nam nhân, bị xé quần áo sao có thể là chuyện lớn được?”

Mạnh Tuyết Quyên ngược lại lại vô cùng lo lắng, nàng ân cần hỏi “Tiểu huynh đệ, người nọ, người nọ hần. Ách, hần vì cái gì cắn người?” Sau khi nói ra câu này, gương mặt nữ nhân đột nhiên đỏ bừng, thần tình cũng trở nên e thẹn.

Lưu Thế Nghĩa mặt như sương lạnh, mày kiếm nhíu lại, tay phải nắm chặt thành nắm đấm.

Tiểu Xuân ngẩng đầu ưỡn ngực, tự mình xé toan quần áo trên người “Tiểu Xuân cũng không biết hần vì cái gì cắn ta, chính là mấy chỗ bị cắn đau quá. Ngay cả...ngay cả mông cũng có nữa.”

Cả đám người nhốn nháo cả lên. Nhìn đi rồi nhìn lại, lồng ngực thiếu niên dưới gió lạnh trắng muốt như sương như tuyết nhưng lại lưu rất nhiều hồng ngân. Người từng trải chỉ cần liếc nhìn là có thể nhận ra vấn đề ngay. “Dâm tặc, còn dám tìm đến hài tử của võ lâm minh chủ mà giở ra loại thủ đoạn này. Thật đúng là khiến lòng người cảm phẫn mà.”

Có người nói “Đứa nhỏ này mặt như hoa đào, nên người khác mới nổi lên dâm tâm. Tầm tặc, nam nhi chốn võ lâm, giết người phóng hỏa cũng là chuyện thường, chính là hái hoa cũng phải tha cho tiểu hài tử. Loại hành động này đúng là không thể dung tha.”

“Ta xem, nghĩa sĩ kháng Kim không thể nào làm ra loại sự tình này. Ta minh chủ cẩn thận kéo bị lừa.”

“Hắc hắc, nếu là bị lừa thì thực tốt. Xem thần thái của hai người họ, hay là. chính là một đôi cẩu nam nam, thích đi tìm thú vui?”

Tiếng nói nho nhỏ lúc này cũng lớn dần, không những thế còn mang theo ý tứ không đứng đắn, đường hoàng.

Tạ Khiếu Phong lúc này trở nên sững sờ, gương mặt đỏ bừng, nói không nên lời. Hần cúi đầu nhìn xuống thì thấy Đàm Huyền Vọng đang tức giận đến cực điểm, hai mắt lửa giận bùng bùng: người này Tiểu Bạch Si nói dối không biết chớp mắt. Từ khi nào đã trở nên nhanh mồm nhanh miệng, vu oan cho thế tử gia ta?

Tạ Khiếu Phong nhìn thấy hai gò má hần trở nên đỏ hồng thì bất giác động tâm. Gương mặt người này thực xinh đẹp, đào hoa nhìn thấy cũng phải nghiêng mình lệ tuôn. Hần thấp giọng hỏi “Người, người thật sự thích nam hài sao?”

Đàm Huyền Vọng thiếu chút nữa hộc máu. Hần cầm chắc chiết phiến, hận không thể phanh thây tiểu tử này thành trăm ngàn mảnh.

Lưu Thế Nghĩa tiến lên một bước, lấy áo choàng khoác lên thân mình trần trụi của Tiểu Xuân nói “Mổ gia thẹn với vong thê, để cho hài nhi chịu tang này ô nhục! Họ Đàm kia, mau nhận lấy cái chết đi.”

Tạ Khiếu Phong cuống quít nói “Lưu tiền bối, chuyện này còn chưa rõ ràng, người đầu cần nổi trận lôi đình.”

Hai mắt Lưu Thế Nghĩa long lên sòng sọc “Có cái gì chưa làm rõ? Con ta tuy rằng ngu ngốc nhưng cũng không phải đến nỗi không nhận ra ai là kẻ hại mình. Ta mình chủ, người muốn ra mặt thay hấn thì cứ đến đây.”

Nói tới đây, hấn bỗng nhiên tìm ra chỗ không đúng. Đầu óc Tiểu Xuân vốn hồ đồ, hiện tại lại nói năng rành mạch, tuy rằng giọng điệu rất ngây thơ nhưng rất gọn gàng, so với đứa con ngốc trước đây thì hoàn toàn khác xa. Hơn nữa, hôm đó hấn rõ ràng là bị nhiếp hồn ma nhãn của Đàn Hạo Thanh khống chế...,

Nhưng mà trước mặt mọi người, chuyện hải tử mình bị nam nhân xâm phạm bị phanh phui, cho dù hấn có sáng suốt tới đâu cũng không thể không tức giận. Lửa giận công tâm, hấn không kiêng nể mà rút ra Tiểu Tuyết Mau Tình kiếm hướng Tạ Khiếu Phong một kiếm chém tới. Tạ Khiếu Phong cũng nhanh rút đao chống đỡ. Hai người nhất thời hòa mình vào trận đấu.

Tuệ Thâm niệm phật, nhìn thấy Đàn Hạo Thanh đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất nên nhú mày nói “Các vị, Tuyết Y Hầu còn hôn mê bất tỉnh, chúng ta nên thương lượng cách xử trí hấn.”

Tiểu Xuân hoảng hốt, mắng thầm: Đồ con lừa! Mọi người bị ta làm cho lú lẫn mà quên mất chuyện của Thanh ca. Cũng nhờ cái miệng của nhà người.”

Đàn Huyền Vọng vừa mở mắt đã nghe thấy lời vu khống của Tiểu Xuân nên tức đến nỗi sùi bọt mép. Hai mắt hấn sáng quắc, hận không thể giết chết tiểu tử kia ngay lúc này.

Tiểu Xuân linh quang thoáng hiện, bỗng nhiên nhớ đến cây trâm ngọc mà Lý Tư Nam trao cho mình trước đó. Hấn nắm chặt cây trâm, vừa lao đến chỗ Đàn Huyền Vọng vừa méo mếu nói “Tên xấu xa, Tiểu Xuân liều mạng với người.”

Đàn Huyền Vọng nghĩ thầm: người chỉ là một tiểu hải tử không biết võ công, người nghĩ có thể đánh bại ta sao? Hướng chi Tiểu Xuân lại ngậm máu phun người làm cho hấn vô cùng phẫn nộ “Tới đúng lúc lắm!” Chiết phiến mạ vàng linh động biến chuyển, nhắm vào điểm trí mạng của Tiểu Xuân mà đánh xuống.

Cây trâm ngọc yếu ớt trên tay Tiểu Xuân đưa tới, chỉ cần dụng lực thêm chút nữa là vỡ tan tành. Cảnh tượng này khiến cho Tuệ Thâm hốt hoảng. Hấn hét lên một tiếng “Không được!” rồi đứng chặn trước mặt cả hai.

Trong tình thế chỉ mảnh treo chuông đó, thân mình Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy một cổ kì lạ. Xá nữ huyền công trong cơ thể bỗng nhiên vận hành, như tiếng xé gió ở gần bên tai. Độc thủy xuất ra từ đầu ngón tay, truyền đến cây trâm. Hấn một chiêu đánh văng chiết phiến trong tay Đàn Huyền Vọng, đầu trâm lại còn xẹt qua mu bàn tay nam nhân kia.

Tuy chỉ là một vết thương nhỏ nhưng độc chất đã nhanh chóng thấm vào người Đàn Huyền Vọng. Cho dù chỉ là dư độc nhưng ba loại kịch độc trộn lẫn nhau, cơ thể người làm sao chịu nổi? Không có công phu Thủy Tinh Đăng bản thiếu thượng, xem thử thiên hạ này ai có đủ khả năng giúp người giải trừ.

Môi Tiểu Xuân thoáng nhếch lên thành nụ cười, không hề tránh né một chưởng của Đàn Huyền Vọng. Hấn bị đánh văng đến bên chỗ Đàn Hạo Thanh đang hôn mê. Đột nhiên hấn nghe thấy tiếng hét của Mạnh Tuyết Quyên “Dừng lại gần!”

Kia mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quần hùng chỉ nhìn thấy Tiểu Xuân giang hai tay ra ôm lấy cơ thể Đàn Hạo Thanh. Hai người dán chặt trên mặt đất, hướng ra ngoài toan chạy trốn, rốt cục té xuống vách đá. Mọi người không nhìn rõ sự việc, chỉ thấy vị Đàm công tử kia ra tay, một chưởng đánh sập vách đá, khiến cho hai người kia rơi khỏi vách núi đen.

Lúc này, Lưu Thế Nghĩa cũng dừng tay, cùng quần hùng chạy đến nhìn xuống vách núi. Dưới đó là một vực sâu hàng trăm nghìn trượng, cuồng phong gào thét, mây trôi tràn ngập, sơn cốc đen ngòm không thể nhìn thấy đáy. Hiếm trở thế này, người nào rơi xuống cũng không thể sống được.”

Mạnh Tuyết Quyên lâ chã rơi lệ “Đứa nhỏ đáng thương.” Mọi người cũng đồng lòng rầu rĩ.

Lưu Thế Nghĩa ngẩng đầu, nước mắt đầy mặt, tức giận thét lớn “Họ Đàm kia, đền mạng cho con ta!” Hấn huy động trường kiếm nhưng đã bị tạ Khiếu Phong chặn lại.

Manh Tuyết Quyên oán hận nói “Chư vị anh hùng, theo ta thấy vị Đàm công tử này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Hấn vội vã giết người diệt khẩu, chắc chắn là gian tế của Kim quốc. Không bằng chúng ta hợp lực bắt hấn, từ từ thẩm vấn.”

Mọi người ầm ầm đồng ý, ba chân bốn cẳng tiến tới. Quần hùng xúc động phần nộ, có người trong lòng tràn ngập căm phẫn. Cục diện lúc này vô cùng rối loạn, không tài nào khống chế được. Mắt thấy loạn đao nhắm mình hướng tới, Đàm Huyền Vọng dù có ba đầu sáu tay cũng thật nát xương tan. Thẩm vấn? Đơn giản như vậy sao? Tạ Khiếu Phong nhìn thấy tình cảnh này thì không khỏi kinh hãi. Hấn rời khỏi Lưu Thế Nghĩa, đến bên cạnh Đàm Huyền Vọng, kéo tay nam nhân rồi cùng nhau trốn xuống chân núi.

Ánh mặt trời bỗng nhiên bị phủ bởi một màu ảm đạm. Không khí nơi Kỳ Tú Phong cũng đột nhiên trở nên buồn bã.

Tuệ Thâm đứng ở vách đá, tay cầm thanh ngọc trâm, mâu quang chớp động, cũng không nhớ rõ lúc này tiện tay đoạt trâm có lỡ tay đánh trúng Tiểu Xuân hay không, chứ Đàm Huyền Vọng bị trọng thương, lấy đâu ra khí lực to lớn như vậy? Nhưng hấn cũng không dại dột mà đứng ra minh oan cho Đàm Huyền Vọng làm chi. Hấn đứng đó, miệng lẩm nhẩm kinh phạt, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dap-tuyet-tim-mai>